

32008R0450

4.6.2008.

SLUŽBENI LIST EUROPSKE UNIJE

L 145/1

UREDBA (EZ) br. 450/2008 EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA
od 23. travnja 2008.
o Carinskom zakoniku Zajednice (Modernizirani carinski zakonik)

EUROPSKI PARLAMENT I VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

tih zajedničkih politika. Carinsko je zakonodavstvo potrebno bolje uskladiti u vezi s odredbama koje se odnose na naplatu uvoznih nameta bez promjene područja primjene poreznih odredaba koje su na snazi.

uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske zajednice, a posebno njegove članke 26., 95., 133. i 135.,

uzimajući u obzir prijedlog Komisije,

(2) U skladu s Komunikacijom Komisije koje se odnosi na zaštitu financijskih interesa Zajednice i Akcijskim planom za 2004.-2005., primjereno je prilagoditi zakonski okvir za zaštitu financijskih interesa Zajednice.

uzimajući u obzir mišljenje Europskog gospodarskog i socijalnog odbora ⁽¹⁾,

djelujući u skladu s postupkom utvrđenim u članku 251. Ugovora ⁽²⁾,

(3) Uredba Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice ⁽³⁾, temeljila se na integraciji carinskih postupaka koji su se zasebno primjenjivali u pojedinim državama članicama tijekom 1980-ih. Ta se Uredba opetovano i bitno izmjenjivala od kada je uvedena, kako bi se bavila specifičnim problemima kao što su zaštita dobre vjere ili kako bi se vodilo računa o sigurnosnim zahtjevima. Daljnje izmjene Zakonika nužne su kao posljedica značajnih pravnih promjena koje su se dogodile u posljednjim godinama, na nivou Zajednice i na međunarodnom nivou, kao što su istek Ugovora o osnivanju Europske zajednice za ugljen i čelik i stupanja na snagu Akata o pristupanju iz 2003. i 2005., kao i pristupanje Zajednice izmijenjenoj Međunarodnoj konvenciji o pojednostavnjenju i usklađivanju carinskih postupaka (dalje u tekstu „revidirana Konvencija iz Kyota”), koje je odobreno Odlukom Vijeća 2003/231/EZ ⁽⁴⁾. Sada je došlo vrijeme da se reorganiziraju carinski postupci te da se uzme u obzir činjenica da su elektroničke deklaracije i obrada pravilo, a papirnate deklaracije i njihova obrada iznimka. Zbog svih ovih razloga, daljnja izmjena Zakonika nije dovoljna te je potrebna njegova potpuna revizija.

budući da:

(1) Zajednica se temelji na carinskoj uniji. Preporučljivo je, u interesu i gospodarskih subjekata i carinskih tijela u Zajednici, prikupiti važeće carinsko zakonodavstvo u jedan Carinski zakonik Zajednice (dalje u tekstu „Zakonik”). Na temelju koncepta unutarnjeg tržišta, Zakonik treba sadržavati opća pravila i postupke koji jamče primjenu tarifa i drugih mjera zajedničke politike koje su uvedene na nivou Zajednice u vezi s trgovinom robom između Zajednice i država ili područja izvan carinskoga područja Zajednice, uzimajući u obzir kriterije

⁽¹⁾ SL L 309, 16.12.2006., str. 22.

⁽²⁾ Mišljenje Europskog parlamenta od 12. prosinca 2006., Zajedničko stajalište Vijeća od 15. listopada 2007. (SL L 298 E, 11.12.2007., str. 1.) i Stajalište Europskog parlamenta od 19. veljače 2008.

⁽³⁾ SL L 302, 19.10.1992., str. 1. Uredba kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EZ) br. 1791/2006 (SL L 363, 20.12.2006., str. 1.).

⁽⁴⁾ SL L 86, 3.4.2003., str. 21. Odluka kako je zadnje izmijenjena Odlukom 2004/485/EZ (SL L 162, 30.4.2004., str. 113.).

- (4) Primjereno je u Zakonik uvesti zakonski okvir za primjenu određenih odredaba carinskog zakonodavstva za trgovinu robom između dijelova carinskoga područja na kojem se primjenjuju odredbe Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost⁽¹⁾ i dijelova toga područja na kojima se te odredbe ne primjenjuju ili na trgovinu između strana gdje se te odredbe ne primjenjuju. Uzimajući u obzir činjenicu da dotična roba jest roba Zajednice i fiskalnu prirodu odnosnih mjera u takvoj trgovini unutar Zajednice, opravdano je uvesti, kroz provedbene mjere, primjerena pojednostavnjenja carinskih formalnosti koje će se primjenjivati na tu robu.
- (5) Olakšavanje legitimne trgovine i borbe protiv prijevare zahtijevaju jednostavne, brze i standardne carinske postupke i procese. Stoga je primjereno, u skladu s Komunikacijom Komisije o jednostavnom okružju za carinu i trgovinu bez papira, pojednostaviti carinsko zakonodavstvo i dozvoliti uporabu modernih alata i tehnologije i nadalje promovirati ujednačenu provedbu carinskog zakonodavstva i moderniziranih pristupa carinskoj provjeri, pomažući da se na taj način osigura osnova za djelotvorne i jednostavne postupke carinjenja. Carinski postupci trebaju se spojiti ili uskladiti, a broj postupaka smanjiti na one koji su ekonomski opravdani, s ciljem povećanja konkurentnosti poslovanja.
- (6) Dovođenje unutarnjeg tržišta, smanjenje prepreka u međunarodnoj trgovini i ulaganju i pojačana potreba da se osigura sigurnost na vanjskim granicama Zajednice promijenili su ulogu carinskih tijela, dajući im vodeću ulogu u lancu opskrbe, što ih, kroz nadzor i upravljanje međunarodnom trgovinom, čini katalizatorom konkurenciji među zemljama i poduzećima. Carinsko zakonodavstvo stoga treba odražavati novu gospodarsku stvarnost i novu ulogu i misiju carinskih tijela.
- (7) Uporaba informacijskih i komunikacijskih tehnologija, kako se navodi u budućoj Odluci Europskog parlamenta i Vijeća o okružju bez papira za carinu i trgovinu, ključni je element za omogućavanje pojednostavnjenja trgovine i učinkovitosti carinskih provjera, istovremeno, smanjujući na taj način troškove za poslovanje i rizik za društvo. Stoga je potrebno u Zakoniku odrediti pravni okvir u kojem će se ta Odluka moći provoditi, posebno zakonsko načelo da se sve carinske i trgovačke transakcije trebaju provoditi elektronički te da informacijski i komunikacijski sustavi za carinsko poslovanje u svakoj državi članici trebaju nuditi jednake mogućnosti svim gospodarskim subjektima.
- (8) Takvu uporabu informacijskih i komunikacijskih tehnologija treba upotpuniti usklađenom i standardiziranom provedbom carinskih provjera koje provode države članice, kako bi se osigurala jednaka razina carinske
- provjere u cijeloj Zajednici te kako se ne bi potaklo protukonkurentno ponašanje na raznim ulaznim i izlaznim mjestima Zajednice.
- (9) U interesu pojednostavnjavanja poslovanja, a istovremeno omogućavajući primjerene razine provjere robe koja je unesena u ili iznesena iz carinskoga područja Zajednice, poželjno je da se informacije koje dostave gospodarski subjekti dijele, vodeći računa o relevantnim odredbama o zaštiti podataka, između carinskih tijela i ostalih tijela koja sudjeluju u toj provjeri, kao što su policija, graničari, veterinarske službe i službe za zaštitu okoliša te da te provjere koje provode razna tijela budu usklađene tako da gospodarski subjekt treba dati informacije samo jedanput, a da ta tijela pregledaju robu u isto vrijeme i na istom mjestu.
- (10) U interesu pojednostavnjavanja određenih vrsta poslova, sve osobe trebaju i dalje imati pravo na imenovanje zastupnika u poslovanju s carinskim tijelima. Međutim, to pravo na zastupnika ne treba više biti pridržano prema zakonu jedne od država članica. Nadalje, carinski zastupnik koji ispunji kriterije za dobivanje statusa ovlaštenog gospodarskog subjekta, treba imati pravo pružati svoje usluge u drugoj državi članici osim one u kojoj ima poslovni nastan.
- (11) Gospodarski subjekti koji ispunjavaju kriterije i pouzdani su, trebaju kao „ovlašteni gospodarski subjekti”, biti sposobni u najvećoj mjeri iskoristiti široku uporabu pojednostavnjavanja i, vodeći računa o aspektima osiguranja i sigurnosti, imati koristi od niže razine carinske provjere. Stoga oni mogu uživati status ovlaštenog gospodarskog subjekta za „carinsko pojednostavnjenje” ili status ovlaštenog gospodarskog subjekta za „osiguranje i sigurnost”. Njima se može dodijeliti jedan ili drugi status, ili oba zajedno.
- (12) Sve odluke, dakle službeni zakoni koje donose carinska tijela i koji pripadaju carinskom zakonodavstvu i imaju pravni učinak na jednu ili više osoba, uključujući obvezujuće informacije koje ta tijela izdaju, trebaju biti obuhvaćena istim pravilima. Sve takve odluke trebaju biti važeće u cijeloj Zajednici i treba ih se moći poništiti, izmijeniti, osim ako se drugačije ne propisuje, ili povući, ako ne ispunjavaju odredbe carinskog zakonodavstva ili njegovog tumačenja.
- (13) U skladu s Poveljom Europske unije o temeljnim pravima, potrebno je, osim prava na žalbu protiv svih odluka koje donose carinska tijela, predvidjeti pravo svake osobe na saslušanje prije donošenja bilo kakve odluke koja bi mogla imati štetni utjecaj na tu osobu.
- (14) Reorganizacija carinskih postupaka u elektroničkom okružju zahtijeva podjelu odgovornosti između carinskih tijela raznih država članica. Potrebno je osigurati primjerenu razinu djelotvornih, obeshrabrujućih i proporcionalnih sankcija na cijelom unutarnjem tržištu.

⁽¹⁾ SL L 347, 11.12.2006., str. 1. Direktiva kako je zadnje izmijenjena Direktivom 2008/8/EZ (SL L 44, 20.2.2008., str. 11.).

- (15) Kako bi se osigurala ravnoteža između potrebe carinskih tijela za jamčenjem ispravne provedbe carinskog zakonodavstva, s jedne strane, i prava gospodarskih subjekata da se s njima pravedno postupaju, s druge strane, carinska tijela trebaju dobiti široke ovlasti za provjeru, a gospodarski subjekti pravo na žalbu.
- (16) Radi smanjivanja rizika za Zajednicu na najmanju moguću mjeru, za njene građane i trgovačke partnere, usklađena provedba carinskih provjera koji obavljaju države članice treba se temeljiti na okviru upravljanja zajedničkim rizikom i elektroničkom sustavu za njegovu provedbu. Uspostava okvira upravljanja rizikom koji je zajednički svim državama članicama ne smije ih sprečavati u nasumičnim pregledima robe.
- (17) Potrebno je utvrditi čimbenike na temelju kojih se primjenjuju uvozne ili izvozne carine i druge mjere u vezi s trgovinom robe. Primjereno je uspostaviti jasne odredbe za izdavanje dokaza o podrijetlu u Zajednici, kada se tako zahtijeva zbog potreba trgovine.
- (18) Poželjno je zajedno grupirati sve slučajeve nastanka uvoznog carinskog duga, osim onih koji nastaju nakon predavanja carinske deklaracije za puštanje u slobodni promet robe ili pri privremenom uvozu s djelomičnim oslobođenjem, kako bi se izbjegle poteškoće pri utvrđivanju pravne osnove na kojoj je carinski dug nastao. Isto se treba primjenjivati u slučajevima nastanka izvoznog carinskog duga.
- (19) Budući da nova uloga carinskih tijela podrazumijeva podjelu odgovornosti i suradnju između unutarnjih i graničnih carinarnica, carinski dug u većini slučajeva treba nastati na mjestu na kojemu dužnik ima poslovni nastan, jer carinarnica koja je nadležna za to mjesto može najbolje nadgledati aktivnosti dotične osobe.
- (20) Nadalje, u skladu s revidiranom Konvencijom iz Kyota, primjereno je predvidjeti smanjeni broj slučajeva u kojima se zahtijeva upravna suradnja između država članica kako bi se utvrdilo mjesto na kojem je nastao carinski dug i naplatile carine.
- (21) Pravila za posebne postupke trebaju omogućiti uporabu pojedinačnog osiguranja za sve kategorije posebnih postupaka te to osiguranje treba biti zajedničko i pokrivati više transakcija.
- (22) Kako bi se osigurala bolja zaštita financijskih interesa Zajednice i država članica, osiguranje treba pokrivati nedeklariranu i nepropisno deklariranu robu koja čini dio pošiljke ili deklaracije za koju je predviđena. Iz istoga razloga, preuzeta obveza jamca treba također pokrivati iznose uvozne ili izvozne carine koji dopijevaju nakon naknadnih provjera robe.
- (23) Kako bi se zaštitili financijski interesi Zajednice i država članica i smanjile prijevare, preporučuju se dogovori koji uključuju postepene mjere za primjenu zajedničkog osiguranja. Ako postoji povećani rizik od prijevare, treba biti moguće privremeno zabraniti primjenu zajedničkog osiguranja, vodeći računa o određenoj situaciji dotičnog gospodarskog subjekta.
- (24) Primjereno je voditi računa o dobroj vjeri dotične osobe u slučajevima kada je carinski dug nastao zbog nepoštiivanja carinskoga zakonodavstva te umanjiti utjecaj nemara dužnika.
- (25) Potrebno je odrediti načelo prema kojem se utvrđuje status robe Zajednice i okolnosti koje se odnose na gubitak takvoga statusa te predvidjeti osnovu za određivanje kada status ostaje nepromijenjen u slučajevima kada roba privremeno napušta carinsko područje Zajednice.
- (26) Primjereno je, ako je gospodarski subjekt unaprijed dostavio potrebne informacije za provjere o prihvatljivosti robe koje se temelje na procjeni rizika, osigurati da brzo puštanje robe postane pravilo. Provjere fiskalnih i trgovačkih politika treba prvenstveno obavljati carinarnica koja je nadležna s obzirom na poslovni prostor gospodarskog subjekta.
- (27) Pravila za carinske deklaracije i za stavljanje robe u carinski postupak trebaju biti modernizirana i pojednostavnjena, posebno na takav način da zahtijevaju da se carinske deklaracije u pravilu izrađuju elektronički i predviđaju samo jednu vrstu pojednostavnjenih deklaracija.
- (28) Budući da revidirana Konvencija iz Kyota podržava podnošenje, unos i provjeru carinske deklaracije prije dolaska robe te, osim toga, razdvajanje mjesta gdje je deklaracija podnesena od mjesta gdje je roba fizički smještena, primjereno je predvidjeti centralizirano carinjenje na mjestu gdje gospodarski subjekt ima poslovni nastan. Centralizirano carinjenje treba uključivati mogućnost za korištenje pojednostavnjenih deklaracija, odgađanje dana podnošenja dopunske deklaracije i potrebnih dokumenata, periodične deklaracije i odgodu plaćanja.
- (29) Kako bi se pomoglo osigurati neutralne uvjete za konkurenciju u cijeloj Zajednici, primjereno je donijeti pravila na razini Zajednice, koja uređuju način na koji carinska tijela uništavaju ili drugačije odlažu robu, a koja su prethodno zahtijevala nacionalno zakonodavstvo.
- (30) Primjereno je donijeti zajednička i jednostavna pravila za posebne postupke (provoz, smještaj, određenu uporabu i preradu), koja se dopunjavaju manjim pravilnicima za svaku kategoriju posebnih postupaka, kako bi gospodarski subjekt mogao jednostavnije odabrati ispravan postupak, izbjeći greške i smanjiti broj naplata i povrata nakon puštanja robe u promet.

- (31) Odobrenje ovlaštenja za nekoliko posebnih postupaka s pojedinačnim osiguranjem i pojedinačnom nadzornom carinarnicom potrebno je olakšati te trebaju postojati jednostavna pravila za nastajanje carinskog duga u tim slučajevima. Osnovno načelo treba biti ono da se roba u posebnom postupku ili proizvodi koji se izrađuju od takve robe procjenjuje u vrijeme kada nastaje carinski dug. Međutim, također treba biti moguće, ako je ekonomski opravdano, procijeniti robu u vrijeme kada se ona nalazi u posebnom postupku. Ista načela trebaju se primjenjivati na uobičajene oblike postupanja.
- (32) S obzirom na pojačane mjere koje se odnose na sigurnost koje se u Zakonik uvode prema Uredbi (EZ) br. 648/2005 Europskog parlamenta i Vijeća od 13. travnja 2005. o izmjeni Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 o Carinskom zakoniku Zajednice⁽¹⁾, stavljanje robe u slobodne zone treba postati carinski postupak, a roba treba podlijevati carinskoj provjeri na ulasku i u odnosu na evidencije.
- (33) S obzirom na to da namjera za ponovni izvoz više nije potrebna, treba spojiti postupak unutarnje proizvodnje, suspenzivni postupak, s postupkom prerade pod carinom, a napustiti postupak unutarnje proizvodnje, sustav povrata. Ovaj jedinstveni postupak unutarnje proizvodnje također treba pokriti uništenje, osim kada uništenje obavlja carina ili se obavlja pod carinskim nadzorom.
- (34) Mjere u vezi sa sigurnošću koje se odnose na robu Zajednice koja se iznosi iz carinskog područja Zajednice, trebaju se jednako primjenjivati na ponovni izvoz robe koja nije roba Zajednice. Ista osnovna pravila trebaju se primjenjivati na sve vrste roba, uz mogućnost iznimaka po potrebi, kao što su za robu koja se samo provози kroz carinsko područje Zajednice.
- (35) Mjere koje su potrebne za provedbu ove Uredbe trebaju se donijeti u skladu s Odlukom Vijeća 1999/468/EZ od 28. lipnja 1999. o utvrđivanju postupaka za izvršavanje provedbenih ovlasti dodijeljenih Komisiji⁽²⁾.
- (36) Primjereno je predvidjeti donošenje mjera kojima će se ovaj Zakonik provesti. Te je mjere potrebno donijeti u skladu s postupkom upravljanja i regulatornim postupkom, a koji su predviđeni člancima 4. i 5. Odluke 1999/468/EZ.
- (37) Posebno, Komisija treba imati ovlasti definirati uvjete i kriterije koji su potrebni za učinkovitu primjenu ovog Zakonika. Budući da su ove mjere općeg područja primjene i namijenjene su da izmijene elemente ove Uredbe koji nisu ključni ili da dopune ovu Uredbu dodavanjem novih elemenata koji nisu ključni, one se moraju donijeti u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom koji je predviđen u članku 5.a Odluke 1999/468/EZ.
- (38) Primjereno je, radi osiguravanja učinkovitog postupka donošenja odluka, ispitati pitanja koja se odnose na pripremu stajališta koje će Komisija zauzeti u odborima, radnim grupama i panelima koji će se osnovati međunarodnim sporazumima ili prema međunarodnim sporazumima koji se bave carinskim zakonodavstvom.
- (39) Kako bi se pojednostavilo i racionaliziralo carinsko zakonodavstvo, mnoge su odredbe koje su trenutačno sadržane u autonomnim aktima Zajednice, radi transparentnosti, uključene u Zakonik.

Sljedeće Uredbe, zajedno s Uredbom (EEZ) br. 2913/92, stoga treba staviti izvan snage:

Uredbu Vijeća (EEZ) br. 3925/91 od 19. prosinca 1991. o ukidanju kontrola i formalnosti koje se primjenjuju na kabinsku i predanu prtljagu osoba na letovima unutar Zajednice i na prtljagu osoba na pomorskim putovanjima unutar Zajednice⁽³⁾ i Uredbu Vijeća (EZ) br. 1207/2001 od 11. lipnja 2001. o postupcima kojima se olakšava izdavanje ili izrada dokaza o podrijetlu iz Zajednice i izdavanje određenih odobrenja za ovlaštene izvoznike prema odredbama koje reguliraju povlaštenu trgovinu između Europske zajednice i određenih zemalja⁽⁴⁾.

- (40) Obzirom da države članice ne mogu u dovoljnoj mjeri ostvariti ciljeve ove Uredbe, odnosno utvrditi pravila i postupke koji se primjenjuju na robu koja je unesena u ili iznesena iz carinskog područja Zajednice kako bi se omogućilo carinskoj uniji da djeluje učinkovito kao središnji stup unutarnjeg tržišta i da se ciljevi mogu bolje ostvariti na razini Zajednice, Zajednica može donijeti mjere, u skladu s načelom supsidijarnosti kako se navodi u članku 5. Ugovora. U skladu s načelom proporcionalnosti, kako se navodi u tome članku, ova Uredba ne prelazi ono što je potrebno za ostvarivanje tih ciljeva,

DONIJELI SU OVU UREDBU:

⁽¹⁾ SL L 117, 4.5.2005., str. 13.

⁽²⁾ SL L 184, 17.7.1999., str. 23. Odluka kako je izmijenjena Odlukom 2006/512/EZ (SL L 200, 22.7.2006., str. 11.).

⁽³⁾ SL L 374, 31.12.1991., str. 4. Uredba kako je izmijenjena Uredbom (EZ) br. 1882/2003 Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 284, 31.10.2003., str. 1.).

⁽⁴⁾ SL L 165, 21.6.2001., str. 1. Uredba kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EZ) br. 75/2008 (SL L 24, 29.1.2008., str. 1.).

SADRŽAJ

		Stranica
GLAVA I.	OPĆE ODREDBE	251
POGLAVLJE 1.	<i>Područje primjene carinskog zakonodavstva, misija carina i definicije</i>	251
POGLAVLJE 2.	<i>Prava i obveze osoba u vezi s carinskim zakonodavstvom</i>	254
Odjeljak 1.	Pružanje informacija	254
Odjeljak 2.	Carinsko zastupanje	255
Odjeljak 3.	Ovlašteni gospodarski subjekt	256
Odjeljak 4.	Odluke koje se odnose na primjenu carinskog zakonodavstva	257
Odjeljak 5.	Kazne	259
Odjeljak 6.	Žalbe	259
Odjeljak 7.	Provjera robe	260
Odjeljak 8.	Čuvanje isprava i drugih informacija; naknade i troškovi	261
POGLAVLJE 3.	<i>Konverzija valute i rokovi</i>	262
GLAVA II.	ČIMBENICI NA TEMELJU KOJIH SE PRIMJENJUJU UVOZNE ILI IZVOZNE CARINE I DRUGE MJERE U VEZI S TRGOVINOM ROBOM	262
POGLAVLJE 1.	<i>Zajednička carinska tarifa i razvrstavanje robe u Carinsku tarifu</i>	262
POGLAVLJE 2.	<i>Podrijetlo robe</i>	263
Odjeljak 1.	Nepovlašteno podrijetlo	263
Odjeljak 2.	Povlašteno podrijetlo	263
POGLAVLJE 3.	<i>Vrijednost robe u carinske svrhe</i>	264
GLAVA III.	CARINSKI DUG I OSIGURANJA	265
POGLAVLJE 1.	<i>Nastanak carinskog duga</i>	265
Odjeljak 1.	Uvozni carinski dug	265
Odjeljak 2.	Izvozni carinski dug	266
Odjeljak 3.	Odredbe koje su zajedničke za carinske dugove nastale pri uvozu i izvozu	267
POGLAVLJE 2.	<i>Osiguranje za carinski dug koji je nastao ili bi mogao nastati</i>	268
POGLAVLJE 3.	<i>Naplata i plaćanje carine te povrat i otpust iznosa uvozne i izvozne carine</i>	270
Odjeljak 1.	Određivanje iznosa uvozne ili izvozne carine, obavješćivanje o carinskome dugu i knjiženje	270
Odjeljak 2.	Plaćanje iznosa uvozne ili izvozne carine	272
Odjeljak 3.	Povrat i otpust iznosa uvozne ili izvozne carine	274
POGLAVLJE 4.	<i>Gašenje carinskog duga</i>	275
GLAVA IV.	ROBA UNESENA U CARINSKO PODRUČJE ZAJEDNICE	276
POGLAVLJE 1.	<i>Ulazna skraćena deklaracija</i>	276
POGLAVLJE 2.	<i>Dolazak robe</i>	277
Odjeljak 1.	Unos robe u carinsko područje Zajednice	277
Odjeljak 2.	Podnošenje, istovar i pregled robe	279
Odjeljak 3.	Formalnosti nakon podnošenja	279
Odjeljak 4.	Roba koja se kreće u postupku provoza	279

		Stranica
GLAVA V.	OPĆA PRAVILA O CARINSKOM STATUSU, STAVLJANJU ROBE U CARINSKI POSTUPAK, PROVJERI, PUŠTANJU I RASPOLAGANJU ROBOM	280
POGLAVLJE 1.	<i>Carinski status robe</i>	280
POGLAVLJE 2.	<i>Stavljanje robe u carinski postupak</i>	280
Odjeljak 1.	Opće odredbe	280
Odjeljak 2.	Standardne carinske deklaracije	281
Odjeljak 3.	Pojednostavnjene carinske deklaracije	282
Odjeljak 4.	Odredbe koje se primjenjuju na sve carinske deklaracije	282
Odjeljak 5.	Ostala pojednostavnjenja	283
POGLAVLJE 3.	Provjera i puštanje robe	284
Odjeljak 1.	Provjera	284
Odjeljak 2.	Puštanje	285
POGLAVLJE 4.	Raspolaganje robom	285
GLAVA VI.	PUŠTANJE U SLOBODNI PROMET I OSLOBOĐENJE OD UVOZNIH CARINA	286
POGLAVLJE 1.	<i>Puštanje u slobodni promet</i>	286
POGLAVLJE 2.	<i>Oslobođenje od uvoznih carina</i>	286
Odjeljak 1.	Povrat robe	286
Odjeljak 2.	Morski ribolov i proizvodi iz mora	287
Odjeljak 3.	Provedbene mjere	287
GLAVA VII.	POSEBNI POSTUPCI	287
POGLAVLJE 1.	<i>Opće odredbe</i>	287
POGLAVLJE 2.	<i>Provoz</i>	290
Odjeljak 1.	Vanjski i unutarnji provoz	290
Odjeljak 2.	Provoz Zajednice	291
POGLAVLJE 3.	<i>Smještaj</i>	291
Odjeljak 1.	Zajedničke odredbe	291
Odjeljak 2.	Privremeni smještaj	292
Odjeljak 3.	Carinsko skladištenje	293
Odjeljak 4.	Slobodne zone	293
POGLAVLJE 4.	<i>Posebna uporaba</i>	294
Odjeljak 1.	Privremeni uvoz	294
Odjeljak 2.	Uporaba u posebne svrhe	295
POGLAVLJE 5.	<i>Prerada</i>	295
Odjeljak 1.	Opće odredbe	295
Odjeljak 2.	Unutarnja proizvodnja	296
Odjeljak 3.	Vanjska proizvodnja	296
GLAVA VIII.	IZLAZAK ROBE IZ CARINSKOG PODRUČJA ZAJEDNICE	297
POGLAVLJE 1.	<i>Roba koja napušta carinsko područje</i>	297
POGLAVLJE 2.	<i>Izvoz i ponovni izvoz</i>	298
POGLAVLJE 3.	<i>Oslobođenje od izvoznih carina</i>	299
GLAVA IX.	ODBOR ZA CARINSKI ZAKONIK I ZAVRŠNE ODREDBE	300
POGLAVLJE 1.	<i>Odbor za Carinski zakonik</i>	300
POGLAVLJE 2.	<i>Završne odredbe</i>	300
PRILOG	KORELACIJSKE TABLICE	302

GLAVA I.

OPĆE ODREDBE

POGLAVLJE 1.

Područje primjene carinskoga zakonodavstva, misija carina i definicije

Članak 1.

Predmet i područje primjene

1. Ovom se Uredbom uspostavlja Carinski zakonik Zajednice, u daljnjem tekstu „Zakonik”, o pravilima i postupcima koji se primjenjuju na robu koja se unosi u ili iznosi iz carinskog područja Zajednice.

Ne dovodeći u pitanje međunarodno pravo i konvencije i zakonodavstvo Zajednice na ostalim područjima, Zakonik se primjenjuje jedinstveno na carinskom području Zajednice.

2. Određene odredbe carinskog zakonodavstva mogu se primjenjivati izvan carinskog područja Zajednice unutar okvira zakonodavstva koje uređuje posebna područja ili unutar okvira međunarodnih konvencija.

3. Određene odredbe carinskog zakonodavstva, uključujući pojednostavnjenja koje ono predviđa, primjenjuju se na trgovinu robom između dijelova carinskog područja Zajednice na koje se primjenjuju odredbe Direktive 2006/112/EZ i dijelova tog područja na kojem se te odredbe ne primjenjuju ili na trgovinu između dijelova područja na kojima se te odredbe ne primjenjuju.

Mjere koje su namijenjene izmijeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, kojima se utvrđuju odredbe koje se navode u podstavku prvom i pojednostavnjene formalnosti za njihovu provedbu, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4. Te mjere uzimaju u obzir posebne okolnosti u vezi s trgovinom robom koja uključuje samo jednu državu članicu.

Članak 2.

Misija carinskih tijela

Carinska tijela su prvenstveno odgovorna za nadzor nad međunarodnom trgovinom Zajednice, pridonoseći na taj način pravednoj i otvorenoj trgovini, provedbi vanjskih aspekata unutarnjeg tržišta, zajedničke trgovinske politike i ostalih zajedničkih politika Zajednice koje imaju utjecaj na trgovinu i na opću sigurnost lanca opskrbe. Carinska tijela provode mjere koje su posebno namijenjene sljedećem:

- (a) zaštitu financijskih interesa Zajednice i njezinih država članica;
- (b) zaštitu Zajednice od nepravedne i nezakonite trgovine, a podržavanju zakonitih poslovnih aktivnosti;

- (c) osiguravanju osiguranja i sigurnosti Zajednice i njezinih stanovnika i zaštite okoliša, ako je potrebno uz blisku suradnju s ostalim nadležnim tijelima;
- (d) održavanju primjerene ravnoteže između carinske provjere i omogućavanja zakonite trgovine.

Članak 3.

Carinsko područje

1. Carinsko područje Zajednice uključuje sljedeća državna područja, uključujući njihove teritorijalne vode, unutrašnje vode i zračni prostor:

- državno područje Kraljevine Belgije,
- državno područje Republike Bugarske,
- državno područje Češke Republike,
- državno područje Kraljevine Danske, osim Ferojskih otoka i Grenlanda,
- državno područje Savezne Republike Njemačke, osim otoka Helgolanda i područja Büsingena (Ugovor od 23. studenoga 1964. između Savezne Republike Njemačke i Švicarske Konfederacije),
- državno područje Republike Estonije,
- državno područje Irske,
- državno područje Helenske Republike,
- državno područje Kraljevine Španjolske, osim Ceute i Melille,
- državno područje Francuske Republike, osim Nove Kaledonije, Mayottea, Saint-Pierrea i Miquelona, otoka Wallisa i Futune, Francuske Polinezije i francuskih južnih i antarktičkih područja,
- državno područje Talijanske Republike, osim općina Livigno i Campione d'Italia i nacionalnih voda jezera Lugano koje su između obale i političke granice područja između Ponte Tresa i Ponte Ceresio,
- državno područje Republike Cipra, u skladu s odredbama Akta o pristupanju iz 2003.,
- državno područje Republike Latvije,
- državno područje Republike Litve,
- državno područje Velikoga Vojvodstva Luksemburga,
- državno područje Republike Mađarske,
- državno područje Malte,
- državno područje Kraljevine Nizozemske u Europi,
- državno područje Republike Austrije,
- državno područje Republike Poljske,
- državno područje Portugalske Republike,

- državno područje Rumunjske,
- državno područje Republike Slovenije,
- državno područje Slovačke Republike,
- državno područje Republike Finske,
- državno područje Kraljevine Švedske,
- državno područje Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske i Kanalskih otoka i Otoka Mana.

2. Sljedeća područja, uključujući njihove teritorijalne vode, unutrašnje vode i zračni prostor, koji su smješteni izvan državnih područja država članica, uzimajući u obzir konvencije i ugovore koji se na njih primjenjuju, smatraju se dijelom carinskoga područja Zajednice:

(a) FRANCUSKA

Područje Monaka, kako se definira u Carinskoj konvenciji potpisanoj u Parizu, 18. svibnja 1963. (*Journal Officiel de la République française* od 27. rujna 1963., str. 8679);

(b) CIPAR

Područje suverenih vojnih baza Ujedinjene Kraljevine Akrotiri i Dhekelia, kako se definira u Ugovoru koji se odnosi na osnivanje Republike Cipra, potpisanom u Nikoziji 16. kolovoza 1960. (Ugovor Ujedinjene Kraljevine Serija br. 4. (1961.) prijedlog zakona na zahtjev 1252.).

Članak 4.

Definicije

Za potrebe ovog Zakonika, primjenjuju se sljedeće definicije:

1. „carinska tijela” znači carinske uprave država članica koje su odgovorne za primjenu carinskog zakonodavstva i sva ostala nadležna tijela koja prema nacionalnom pravu imaju ovlasti primijeniti određene carinske zakone;
2. „carinsko zakonodavstvo” znači skup zakona koji se sastoje od sljedećeg:
 - (a) Zakonika i odredaba koji su doneseni na razini Zajednice i, ako je potrebno, na nacionalnoj razini, radi njegove primjene;
 - (b) Zajedničke carinske tarife;
 - (c) zakona koji uspostavljaju sustav oslobađanja od carina Zajednice;
 - (d) međunarodnih ugovora koji sadrže carinske odredbe, u mjeri u kojoj se primjenjuju u Zajednici;
3. „carinske provjere” znači posebne radnje koje obavljaju carinska tijela kako bi osigurala ispravnu primjenu carinskog zakonodavstva i drugog zakonodavstva koje regulira ulaz, izlaz, provoz, prijenos, smještaj i uporabu robe u posebne svrhe koja se kreće između carinskog područja Zajednice i ostalih područja te prisutnost i kretanje robe koja nije roba Zajednice unutar carinskog područja i robe koje je u postupku uporabe u posebne svrhe;
4. „osoba” znači fizička osoba, pravna osoba i svako udruženje osoba koje nije pravna osoba, ali kojem zakon Zajednice ili nacionalni zakon priznaje sposobnost da poduzima radnje s pravnim učinkom;
5. „gospodarski subjekt” znači osoba koja je tijekom svog poslovanja uključena u aktivnosti koje pokriva carinsko zakonodavstvo;
6. „carinski zastupnik” znači bilo koja osoba koju imenuje druga osoba da obavlja radnje i formalnosti koje se zahtijevaju prema carinskom zakonodavstvu u poslovanju s carinskim tijelima;
7. „rizik” znači vjerojatnost za događaj koji se može dogoditi, u vezi s ulaskom, izlaskom, provozom, prijenosom ili uporabom u posebne svrhe robe koja se kreće između carinskog područja Zajednice i zemalja ili područja izvan tog područja i u vezi s prisutnošću robe koje nemaju status roba Zajednice, koji može rezultirati sljedećim:
 - (a) mogao bi spriječiti ispravnu primjenu mjera Zajednice ili nacionalnih mjera;
 - (b) mogao bi dovesti u pitanje financijske interese Zajednice i njenih država članica;
 - (c) mogao bi predstavljati prijetnju za osiguranje i sigurnost Zajednice i njezinih stanovnika, zdravlja ljudi, životinja ili biljaka, okoliša ili potrošača;
8. „carinske formalnosti” znači sve radnje koje navedene osobe i carinska tijela moraju obaviti kako bi djelovali u skladu s carinskim zakonodavstvom;
9. „skraćena deklaracija” (ulazna skraćena deklaracija i izlazna skraćena deklaracija) znači isprava kojom, prije ili u vrijeme događaja, osoba obavještava carinska tijela, u propisanom obliku i na propisani način, da će roba biti unesena u ili iznesena iz carinskog područja Zajednice;
10. „carinska deklaracija” znači radnja kojom osoba u propisanom obliku i na propisani način izražava želju da robu stavi u navedeni carinski postupak, po potrebi uz naznaku posebnih postupaka koje je potrebno primijeniti;
11. „deklarant” znači osoba koja podnosi skraćenu deklaraciju ili obavijest o ponovnom izvozu ili popunjava carinsku deklaraciju u svoje vlastito ime ili osobu u čije ime se takva deklaracija popunjava;
12. „carinski postupak” znači bilo koji od sljedećih postupaka u koji se roba može staviti u skladu s ovim Zakonikom:
 - (a) puštanje u slobodni promet;

- (b) posebni postupci;
- (c) izvoz;
13. „carinski dug” znači obveza osobe da plati iznos uvozne ili izvozne carine koja se primjenjuje na određenu robu prema carinskom zakonu na snazi;
14. „dužnik” znači bilo koja osoba koja je odgovorna za carinski dug;
15. „uvozne carine” znači carine koje se plaćaju pri uvozu robe;
16. „izvozne carine” znači carine koje se plaćaju pri izvozu robe;
17. „carinski status” znači status robe kao robe Zajednice ili robe koja nije roba Zajednice;
18. „roba Zajednice” znači roba koja potpada pod bilo koju od sljedećih kategorija:
- (a) roba koja je u cijelosti dobivena na carinskom području Zajednice i ne sadrži robu koja je uvezena iz zemalja ili područja izvan carinskog područja Zajednice. Roba koja je u cijelosti dobivena u carinskom području Zajednice nema carinski status robe Zajednice ako je dobivena iz robe koja je u postupku vanjskog provoza, postupku smještaja, postupku privremenog uvoza ili postupku unutarnje proizvodnje u slučajevima koji se utvrđuju u skladu s člankom 101. stavkom 2. točkom (c);
- (b) roba koja je unesena u carinsko područje Zajednice iz zemalja ili područja izvan toga područja i koja je puštena u slobodni promet;
- (c) roba dobivena ili proizvedena u carinskom području Zajednice, ili isključivo iz robe iz točke (b) ili iz robe iz točaka (a) i (b);
19. „roba koja nije roba Zajednice” znači druga roba od one koja se navodi u točki 18. ili onu koja je izgubila carinski status kao roba Zajednice;
20. „upravljanje rizikom” znači sustavno prepoznavanje rizika i primjena svih potrebnih mjera za ograničavanje izlaganja riziku. To uključuje radnje kao što su prikupljanje podataka i informacija, analiziranje i procjenu rizika, propisivanje i poduzimanje mjera i redovno praćenje i pregled tog postupka i njegovih rezultata, na temelju međunarodnih i nacionalnih izvora i strategija te izvora i strategija Zajednice;
21. „puštanje robe” znači radnja kojom carinska tijela stavljaju robu na raspolaganje u svrhe koje su određene za carinski postupak u kojem se roba nalazi;
22. „carinski nadzor” znači radnja koju carinska tijela općenito poduzimaju s ciljem osiguranja poštivanja carinskog zakonodavstva i, po potrebi, ostalih odredaba koje se primjenjuju na robu koja podliježe takvoj radnji;
23. „povrat” znači refundiranje svake uvozne ili izvozne carine koja je bila plaćena;
24. „otput” znači odustajanje od obveze na plaćanje uvoznih ili izvoznih carina koje nisu bile plaćene;
25. „prerađeni proizvodi” znači roba koja se stavlja u postupak prerade i koja je prošla proizvodne radnje;
26. „osoba s poslovnim nastanom na carinskom području Zajednice” znači:
- (a) u slučaju fizičke osobe, svaka osoba koja ima uobičajeno boravište na carinskom području Zajednice;
- (b) u slučaju pravne osobe ili udruženja osoba, svaka osoba koja ima registrirani ured, glavno sjedište ili trajni poslovni nastan na carinskom području Zajednice;
27. „podnošenje robe carini” znači obavještanje carinskih tijela o dolasku robe u carinarnicu ili na drugo mjesto koje su carinska tijela odredila ili odobrila i dostupnost te robe za carinsku provjeru;
28. „posjednik robe” znači osoba koja je vlasnik robe ili koja ima isto pravo na raspolaganje robom ili fizičku kontrolu nad robom;
29. „korisnik postupka” znači osoba koja sastavlja carinsku deklaraciju ili osoba za čiji se račun carinska deklaracija sastavlja, ili osoba na koju su bila prenesena prava i obveze druge osobe u vezi s carinskim postupkom;
30. „mjere trgovinske politike” znači netarifne mjere, koje su uvedene kao dio zajedničke trgovinske politike, u obliku odredaba Zajednice, koje reguliraju međunarodnu trgovinu robom;
31. „proizvodne radnje” znači:
- (a) obrada robe, uključujući postavljanje, sastavljanje ili ugradnja u drugu robu;
- (b) prerada robe;
- (c) uništenje robe;
- (d) popravak robe, uključujući obnavljanje i osposobljavanje;

- (e) korištenje robe koja se ne nalazi u prerađenim proizvodima, ali koja omogućava ili olakšava proizvodnju tih proizvoda, čak i ako je u potpunosti ili djelomično iskorištena u postupku (pomoćni uređaji za proizvodnju);
32. „normativ proizvodnje” znači količina ili postotak prerađenih proizvoda koji se dobivaju iz prerade određene količine robe koja je stavljena u postupak prerade;
33. „poruka” znači priopćenje u propisanom obliku, koje sadrži podatke koje jedna osoba, ured ili nadležno tijelo šalje drugome, koristeći informacijsku tehnologiju i mreže računala.

POGLAVLJE 2.

Prava i obveze osoba u vezi s carinskim zakonodavstvom

Odjeljak 1.

Pružanje informacija

Članak 5.

Razmjena i pohranjivanje podataka

1. Sve razmjene podataka, pratećih dokumenata, odluka i obavijesti između carinskih tijela i između gospodarskih subjekata i carinskih tijela koje se zahtijevaju carinskim zakonodavstvom te pohranjivanje takvih podataka kako se zahtijeva carinskim zakonodavstvom, obavljaju se koristeći tehniku elektroničke obrade podataka.

Mjere koje su namijenjene izmijeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju iznimke za podstavak prvi, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Tim se mjerama definiraju slučajevi u kojima i uvjeti prema kojima se mogu koristiti transakcije u papirnatom ili drugom obliku umjesto elektroničke razmjene podataka, uzimajući u obzir sljedeće, a posebno:

- (a) mogućnost za privremeni pad računalnih sustava carinskih tijela;
- (b) mogućnost za privremeni pad računalnih sustava gospodarskih subjekata;
- (c) međunarodne konvencije i sporazume koji predviđaju uporabu papirnatih dokumenata;
- (d) putnike bez izravnog pristupa računalnim sustavima i koji nemaju sredstva za pružanje elektroničkih informacija;

(e) praktične uvjete za deklaracije koje se podnose usmenim putem ili drugom radnjom.

2. Osim u slučajevima koji se posebno predviđaju u carinskom zakonodavstvu, Komisija donosi mjere, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., kojima se utvrđuje sljedeće:

- (a) poruke koje se razmjenjuju između carinarnica, kako se zahtijeva radi primjene carinskog zakonodavstva;
- (b) zajednički skup podataka i oblik poruka koji se izmjenjuju prema carinskom zakonodavstvu.

Podaci iz podstavka prvog točke (b) sadrže detalje koji su potrebni za analizu rizika i ispravnu primjenu carinske provjere, uz korištenje međunarodnih standarda i trgovačkih praksi, po potrebi.

Članak 6.

Zaštita podataka

1. Sve informacije koje carinska tijela dobiju u tijeku obavljanja svojih dužnosti, koje su po svojoj prirodi povjerljive ili koje su pružene u povjerenju, pokriva obveza na čuvanje poslovne tajne. Osim kako je predviđeno u članku 26. stavku 2., nadležna tijela ne otkrivaju takve informacije bez izričite dozvole osobe ili tijela koje ih je pružilo.

Međutim, takve se informacije mogu otkriti bez dozvole ako su carinska tijela obvezna ili ovlaštena to učiniti temeljem važećih odredaba, posebno u vezi sa zaštitom podataka, ili u vezi s pravnim postupcima.

2. Priopćavanje povjerljivih podataka carinskim tijelima i drugim nadležnim tijelima zemalja ili područja izvan carinskog područja Zajednice, dozvoljeno je samo u okviru međunarodnog sporazuma koji jamči primjerenu razinu zaštite podataka.

3. Otkrivanje ili priopćavanje informacija obavlja se potpuno u skladu s odredbama o zaštiti podataka na snazi.

Članak 7.

Razmjena dodatnih informacija između carinskih tijela i gospodarskih subjekata

1. Carinska tijela i gospodarski subjekti mogu razmjenjivati sve informacije koje se ne zahtijevaju posebno carinskim zakonodavstvom, posebno u svrhu međusobne suradnje za prepoznavanje i djelovanje protiv rizika. Ta se razmjena može odvijati prema pisanom sporazumu i može uključivati pristup carinskih tijela računalnim sustavima gospodarskih subjekata.

2. Sve su informacije koje jedna strana pruži drugoj, u tijeku suradnje iz stavka 1., povjerljive, osim ako se obje strane ne dogovore suprotno.

Članak 8.

Informacije koje pružaju carinska tijela

1. Sve osobe mogu od carinskih tijela zahtijevati informacije koje se odnose na primjenu carinskih zakona. Takav zahtjev može biti odbijen, ako se ne odnosi na radnju koja je u vezi s međunarodnom trgovinom robom, koja se trenutačno obavlja.

2. Carinska tijela održavaju redovan dijalog s gospodarskim subjektima i drugim tijelima koja su uključena u međunarodnu trgovinu robom. Ona promiču transparentnost stavljajući carinsko zakonodavstvo, opće upravne odluke i obrasce za prijavu na raspolaganje, kad god je moguće bez naplate, i objavljuju ih na internetu.

Članak 9.

Pružanje informacija carinskim tijelima

1. Sve osobe koje su izravno ili neizravno uključene u ispunjavanje carinskih formalnosti ili u carinske provjere, na zahtjev carinskih tijela i u određenom roku, pružaju tim tijelima sve potrebne isprave i informacije, u primjerenom obliku, kao i svu potrebnu pomoć za okončavanje tih formalnosti ili provjera.

2. Na skraćenoj deklaraciji ili carinskoj deklaraciji ili obavijesti ili zahtjevu za odobrenje ili drugoj odluci koja se podnosi, navodi se osoba koja je odgovorna za sljedeće:

- (a) točnost i potpunost informacija koje se navode u deklaraciji, obavijesti ili prijavi;
- (b) vjerodostojnost svih dokumenata koji su podneseni ili su na raspolaganju;
- (c) ako je potrebno, ispunjenje svih obveza koje se odnose na stavljanje dotične robe u zahtijevani carinski postupak ili na obavljanje odobrenih radnji.

Podstavak prvi se primjenjuje i na pružanje svih informacija u bilo kojem drugom obliku koje carinska tijela zahtijevaju ili koje im se pružaju.

Ako deklaraciju ili obavijest ili prijavu podnosi ili informacije daje carinski zastupnik dotične osobe, carinski zastupnik je također vezan obvezama koje su navedene u podstavku prvom.

Članak 10.

Elektronički sustavi

1. Države članice surađuju s Komisijom s ciljem razvijanja, održavanja i korištenja elektroničkih sustava za razmjenu

informacija između carinarnica i za zajedničku registraciju i održavanje evidencija koje se posebno odnose na sljedeće:

- (a) gospodarske subjekte koji su izravno ili neizravno uključeni u obavljanje carinskih formalnosti;
- (b) zahtjeve i odobrenja koji se odnose na carinske postupke ili status ovlaštenoga gospodarskog subjekta;
- (c) zahtjeve i posebne odluke koje se donose u skladu s člankom 20.;
- (d) upravljanje zajedničkim rizikom, kako se navodi u članku 25.

2. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju sljedeće:

- (a) standardni obrazac i sadržaj podataka koji se unose;
- (b) održavanje podataka koje obavljaju carinska tijela država članica;
- (c) pravila za pristup tim podacima za:
 - i. gospodarske subjekte;
 - ii. druga nadležna tijela;

donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Odjeljak 2.

Carinsko zastupanje

Članak 11.

Carinski zastupnik

1. Svaka osoba može imenovati carinskog zastupnika.

Takvo zastupanje može biti izravno, u kojem slučaju carinski zastupnik djeluje u ime i za račun druge osobe ili neizravno, u kojem slučaju carinski zastupnik djeluje u svoje ime, ali za račun druge osobe.

Carinski zastupnik ima poslovni nastan unutar carinskog područja Zajednice.

2. Države članice mogu definirati, u skladu s pravom Zajednice, uvjete prema kojima carinski zastupnik može pružati usluge u državi članici u kojoj ima poslovni nastan. Međutim, ne dovodeći u pitanje primjenu manje strogih kriterija dotične države članice, carinski zastupnik koji ispunjava kriterije koji se navode u članku 14. točkama (a) do (d), ima pravo pružati takve usluge u drugoj državi članici osim one u kojoj ima poslovni nastan.

3. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju sljedeće:

- (a) uvjete prema kojima se može odreći od zahtjeva iz stavka 1. podstavka trećeg;
- (b) uvjete prema kojima se pravo iz stavka 2. može prenijeti i dokazati;
- (c) sve daljnje mjere za provedbu ovog članka;

donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Članak 12.

Opunomoćivanje

1. Kada posluje s carinskim tijelima, carinski zastupnik treba navesti da djeluje u ime osobe koju predstavlja i specificirati je li takvo zastupanje izravno ili neizravno.

Za osobu koja ne navede da djeluje kao carinski zastupnik ili koja navede da djeluje kao carinski zastupnik bez punomoći da tako djeluje, smatra se da djeluje u vlastito ime i za vlastiti račun.

2. Carinska tijela mogu zahtijevati da osoba koja navodi da djeluje kao carinski zastupnik priloži dokaz o svojoj punomoći koju je izdala zastupana osoba.

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju odstupanja od podstavka prvog, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Odjeljak 3.

Ovlašteni gospodarski subjekt

Članak 13.

Zahtjev i odobrenje

1. Gospodarski subjekt koji ima poslovni nastan na carinskom području Zajednice i koji ispunjava uvjete koji se navode u člancima 14. i 15. može zahtijevati status ovlaštenoga gospodarskog subjekta.

Carinska tijela, po potrebi nakon savjetovanja s drugim nadležnim tijelima, dodjeljuju takav status, koji podliježe nadzoru.

2. Status ovlaštenoga gospodarskog subjekta sastoji se od dvije vrste odobrenja: ovlaštenoga gospodarskog subjekta za „carinsko pojednostavnjenje” i ovlaštenoga gospodarskog subjekta za „osiguranje i sigurnost”.

Prva vrsta odobrenja omogućava gospodarskim subjektima da iskoriste određena pojednostavnjenja u skladu s carinskim zakonima. Prema drugoj vrsti odobrenja, korisnik tog odobrenja ima pravo na pojednostavnjenje koje se odnosi na osiguranje i sigurnost.

Obje vrste odobrenja mogu se koristiti istovremeno.

3. Status ovlaštenoga gospodarskog subjekta, prema člancima 14. i 15., priznaju carinska tijela svih država članica, ne dovodeći u pitanje carinske provjere.

4. Carinska tijela, na temelju priznavanja statusa ovlaštenoga gospodarskog subjekta i pod uvjetom da su ispunjeni uvjeti koji se odnose na određenu vrstu pojednostavnjenja koja se navodi u carinskom zakonodavstvu, odobravaju subjektu da iskoristi navedeno pojednostavnjenje.

5. Status ovlaštenoga gospodarskog subjekta može se suspendirati ili opozvati u skladu s uvjetima koji se navode temeljem članka 15. stavka 1. točke (g).

6. Ovlašteni gospodarski subjekt obavješćuje carinska tijela o svim čimbenicima koji nastaju nakon što je takav status bio odobren, a koji mogu utjecati na njegovo trajanje ili sadržaj.

Članak 14.

Odobrenje statusa

Kriteriji za odobrenje statusa ovlaštenoga gospodarskog subjekta su sljedeći:

- (a) evidencija o ispunjavanju carinskih i poreznih uvjeta;
- (b) zadovoljavajući sustav upravljanja trgovačkim i, po potrebi, prijevoznim evidencijama, koji omogućava primjerene carinske provjere;
- (c) dokaz o solventnosti;
- (d) temeljem članka 13. stavka 2., u slučajevima u kojima ovlašteni gospodarski subjekt želi iskoristiti pojednostavnjenje koje se predviđa u skladu s carinskim zakonodavstvom, praktični standardi o osposobljenosti ili stručnim kvalifikacijama koje se izravno odnose na radnju koja se obavlja;
- (e) temeljem članka 13. stavka 2., u slučajevima u kojima ovlašteni gospodarski subjekt želi iskoristiti pojednostavnjenje u vezi s carinskim provjerama koje se odnose na osiguranje i sigurnost, primjereni standardi osiguranja i sigurnosti.

Članak 15.

Provedbene mjere

1. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju pravila u vezi sa sljedećim:

- (a) odobravanjem statusa ovlaštenoga gospodarskog subjekta;

- (b) slučajevima u kojima će se provesti provjera statusa ovlaštenoga gospodarskog subjekta;
- (c) odobravanjem odobrenja za gospodarske subjekte za uporabu pojednostavnjenih postupaka;
- (d) određivanjem carinskih tijela koja su nadležna za odobravanje takvog statusa i odobrenja;
- (e) vrstom i stupnjem olakšica koje se mogu odobriti ovlaštenim gospodarskim subjektima u vezi s carinskim provjerama, a koji se odnose na osiguranje i sigurnost;
- (f) savjetovanjem s i pružanjem informacija drugim carinskim tijelima;
- (g) uvjetima pod kojima se status ovlaštenoga gospodarskog subjekta može suspendirati ili opozvati;
- (h) uvjetima pod kojima se može odreći od uvjeta za poslovni nastan na carinskom području Zajednice za određene kategorije ovlaštenih gospodarskih subjekata, posebno uzimajući u obzir međunarodne sporazume,

donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

2. Te mjere vode računa o sljedećem:

- (a) pravilima koja su donesena temeljem članka 25. stavka 3.;
- (b) stručnom uključivanju u radnje koje su obuhvaćene carinskim zakonodavstvom;
- (c) praktičnim standardima za osposobljenost ili profesionalne kvalifikacije koji su izravno povezani s radnjama koje se obavljaju;
- (d) gospodarskom subjektu kao korisniku bilo kojeg međunarodno priznatog uvjerenja koje je izdano na temelju relevantnih međunarodnih konvencija.

Odjeljak 4.

Odluke koje se odnose na primjenu carinskog zakonodavstva

Članak 16.

Opće odredbe

1. Ako osoba zahtijeva da carinska tijela donesu odluku koja se odnosi na primjenu carinskog zakonodavstva, ta osoba dostavlja sve informacije koje ta tijela zahtijevaju, kako bi mogla donijeti takvu odluku.

Donošenje odluke može također zahtijevati te se odluka može odnositi na nekoliko osoba, u skladu s uvjetima koji se navode u carinskom zakonodavstvu.

2. Osim ako se drugačije ne predviđa carinskim zakonodavstvom, odluka iz stavka 1. donosi se bez odlaganja te se o njoj obavješćuje podnositelj zahtjeva, najkasnije u roku od četiri mjeseca od datuma na koji su carinska tijela zaprimila sve informacije koje su zahtijevala kako bi mogla donijeti takvu odluku.

Međutim, ako carinska tijela nisu u mogućnosti udovoljiti tim rokovima, ona obavješćuju podnositelja zahtjeva o toj činjenici prije isteka tih rokova, navodeći razloge i naznačujući daljnje vremensko razdoblje koje smatraju potrebnim kako bi se donijela odluka o takvom zahtjevu.

3. Osim ako nije drugačije navedeno u odluci ili carinskom zakonodavstvu, odluka proizvodi učinke na datum na koji podnositelj zahtjeva primi odluku ili se smatra da ju je primio. Osim u slučajevima koji se predviđaju člankom 24. stavkom 2., carinska tijela donesene odluke izvršavaju od navedenog datuma.

4. Prije donošenja odluke koja bi štetno utjecala na osobu ili osobe kojima je upućena, carinska tijela priopćuju razloge na kojima namjeravaju temeljiti svoju odluku dotičnoj osobi ili osobama, koje dobivaju priliku izraziti svoje stajalište u propisanom vremenskom roku koji teče od datuma na koji je priopćenje izdano.

Nakon isteka tog vremenskog razdoblja, dotične se osobe u primjerenom obliku obavješćavaju o odluci, u kojoj se navode razlozi na kojima se ona temelji. Odluka navodi pravo na žalbu predviđeno člankom 23.

5. Mjere koje su namijenjene izmjenama i dopunama elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju sljedeće:

- (a) slučajeve u kojima i uvjete pod kojima se stavak 4. podstavak prvi ne primjenjuje;
- (b) vrijeme iz stavka 4. podstavka prvog,

donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

6. Ne dovodeći u pitanje odredbe iz drugih područja, a koje specificiraju slučajeve u kojima i uvjete pod kojima su odluke nevažeće ili postaju ništave, carinska tijela koja su izdala odluku mogu ju u bilo kojem trenutku poništiti, izmijeniti ili opozvati, ako odluka nije u skladu s carinskim zakonodavstvom.

7. Osim kad carinska tijela djeluju kao sudbena vlast, odredbe stavaka 3., 4. i 6. ovog članka i članaka 17., 18. i 19. također se primjenjuju na odluke koje carinska tijela donose bez prethodnog zahtjeva dotičnih osoba, a posebno na obavijesti o carinskom dugu predviđenom u članku 67. stavku 3.

*Članak 17.***Valjanost odluka na cijelom području Zajednice**

Osim ako se drugačije ne zahtijeva ili specificira, odluke koje donose carinska tijela, koje se temelje na ili se odnose na primjenu carinskog zakonodavstva vrijede na cijelom carinskom području Zajednice.

*Članak 18.***Poništenje povoljnih odluka**

1. Carinska tijela poništavaju odluku koja je povoljna za osobu kojoj je upućena, ako su ispunjeni svi sljedeći uvjeti:

- (a) odluka je donesena na temelju netočnih ili nepotpunih informacija;
- (b) podnositelj zahtjeva je znao ili je opravdano trebao znati da su informacije netočne ili nepotpune;
- (c) ako bi odluka bila drugačija da su informacije bile točne ili potpune.

2. Osoba kojoj se odluka upućuje obavješćuje se o njenom poništenju.

3. Poništenje proizvodi učinak od datuma od kojeg je prvobitna odluka proizvela učinak, osim ako se u odluci u skladu s carinskim zakonodavstvom ne navodi drugačije.

4. Komisija može, u skladu s postupkom upravljanja na koje upućuje članak 184. stavak 3., donijeti mjere za provedbu ovog članka, a posebno u vezi s odlukama koje se upućuju na više osoba.

*Članak 19.***Opoziv i izmjene povoljnih odluka**

1. Povoljna odluka se opoziva ili izmjenjuje ako, u drugim slučajevima osim onih navedenih u članku 18., jedan ili više uvjeta koji su određeni za njeno izdavanje nisu bili ili više nisu ispunjeni.

2. Osim ako carinsko zakonodavstvo ne određuje drugačije, povoljna odluka koja se upućuje na više osoba, može se opozvati samo u vezi s osobom koja ne uspije ispuniti obvezu koja joj je tom odlukom nametnuta.

3. Osoba na koju je odluka bila upućena, obavješćuje se o njenom opozivu ili izmjeni.

4. Članak 16. stavak 3. primjenjuje se na opoziv ili izmjenu odluke.

Međutim, u iznimnim slučajevima, kada opravdani interesi osobe kojoj se odluka upućuje tako zahtijevaju, carinska tijela mogu odgoditi datum na koji opoziv ili izmjena proizvodi učinak.

5. Komisija može, u skladu s postupkom upravljanja iz članka 184. stavka 3., donijeti mjere za provedbu ovog članka, posebno u vezi s odlukama koje se upućuju na više osoba.

*Članak 20.***Odluke koje se odnose na obvezujuće informacije**

1. Carinska tijela, na službeni zahtjev, izdaju odluke koje se odnose na obvezujuće tarifne informacije, u daljnjem tekstu „odluke o OTI” ili odluke koje se odnose na obvezujuće informacije o podrijetlu, u daljnjem tekstu „odluke o OIP”.

Takav zahtjev se može odbiti u nekoj od sljedećih okolnosti:

- (a) ako je zahtjev predan ili je već bio predan u istoj ili nekoj drugoj carinarnici te ga predaje korisniku odluke ili se predaje u njegovo ime u vezi s istom robom te, za odluke o OIP, pod istim okolnostima koje utvrđuju stjecanje podrijetla;
- (b) ako se zahtjev ne odnosi ni na kakvu predviđenu uporabu odluke o OTI ili OIP ili predviđenu uporabu carinskoga postupka.

2. Odluke o OTI ili OIP obvezujuće su samo u odnosu na razvrstavanje u Carinsku tarifu ili utvrđivanje podrijetla robe.

Te su odluke obvezujuće za carinska tijela, za razliku od korisnika odluke, samo u odnosu na robu za koju su obavljene carinske formalnosti, nakon datuma od kojeg takva odluka proizvodi učinak.

Odluke su obvezujuće za korisnika odluke u odnosu na carinska tijela, od datuma na koji on primi ili se smatra da je primio obavijest o odluci.

3. Odluke o OTI ili OIP važeće su u razdoblju od tri godine od datuma od kojeg odluka proizvodi učinak.

4. Za provedbu odluka o OTI ili OIP u kontekstu zahtjevanog carinskog postupka, korisnik odluke mora biti sposoban dokazati da:

- (a) u slučaju odluke o OTI, roba koja je deklarirana u svakom pogledu odgovara onoj opisanoj u odluci;
- (b) u slučaju odluke o OIP, dotična roba i okolnosti koje utvrđuju stjecanje podrijetla, u svakom pogledu odgovaraju robi i okolnostima opisanim u odluci.

5. Odstupajući od članka 16. stavka 6. i članka 18., odluke o OTI ili OIP poništavaju se ako se temelje na netočnim ili nepotpunim podacima koje dostavljaju podnositelji zahtjeva.

6. Odluke o OTI ili OIP opozivaju se u skladu s člankom 16. stavkom 6. i člankom 19.

One se ne mogu izmjenjivati.

7. Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere za provedbu stavaka 1. do 5. ovog članka.

8. Ne dovodeći u pitanje članak 19., mjere koje su namijenjene izmjenama i dopunama elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koji utvrđuju sljedeće:

- (a) uvjete pod kojima, i trenutak u kojemu, odluke o OTI ili OIP prestaju biti valjane;
- (b) uvjete pod kojima, i vremensko razdoblje u kojemu se odluka kako je navedeno u točki (a) još može koristiti u vezi s obvezujućim ugovorima koji se temelje na toj odluci i koji su sklopljeni prije isteka njene valjanosti;
- (c) uvjete pod kojima Komisija smije donijeti odluke kojima od država članica traži da opozovu ili izmijene odluke koje se odnose na obvezujuće informacije i koje daju različite obvezujuće informacije u usporedbi s drugim odlukama o istome predmetu,

donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

9. Mjere koje su namijenjene izmjenama i dopunama elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju uvjete pod kojima će se donijeti ostale odluke koje se odnose na obvezujuće informacije, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Odjeljak 5.

Kazne

Članak 21.

Primjena kazni

1. Svaka država članica predviđa kazne za neispunjavanje carinskog zakonodavstva Zajednice. Takve kazne su djelotvorne, proporcionalne i obeshrabrujuće.

2. Ako se primjenjuju upravne kazne, one mogu, između ostalog, imati jedan od sljedećih oblika ili oba:

- (a) novčanu kaznu koju naplaćuju carinska tijela, uključujući po potrebi nagodbu koja se primjenjuje umjesto kaznenih sankcija;
- (b) opoziv, suspenziju ili izmjenu svih odobrenja koje dotična osoba ima.

3. Države članice obavješćuju Komisiju u roku od šest mjeseci od datuma primjene ovog članka, kako se utvrđuje u skladu s člankom 188. stavkom 2., o važećim nacionalnim odredbama, kako se predviđa u stavku 1., i obavješćuju ju bez odlaganja o svim naknadnim izmjenama koje na njih utječu.

Odjeljak 6.

Žalbe

Članak 22.

Odluke koje donose pravosudna tijela

Članci 23. i 24. ne primjenjuju se na žalbe koje se podnose u svrhu poništavanja, opoziva ili izmjene odluke koja se odnosi na carinsko zakonodavstvo, a koju donose pravosudna tijela ili carinska tijela koja djeluju kao pravosudna tijela.

Članak 23.

Pravo na žalbu

1. Sve osobe imaju pravo na žalbu protiv svih odluka koje donesu carinska tijela i koje se odnose na primjenu carinskog zakonodavstva, koje se te osobe tiče izravno ili pojedinačno.

Svaka osoba koja je podnijela zahtjev carinskim tijelima za odlukom, a nije dobila odluku na taj zahtjev u roku navedenom u članku 16. stavku 2., također ima pravo ostvariti svoje pravo na žalbu.

2. Pravo na žalbu može se ostvariti u najmanje dva koraka:

- (a) najprije, pri carinskim tijelima ili pravosudnom tijelu ili drugom tijelu koje država članica odredi u tu svrhu;
- (b) kasnije, pri višemu neovisnom tijelu, koje može biti pravosudno tijelo ili odgovarajuće specijalizirano tijelo, u skladu s važećim odredbama u državama članicama.

3. Žalba se mora uložiti u državi članici u kojoj je odluka donesena ili zatražena.

4. Države članice jamče da žalbeni postupak omogućava brzu potvrdu ili ispravku odluka koje donose carinska tijela.

Članak 24.**Suspenzija provedbe**

1. Podnošenje žalbe ne suspendira provedbu osporavane odluke.

2. Međutim, carinska tijela suspendiraju provedbu takve odluke u cijelosti ili djelomično, ako imaju dobar razlog vjerovati da osporavana odluka nije u skladu s carinskim zakonodavstvom ili da postoji opasnost od nepopravljive štete za dotičnu osobu.

3. U slučajevima iz stavka 2., ako je učinak osporavane odluke takav da su uvozne ili izvozne carine plative, suspenzija te odluke uvjetovana je dostavljanjem osiguranja, osim ako se na temelju dokumentirane procjene ne utvrdi da bi takvo osiguranje moglo uzrokovati ozbiljne ekonomske ili društvene poteškoće za dužnika.

Komisija može, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., usvojiti mjere za provedbu prvoga podstavka ovog stavka.

Odjeljak 7.**Provjera robe****Članak 25.****Carinske provjere**

1. Carinska tijela mogu obaviti sve carinske provjere koje smatraju potrebnim.

Carinske se provjere posebno mogu sastojati od pregleda robe, uzimanja uzoraka, provjere podataka u deklaraciji i postojanju i vjerodostojnosti dokumenata, pregledavanja računa gospodarskih subjekata i drugih evidencija, provjere prijevoznih sredstava, provjere prtljage i ostale robe koju nose osobe i obavljanja službenih ispitivanja i ostalih sličnih radnji.

2. Carinske se provjere, osim nasumičnih provjera, prvenstveno temelje na analizi rizika pomoću tehnika obrade podataka, s ciljem prepoznavanja i procjene rizika i donošenja potrebnih protumjera, na temelju kriterija koji su izrađeni na nacionalnom nivou i nivou Zajednice, a po potrebi i na međunarodnom nivou.

Države članice, u suradnji s Komisijom, izrađuju, održavaju i koriste zajednički okvir upravljanja rizikom, koji se temelji na razmjeni informacija o riziku i analizi između carinskih uprava i na utvrđivanju, između ostalog, zajedničkih kriterija za procjenu rizika, kontrolnih mjera i prioritetnih područja provjere.

Provjere koje se temelje na takvim informacijama i kriterijima obavljaju se ne dovodeći u pitanje ostale provjere koje se obavljaju u skladu sa stavcima 1. i 2. ili ostalim važećim odredbama.

3. Komisija, ne dovodeći u pitanje stavak 2. ovog članka, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi provedbene mjere kojima se utvrđuje sljedeće:

- (a) zajednički okvir za upravljanje rizikom;
- (b) zajednički kriteriji i prioritetna područja provjere;
- (c) razmjenu informacija o riziku i analizi rizika između carinskih uprava.

Članak 26.**Suradnja između nadležnih tijela**

1. Ako nadležna tijela koja nisu carinska tijela obavljaju provjere koje se odnose na istu robu, a koje nisu carinske provjere, carinska tijela u bliskoj suradnji s tim drugim nadležnim tijelima ulažu napore da se te provjere obave, kad je god moguće, u isto vrijeme i na istome mjestu kao i carinske provjere (sve na jednom mjestu), s tim da carinska tijela imaju koordinacijsku ulogu u postizanju ovog cilja.

2. U okviru provjera iz ovog odjeljka, carinska i druga nadležna tijela mogu, ako je potrebno u svrhu smanjivanja rizika i borbe protiv prijevare, međusobno i s Komisijom razmjenjivati podatke koje su dobili u kontekstu ulaska, izlaska, provoza, prijenosa, smještaja i uporabe u posebne svrhe robe, uključujući poštanski promet, koja se kreće između carinskog područja Zajednice i drugih područja, prisutnost i kretanje unutar carinskog područja robe koja nije roba Zajednice i robe koja je stavljena u postupak uporabe u posebne svrhe te rezultate svih provjera. Carinska tijela i Komisija mogu također razmjenjivati takve podatke s ciljem osiguravanja ujednačene primjene carinskog zakonodavstva Zajednice.

Članak 27.**Naknadna provjera**

Carinska tijela mogu, nakon puštanja robe i radi potvrđivanja točnosti pojedinosti koje su navedene u skraćenoj ili carinskoj deklaraciji, pregledati sve isprave i podatke koji se odnose na radnje u vezi s dotičnom robom ili na prethodne ili naknadne trgovinske radnje koje uključuju tu robu. Ta tijela mogu također pregledati takvu robu i/ili uzeti uzorke ako je još uvijek moguće to učiniti.

Takve se provjere mogu obaviti u poslovnim prostorima posjednika robe ili njegovog zastupnika, osobe koja je izravno ili neizravno uključena u te radnje u poslovnom svojstvu ili bilo koje druge osobe koja je u posjedu tih isprava i podataka u poslovne svrhe.

Članak 28.

Letovi unutar Zajednice i prijevoz morem

1. Carinske se provjere ili formalnosti obavljaju u vezi s kabinskom ili predanom prtljagom ili osobama koje putuju na letu unutar Zajednice ili prevoze morem unutar Zajednice, samo ako carinsko zakonodavstvo predviđa takve provjere ili formalnosti.

2. Stavak 1. primjenjuje se ne dovodeći u pitanje sljedeće:

- (a) provjere osiguranja i sigurnosti;
- (b) provjere koje su povezane sa zabranama ili ograničenjima.

3. Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere za primjenu ovog članka, utvrđujući slučajeve u kojima i uvjete pod kojima se carinske provjere i formalnosti mogu primijeniti na sljedeće:

- (a) kabinsku i predanu prtljagu koja pripada:
 - i. osobama koje putuju na letu u zrakoplovu koji dolazi iz zračne luke koja nije u Zajednici i koja, nakon zaustavljanja u zračnoj luci u Zajednici, nastavlja putovanje u drugu zračnu luku u Zajednici;
 - ii. osobama koje putuju na letu u zrakoplovu koji se zaustavlja u zračnoj luci u Zajednici prije nego što nastavi putovanje u zračnu luku izvan Zajednice;
 - iii. osobama koje koriste pomorske usluge koje pruža isto plovilo i koje se sastoje od druge dionice puta, a koje polaze iz, pristaju u ili završavaju u luci izvan Zajednice;
 - iv. osobama na izletničkim brodovima i turističkim ili poslovnim zrakoplovima;
- (b) kabinsku i predanu prtljagu:
 - i. koja dolazi u zračnu luku u Zajednici u zrakoplovu koji dolazi iz zračne luke izvan Zajednice i koja se pretovaruje u toj zračnoj luci u Zajednici u drugi zrakoplov koji nastavlja let unutar Zajednice;
 - ii. ukrancu u zračnoj luci u Zajednici u zrakoplov koji nastavlja let unutar Zajednice, da bi se u drugoj zračnoj luci u Zajednici pretovarila u drugi zrakoplov čije je odredište zračna luka izvan Zajednice.

Odjeljak 8.

Čuvanje isprava i drugih informacija; naknade i troškovi

Članak 29.

Čuvanje isprava i drugih informacija

1. Osoba na koju se to odnosi, u svrhu carinskih provjera, čuva isprave i informacije iz članka 9. stavka 1., koja je na svaki način dostupna i prihvatljiva carinskim tijelima, najmanje tri kalendarske godine.

U slučaju robe koja se pušta u slobodni promet u okolnostima drugačijim od onih iz podstavka trećeg ili robe koja je deklarirana za izvoz, to vremensko razdoblje teče od kraja godine u kojoj su carinske deklaracije za puštanje robe u slobodni promet ili izvoz zaprimljene.

U slučaju robe koja je puštena u slobodni promet oslobođena od carine ili po smanjenoj stopi uvozne carine zbog njene uporabe u posebne svrhe, to razdoblje teče od kraja godine u kojoj roba prestaje biti predmetom carinskog nadzora.

U slučaju robe koja se nalazi u drugom carinskom postupku, to razdoblje teče od kraja godine u kojoj je navedeni carinski postupak okončan.

2. Ne dovodeći u pitanje članak 68. stavak 4., kada carinska provjera u vezi s carinskim dugom pokaže da je potrebno ispraviti odgovarajuće knjiženje te da je osoba na koju se to odnosi obaviještena o tome, isprave i informacije čuvaju se tri godine nakon roka koji se navodi u stavku 1. ovog članka.

Ako je podnesena žalba ili ako su započeli sudski postupci, isprave i informacije moraju se čuvati u vremenu koje se predviđa stavkom 1. ovog članka ili dok se žalbeni postupak ili sudski postupci ne završe, koje god završi kasnije.

Članak 30.

Naknade i troškovi

1. Carinska tijela ne nameću naknade za obavljanje carinskih provjera ili bilo kakvu primjenu carinskog zakonodavstva tijekom službenog radnog vremena njihovih nadležnih carinarnica.

Međutim, carinska tijela mogu nametnuti naknade ili zahtijevati povrat troškova ako su pružile posebne usluge, a posebno sljedeće:

- (a) prisutnost, ako se tako zahtijeva, carinskog osoblja izvan službenog radnog vremena ili u prostorima izvan prostora carine;

- (b) analizu ili stručna izvješća o robi i poštanske pristojbe za povrat robe podnositelju zahtjeva, posebno u vezi s odlukama koje su donesene prema članku 20. ili pružanjem informacija u skladu s člankom 8. stavkom 1.;
- (c) pregled ili uzorkovanje roba s ciljem provjere ili uništenja robe, koje uključuje troškove osim onih za korištenje carinskog osoblja;
- (d) iznimne kontrolne mjere, kada su potrebne zbog prirode robe ili potencijalnog rizika.

2. Mjere koje su namijenjene izmjenama i dopunama elementa ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju mjere za provedbu stavka 1. podstavka drugog, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

POGLAVLJE 3.

Konverzija valute i rokovi

Članak 31.

Konverzija valute

1. Nadležna tijela objavljuju, i/ili objavljuju na internetu, devizni tečaj koji se primjenjuje ako je potrebna konverzija valute iz jednog od sljedećih razloga:

- (a) jer su čimbenici koji su korišteni za određivanje carinske vrijednosti robe izraženi u drugoj valuti, a ne u valuti države članice u kojoj se određuje carinska vrijednost;
- (b) jer se zahtijeva vrijednost eura u nacionalnim valutama u svrhu razvrstavanja robe u Carinsku tarifu i iznosa uvozne i izvozne carine, uključujući vrijednosne pragove u Zajedničkoj carinskoj tarifi.

2. Ako je konverzija valute potrebna iz drugih razloga od onih iz stavka 1., vrijednost eura u nacionalnim valutama koja će se primjenjivati u okviru carinskog zakonodavstva, određuje se najmanje jednom godišnje.

3. Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere za provedbu ovog članka.

Članak 32.

Rokovi

1. Ako se carinskim zakonodavstvom utvrđuje razdoblje, datum ili rok, takvo se razdoblje ne produljuje niti skraćuje te se takav datum ili rok ne odgađa ili pomiče unaprijed, osim ako se u odredbama koje se na to odnose, ne navodi posebna odredba.

2. Pravila koja se primjenjuju na razdoblja, datume i rokove koji se navode u Uredbi (EEZ, Euratom) br. 1182/71 Vijeća od 3. lipnja 1971. o određivanju pravila koja se primjenjuju na

razdoblja, datume i rokove⁽¹⁾, primjenjuju se, osim ako se u carinskom zakonodavstvu Zajednice posebno ne predviđa drugačije.

GLAVA II.

ČIMBENICI NA TEMELJU KOJIH SE PRIMJENJUJU UVOZNE ILI IZVOZNE CARINE I DRUGE MJERE U VEZI S TRGOVINOM ROBOM

POGLAVLJE 1.

Zajednička carinska tarifa i razvrstavanje robe u Carinsku tarifu

Članak 33.

Zajednička carinska tarifa

1. Uvozne i izvozne carine temelje se na Zajedničkoj carinskoj tarifi.

Ostale mjere koje propisuju odredbe Zajednice, koje uređuju određena područja koja se odnose na trgovinu robom primjenjuju se po potrebi, u skladu s razvrstavanjem te robe u Carinsku tarifu.

2. Zajednička carinska tarifa sadrži sljedeće:

- (a) kombiniranu nomenklaturu robe kako se navodi u Uredbi Vijeća (EEZ) br. 2658/87 od 23. srpnja 1987. o tarifnoj i statističkoj nomenklaturi i o Zajedničkoj carinskoj tarifi⁽²⁾;
- (b) sve druge nomenklature koje se u cijelosti ili djelomično temelje na kombiniranoj nomenklaturi ili koje predviđaju njene daljnje podjele i koje se utvrđuju odredbama Zajednice koje uređuju određena područja s ciljem primjene tarifnih mjera koje se odnose na trgovinu robom;
- (c) konvencionalne ili normalne autonomne carine koje se primjenjuju na robu koja je obuhvaćena kombiniranom nomenklaturom;
- (d) povlaštene tarifne mjere koje su sadržane u sporazumima koje je Zajednica sklopila s određenim državama ili područjima izvan carinskog područja Zajednice ili grupama iz takvih država ili područja;
- (e) povlaštene tarifne mjere koje je Zajednica jednostrano donijela u vezi s određenim zemljama ili područjima izvan carinskog područja Zajednice ili grupama iz takvih zemalja ili područja;
- (f) autonomne mjere koje predviđaju smanjenje ili izuzeće od carina na određenu robu;
- (g) povoljnije tarifno postupanje koje je određeno za neku robu, zbog njezine prirode ili uporabe u posebne svrhe, u okviru mjera na koje se odnose točke (c) do (f) ili (h);

⁽¹⁾ SL L 124, 8.6.1971., str. 1.

⁽²⁾ SL L 256, 7.9.1987., str. 1. Uredba kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EZ) br. 275/2008 (SL L 85, 27.3.2008., str. 3).

(h) ostale tarifne mjere koje se predviđaju poljoprivrednim ili trgovinskim ili drugim zakonodavstvom Zajednice.

3. Ako dotična roba ispunjava uvjete iz mjera koje se navode u stavku 2. točkama (d) do (g), primjenjuju se mjere na koje se odnose te odredbe, na zahtjev deklaranta, umjesto onih koje se predviđaju točkom (c) tog stavka. Takva primjena može se izvršiti naknadno, pod uvjetom da su ispunjeni rokovi i uvjeti koji se navode u relevantnoj mjeri ili Zakoniku.

4. Ako se primjena mjera iz stavka 2. točaka (d) do (g), ili izuzeće od mjera na koje se odnosi točka (h) istog stavka, ograničava na određeni opseg uvoza ili izvoza, takva primjena ili izuzeće, u slučaju carinskih kvota, prestaje vrijediti čim se dosegne navedeni opseg uvoza ili izvoza.

U slučaju carinskih plafona, takva primjena prestaje na temelju pravnog akta Zajednice.

5. Komisija, u skladu s postupkom upravljanja iz članka 184. stavka 3., donosi mjere za provedbu stavaka 1. i 4. ovog članka.

Članak 34.

Razvrstavanje robe u Carinsku tarifu

1. Za provedbu Zajedničke carinske tarife, „razvrstavanje u Carinsku tarifu” robe sastoji se u utvrđivanju jednog od podbrojeva ili daljnjih pododjeljaka kombinirane nomenklature prema kojoj će se ta roba razvrstati.

2. Za provedbu netarifnih mjera, „razvrstavanje u Carinsku tarifu” robe sastoji se u utvrđivanju jednog od podbrojeva ili daljnjih pododjeljaka kombinirane nomenklature ili bilo koje nomenklature koja se utvrđuje odredbama Zajednice i koja se u potpunosti ili djelomično temelji na kombiniranoj nomenklaturi ili koja predviđa daljnju podjelu, prema kojoj će se ta roba razvrstati.

3. Podbroj ili daljnji pododjeljak, određen u skladu sa stavcima 1. i 2., koristi se s ciljem provedbe mjera koje su u vezi s tim podbrojem.

POGLAVLJE 2.

Podrijetlo robe

Odjeljak 1.

Nepovlašteno podrijetlo

Članak 35.

Područje primjene

Članci 36., 37. i 38. utvrđuju pravila za određivanje nepovlaštenog podrijetla robe u svrhu primjene sljedećeg:

(a) Zajedničke carinske tarife uz iznimku mjera iz članka 33. stavka 2. točaka (d) i (e);

(b) mjera, osim tarifnih mjera, koje se utvrđuju odredbama Zajednice i koje uređuju određena područja koja se odnose na trgovinu robom;

(c) ostale mjere Zajednice koje se odnose na podrijetlo robe.

Članak 36.

Stjecanje podrijetla

1. Roba koja je u cijelosti dobivena u jednoj zemlji ili području smatra se da ima podrijetlo iz te zemlje ili tog područja.

2. Roba se, čija proizvodnja uključuje više od jedne zemlje ili područja, smatra da potječe iz zemlje ili područja gdje je obavljena posljednja značajna promjena.

Članak 37.

Dokaz o podrijetlu

1. Ako je podrijetlo u carinskoj deklaraciji naznačeno u skladu s carinskim zakonodavstvom, carinska tijela mogu zahtijevati od deklaranta da dokaže podrijetlo robe.

2. Ako se dokaz o podrijetlu pruža prema carinskom zakonodavstvu ili drugom zakonodavstvu Zajednice koje uređuje određena područja, carinska tijela mogu, u slučaju osnovane sumnje, zahtijevati dodatni dokaz koji je potreban kako bi se jamčilo da je navod podrijetla u skladu s pravilima koja se utvrđuju relevantnim zakonodavstvom Zajednice.

3. Isprava koja dokazuje podrijetlo može se izdati u Zajednici, ako tako traže potrebe trgovine.

Članak 38.

Provedbene mjere

Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere za provedbu članaka 36. i 37.

Odjeljak 2.

Povlašteno podrijetlo

Članak 39.

Povlašteno podrijetlo robe

1. Roba, radi ostvarivanja mjera iz članka 33. stavka 2. točaka (d) ili (e), ili netarifnih povlaštenih mjera, udovoljava pravilima povlaštenog podrijetla iz stavaka 2. do 5. ovog članka.

2. U slučaju robe koja koristi povlaštene mjere, koje su sadržane u sporazumima koje je Zajednica sklopila s određenim zemljama ili područjima izvan carinskog područja Zajednice ili s grupama takvih zemalja ili područja, pravila o povlaštenom podrijetlu uređuju se tim sporazumima.

3. U slučaju robe na koju se primjenjuju povlaštene mjere, koje je Zajednica jednostrano donijela u vezi s određenim zemljama ili područjima izvan carinskog područja Zajednice ili grupama takvih zemalja ili područja, osim onih iz stavka 5., Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere koje utvrđuju pravila o povlaštenom podrijetlu.

4. U slučaju robe koja koristi povlaštene mjere, koje se primjenjuju na trgovinu između carinskog područja Zajednice i Ceute i Melille, kako se navodi u Protokolu 2. Zakona o pristupanju iz 1985., pravila povlaštenog podrijetla donose se u skladu s člankom 9. tog Protokola.

5. U slučaju robe koja koristi povlaštene mjere, koje su sadržane u povlaštenim dogovorima u korist prekomorskih zemalja i područja koja su povezana sa Zajednicom, pravila o povlaštenom podrijetlu donose se u skladu s člankom 187. Ugovora.

6. Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi potrebne mjere za provedbu pravila na koje se odnose stavci 2. do 5. ovog članka.

POGLAVLJE 3.

Vrijednost robe u carinske svrhe

Članak 40.

Područje primjene

Carinska vrijednost robe, u svrhu primjene Zajedničke carinske tarife i netarifnih mjera, koje utvrđuju odredbe Zajednice koje uređuju određena područja koja se odnose na trgovinu robom, određuju se u skladu s člancima 41. do 43.

Članak 41.

Metode određivanja carinske vrijednosti na temelju transakcijske vrijednosti

1. Primarna osnova za carinsku vrijednost robe je transakcijska vrijednost, odnosno cijena koja je stvarno plaćena ili plativa za robu kada se prodaje radi izvoza u carinsko područje Zajednice, po potrebi prilagođena u skladu s mjerama koje su donesene u skladu s člankom 43.

2. Cijena koja je stvarno plaćena ili plativa je ukupno plaćanje koje je kupac izvršio ili će izvršiti za prodavača ili za treću stranu u korist prodavača za uvezenu robu i uključuje sva plaćanja koja su izvršena ili će biti izvršena kao uvjet za prodaju uvezene robe.

3. Transakcijska se vrijednost primjenjuje pod uvjetom da su zadovoljeni sljedeći uvjeti:

- (a) nema ograničenja za kupca u vezi s raspolaganjem ili korištenjem robe, osim sljedećih:
 - i. ograničenja koja nameće ili zahtijeva zakon ili javna tijela u Zajednici;
 - ii. ograničenja u smislu zemljopisnog područja na kojem se roba može ponovo prodati;
 - iii. ograničenja koja ne utječu u bitnoj mjeri na carinsku vrijednost robe;
- (b) prodaja ili cijena ne podliježu određenim uvjetima ili ograničenjima čija se vrijednost ne može odrediti u odnosu prema robi čija vrijednost se određuje;
- (c) nikakva naknada koju kupac dobiva od iduće preprodaje, raspolaganja ili korištenja robe, neće se plaćati izravno ili neizravno prodavaču, osim ako se u skladu s mjerama koje su donesene u skladu s člankom 43. ne napravi primjerena prilagodba.;
- (d) kupac i prodavač nisu povezani ili takva veza nije utjecala na cijenu.

Članak 42.

Druge metode za određivanje carinske vrijednosti

1. Ako se carinska vrijednost robe ne može odrediti prema članku 41., određuje se u postupku prema redosljed od točke (a) do stavka 2. točke (d) ovog članka, do prve točke prema kojoj se carinska vrijednost robe može odrediti.

Redosljed primjene točaka (c) i (d) zamjenjuje se ako deklarant tako zahtijeva.

2. Carinska vrijednost, prema stavku 1., jest:

- (a) transakcijska vrijednost istovjetne robe koja je prodana za izvoz u carinsko područje Zajednice i izvezene u isto ili slično vrijeme kao i roba kojoj se određuje vrijednost;
- (b) transakcijska vrijednost slične robe koja je prodana za izvoz u carinsko područje Zajednice i izvezene u isto ili slično vrijeme kao i roba kojoj se određuje vrijednost;
- (c) vrijednost koja se temelji na jediničnoj cijeni po kojoj se uvozna roba ili ista ili slična uvezena roba, prodaje u carinskom području Zajednice u najvećoj ukupnoj količini osobama koje nisu povezane s prodavačima;
- (d) izračunata vrijednost.

3. Ako se carinska vrijednost ne može utvrditi prema stavku 1., utvrđuje se na temelju dostupnih podataka na carinskom području Zajednice, koristeći razumna sredstva koja su u skladu s načelima i općim odredbama sljedećeg:

- (a) sporazuma o provedbi članka VII. Općeg sporazuma o carinama i trgovini;
- (b) članka VII. Općeg sporazuma o carinama i trgovini;
- (c) ovim poglavljem.

Članak 43.

Provedbene mjere

Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere koje utvrđuju sljedeće:

- (a) elemente koji se, s ciljem utvrđivanja carinske vrijednosti, moraju dodati stvarno plaćenju ili plativoj cijeni ili koji se mogu isključiti;
- (b) elemente koji se trebaju koristiti za određivanje izračunate vrijednosti;
- (c) metodu za utvrđivanje carinske vrijednosti u posebnim slučajevima i u vezi s robom za koju je carinski dug nastao nakon uporabe određenog postupka;
- (d) sve daljnje uvjete, odredbe i pravila koji su potrebni za provedbu članaka 41. i 42.

GLAVA III.

CARINSKI DUG I OSIGURANJA

POGLAVLJE 1.

Nastanak carinskog duga

Odjeljak 1.

Uvozni carinski dug

Članak 44.

Puštanje u slobodni promet i privremeni uvoz

1. Uvozni carinski dug nastaje stavljanjem robe koja nije roba Zajednice i koja podliježe plaćanju uvoznih carina u bilo koji od sljedećih carinskih postupaka:

- (a) puštanje u slobodni promet, uključujući prema odredbama za posebnu uporabu;
- (b) privremeni uvoz s djelomičnim oslobođenjem od uvoznih carina.

2. Carinski dug nastaje u vrijeme prihvatanja carinske deklaracije.

3. Deklarant je dužnik. U slučaju neizravnog zastupanja, osoba u čije ime se popunjava carinska deklaracija, također je dužnik.

Ako je carinska deklaracija, koja se odnosi na jedan od postupaka iz stavka 1., popunjena na temelju informacija koje dovode do tog da se cjelokupna ili dio uvozne carine ne naplaćuje, osoba koja je pružila potrebne informacije za popunjavanje carinske deklaracije i koja je znala, ili je opravdano trebala znati, da su takve informacije lažne, također je dužnik.

Članak 45.

Posebne odredbe koje se odnose na robu bez podrijetla

1. Ako se zabrana povrata ili izuzeće od uvoznih carina primjenjuje na robu bez podrijetla, koja se koristi u izradi proizvoda, za koje je izdan dokaz o podrijetlu ili je sastavljen u okviru povlaštenog postupanja između Zajednice i određenih zemalja ili područja izvan carinskog područja Zajednice ili grupa takvih zemalja ili područja, uvozni carinski dug u vezi s tom robom bez podrijetla nastaje pri primanju obavijesti o ponovnom izvozu, koja se odnosi na dotične proizvode.

2. Ako je carinski dug nastao prema stavku 1., iznos uvozne carine koji odgovara tomedugu određuje se prema istim uvjetima kao u slučaju carinskog duga koji nastaje na isti datum na koji se prihvaća carinska deklaracija za puštanje u slobodni promet robe bez podrijetla, a koja se koristi u izradi dotičnih proizvoda s ciljem okončavanja postupka unutarnje proizvodnje.

3. Članak 44. stavci 2. i 3. primjenjuju se na odgovarajući način. Međutim, u slučaju robe koja nije roba Zajednice, kako se navodi u članku 179., osoba koja podnese obavijest o ponovnom izvozu jest dužnik. U slučaju neizravnog zastupanja, osoba u čije ime se obavijest podnosi, također je dužnik.

Članak 46.

Carinski dug koji nastaje uslijed neispunjavanja obveza

1. Za robu koja podliježe uvoznim carinama, uvozni carinski dug nastaje uslijed neispunjavanja sljedećih obveza:

- (a) jedne od obveza koje se određuju carinskim zakonodavstvom, koja se odnosi na unos robe koja nije roba Zajednice u carinsko područje Zajednice, njezino izuzimanje ispod carinskog nadzora ili kretanje, prerada, smještaj, privremeni uvoz ili raspolaganje takvom robom unutar tog područja;
- (b) jedne od obveza koje se određuju carinskim zakonodavstvom i koja se odnosi na uporabu robe u posebne svrhe unutar carinskog područja Zajednice;
- (c) uvjeta koji uređuje stavljanje robe koja nije roba Zajednice u carinski postupak ili odobravanje, na temelju uporabe robe u posebne svrhe, izuzeća od carine ili smanjene stope uvozne carine.

2. Vrijeme u kojem nastaje carinski dug je jedno od sljedećeg:

- (a) trenutak u kojemu obveza čije neispunjavanje dovodi do carinskog duga, nije ispunjena ili prestaje biti ispunjena;
- (b) trenutak u kojem se prihvaća carinska deklaracija za stavljanje robe u carinski postupak, ako se naknadno utvrdi da uvjet koji uređuje stavljanje robe u taj postupak ili odobravanje izuzeća od carine ili smanjene stope uvozne carine, na temelju uporabe robe u posebne svrhe, u stvari nije ispunjen.

3. U slučajevima na koje se odnosi stavak 1. točke (a) i (b), dužnik je netko od sljedećih:

- (a) svaka osoba koja je trebala ispuniti dotične obveze;
- (b) svaka osoba koja je znala ili je opravdano trebala znati da obveza prema carinskom zakonodavstvu nije bila ispunjena i koja je djelovala u ime osobe koja je bila obvezna ispuniti obvezu ili koja je sudjelovala u radnji koja je dovela do neispunjavanja obveze;
- (c) svaka osoba koja je nabavila ili držala dotičnu robu i koja je znala ili je opravdano trebala znati u vrijeme nabavljanja ili primanja robe, da obveza prema carinskom zakonodavstvu nije bila ispunjena.

4. U slučajevima iz stavka 1. točke (c), dužnik je osoba od koje se zahtijeva da ispunji uvjete koji uređuju stavljanje robe u carinski postupak ili deklariranje dotične robe u taj postupak ili odobravanje izuzeća od carine ili smanjene stope uvozne carine na temelju uporabe robe u posebne svrhe.

Ako je popunjena carinska deklaracija u vezi s jednim od postupaka iz stavka 1. ili je carinskim tijelima pružena bilo kakva informacija koja se zahtijeva prema carinskom zakonodavstvu i koja se odnosi na uvjete koji uređuju stavljanje robe u carinski postupak, koja dovodi do toga da se cjelokupne ili dio uvoznih carina ne naplaćuju, osoba koja je pružila potrebne informacije za popunjavanje deklaracije i koja je znala ili koja je opravdano trebala znati, da su takve informacije lažne, također je dužnik.

Članak 47.

Odbitak određenog iznosa od već plaćene uvozne carine

1. Ako je carinski dug nastao, prema članku 46. stavku 1., u vezi s robom koja je puštena u slobodni promet po smanjenoj stopi uvozne carine zbog njene uporabe u posebne svrhe, iznos uvozne carine koji je plaćen kada je roba puštena u slobodni promet, odbija se od iznosa uvozne carine koji odgovara carinskom dugu.

Podstavak prvi se primjenjuje na odgovarajući način ako je carinski dug nastao u vezi s ostacima i otpadcima koji su proizašli iz uništenja takve robe.

2. Ako je carinski dug nastao, prema članku 46. stavku 1., u vezi s robom koja je stavljena pod privremeni uvoz s djelomičnim oslobođenjem od uvozne carine, iznos plaćene uvozne carine prema djelomičnom oslobođenju, odbija se od iznosa uvozne carine koja odgovara carinskom dugu.

Odjeljak 2.

Izvozni carinski dug

Članak 48.

Izvoz i vanjska proizvodnja

1. Izvozni carinski dug nastaje pri stavljanju robe, koja podliježe plaćanju izvoznih carina, u izvozni postupak ili postupak vanjske proizvodnje.

2. Carinski dug nastaje u vrijeme zaprimanja carinske deklaracije.

3. Deklarant je dužnik. U slučaju neizravnog zastupanja, osoba u čije ime se popunjava carinska deklaracija, također je dužnik.

Ako je carinska deklaracija popunjena na temelju informacija koje dovode do toga da se cjelokupna ili dio izvoznih carina ne naplaćuju, osoba koja je pružila potrebne informacije za popunjavanje carinske deklaracije i koja je znala, ili je opravdano trebala znati, da su takve informacije lažne, također je dužnik.

Članak 49.

Carinski dug koji nastaje uslijed neispunjavanja obveza

1. Za robu koja podliježe izvoznim carinama, izvozni carinski dug nastaje uslijed neispunjavanja sljedećih obveza:

- (a) jedne od obveza koje se određuju carinskim zakonodavstvom za izlaz robe;
- (b) uvjeta pod kojima roba smije napustiti carinsko područje Zajednice s potpunim ili djelomičnim oslobođenjem od izvoznih carina.

2. Vrijeme u kojem nastaje carinski dug jedno je od sljedećeg:

- (a) trenutak u kojemu roba stvarno napušta carinsko područje Zajednice bez carinske deklaracije;
- (b) trenutak u kojemu roba stiže na odredište, a koji nije onaj kada je roba smjela napustiti carinsko područje Zajednice s potpunim ili djelomičnim oslobođenjem od izvoznih carina;
- (c) ako carinska tijela nisu u mogućnosti odrediti trenutak iz točke (b), trenutak kada istječe rok koji je određen za pružanje dokaza o tome da su uvjeti, prema kojima roba smije biti oslobođena, ispunjeni.

3. U slučajevima na koje se odnosi stavak 1. točka (a), dužnik je jedan od sljedećih:

- (a) svaka osoba koja je trebala ispuniti dotične obveze;
- (b) svaka osoba koja je znala ili je opravdano trebala znati da dotična obveza nije ispunjena i koja je djelovala u ime osobe koja je bila dužna ispuniti obvezu;
- (c) svaka osoba koja je sudjelovala u radnji koja je dovela do neispunjavanja obveze i koja je znala ili je opravdano trebala znati da carinska deklaracija nije bila podnesena, a trebala je biti.

4. U slučajevima iz stavka 1. točke (b), dužnik je svaka osoba koja treba ispuniti uvjete prema kojima roba smije napustiti carinsko područje Zajednice s potpunim ili djelomičnim oslobođenjem od izvoznih carina.

Odjeljak 3.

Odredbe koje su zajedničke za carinske dugove nastale pri uvozu i izvozu

Članak 50.

Zabrane i ograničenja

1. Uvozni ili uvozni carinski dug nastaje i ako se odnosi na robu koja podliježe mjerama zabrane ili ograničenja pri uvozu ili izvozu bilo koje vrste.
2. Međutim, carinski dug ne nastaje iz sljedećeg:
 - (a) kada se na carinsko područje Zajednice nezakonito unese krivotvorena valuta;
 - (b) kada se na carinsko područje Zajednice unesu opojne droge i psihotropne tvari, osim kada ih nadležna tijela strogo nadziru s ciljem uporabe u medicinske i znanstvene svrhe.
3. Za potrebe kazni koje se primjenjuju na carinske prekršaje, smatra se da je carinski dug nastao ako, prema zakonu države članice, carine ili postojanje carinskog duga predstavljaju osnovu za određivanje kazni.

Članak 51.

Solidarni dužnici

Ako je više osoba odgovorno za plaćanje iznosa uvozne ili izvozne carine koja odgovara jednom carinskom dugu, one će biti solidarno odgovorne za cjelokupni iznos duga.

Članak 52.

Opća pravila za izračun iznosa uvozne ili izvozne carine

1. Iznos uvozne ili izvozne carine određuje se na temelju onih pravila za izračun carine koja su se primjenjivala na dotičnu robu u vrijeme u kojem je nastao carinski dug s njom u vezi.

2. Ako nije moguće točno utvrditi vrijeme u kojem je nastao carinski dug, to se vrijeme smatra onim vremenom u kojemu carinska tijela zaključče da je roba u okolnostima u kojima je nastao carinski dug.

Međutim, ako informacije koje su dostupne carinskim tijelima omogućavaju carinskim tijelima da utvrde da je carinski dug nastao prije vremena u kojemu su one donijele takav zaključak, smatra se da je carinski dug nastao u najranijem trenutku u kojem je moguće utvrditi takve okolnosti.

Članak 53.

Posebna pravila za izračun iznosa uvozne carine

1. Ako su troškovi smještaja ili uobičajenih načina postupanja nastali na carinskom području Zajednice u vezi s robom koja je stavljena u carinski postupak, takvi troškovi ili povećanje vrijednosti neće se uzeti u obzir za izračun iznosa uvozne carine, ako deklarant podnese zadovoljavajući dokaz o tim troškovima.

Međutim, carinska vrijednost, količina, priroda i podrijetlo robe koja nije roba Zajednice, koja se koristi u poslovima, uzima se u obzir za izračun iznosa uvozne carine.

2. Ako se razvrstavanje robe u Carinsku tarifu koja je stavljena u carinski postupak mijenja kao posljedica uobičajenih oblika postupanja na carinskom području Zajednice, na zahtjev deklaranta primjenjuje se izvorno razvrstavanje robe u Carinsku tarifu koja je stavljena u postupak.

3. Ako je nastao carinski dug za prerađene proizvode koji proizlaze iz postupka unutarnje proizvodnje, iznos uvozne carine koji odgovara tome dugu, na zahtjev deklaranta, utvrđuje se na temelju razvrstavanja u Carinsku tarifu, carinske vrijednosti, količine, prirode i podrijetla robe koja je stavljena u postupak unutarnje proizvodnje u vrijeme prihvaćanja carinske deklaracije koja se odnosi na tu robu.

4. Ako carinsko zakonodavstvo predviđa povoljno tarifno postupanje za robu ili oslobođenje ili potpuno ili djelomično izuzeće od uvoznih ili izvoznih carina, prema članku 33. stavku 2. točki (d) do (g), člancima 130. do 133. ili člancima 171. do 174. ili prema Uredbi Vijeća (EEZ) br. 918/83 od 28. ožujka 1983. o uspostavljanju sustava Zajednice za oslobođenje od carina⁽¹⁾, takvo povoljno tarifno postupanje, oslobođenje ili izuzeće također se primjenjuje u slučajevima kada je carinski dug nastao prema člancima 46. i 49. ove Uredbe, pod uvjetom da takav propust koji je doveo do nastanka carinskog duga ne predstavlja pokušaj prijevare.

⁽¹⁾ SL L 105, 23.4.1983., str. 1. Uredba kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EZ) br. 274/2008 (SL L 85, 27.3.2008., str. 1.).

Članak 54.

Provedbene mjere

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju sljedeće:

- (a) pravila za izračun iznosa uvozne ili izvozne carine koja se primjenjuju na robu;
- (b) daljnja posebna pravila za određene postupke;
- (c) odstupanja od članka 52. i 53., posebno da se izbjegne zaobilaženje carinskih mjera iz članka 33. stavka 2. točke (h),

donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Članak 55.

Mjesto nastanka carinskog duga

1. Carinski dug nastaje na mjestu na kojemu se podnosi carinska deklaracija ili obavijest o ponovnom izvozu iz članka 44., 45. i 48. ili na kojemu će se podnijeti dodatna deklaracija iz članka 110. stavak 3.

U svim ostalim slučajevima, mjesto nastanka carinskog duga je mjesto na kojemu su nastupile okolnosti iz kojih dug proizlazi.

Ako nije moguće odrediti to mjesto, carinski dug nastaje na mjestu za koje carinska tijela zaključe da je roba u okolnostima u kojima nastaje carinski dug.

2. Ako je roba stavljena u carinski postupak koji nije završen, a mjesto se ne može odrediti, prema stavku 1. podstavku drugom ili trećem u propisanom vremenskom roku, carinski dug nastaje na mjestu na kojemu je roba ili stavljena u spomenuti postupak ili je unesena na carinsko područje Zajednice u tom postupku.

Mjere koje su namijenjene izmjenama i dopunama elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju vremensko razdoblje na koje se odnosi podstavak prvi ovog stavka, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

3. Ako informacije koje su dostupne carinskim tijelima omogućuju da carinska tijela utvrde da je carinski dug mogao nastati na različitim mjestima, smatra se da je carinski dug nastao na mjestu na kojemu je najranije nastao.

4. Ako carinska tijela utvrde da je carinski dug nastao prema članku 46. ili članku 49. u drugoj državi članici i da je iznos uvozne ili izvozne carine koja odgovara tom dugu manji od EUR 10 000, smatra se da je carinski dug nastao u državi članici u kojoj je to utvrđeno.

POGLAVLJE 2.

Osiguranje za carinski dug koji je nastao ili bi mogao nastati

Članak 56.

Opće odredbe

1. Ovo se poglavlje primjenjuje na osiguranja za carinske dugove koji su nastali i za one koji mogu nastati, osim ako se navodi drugačije.

2. Carinska tijela mogu zahtijevati polaganje osiguranja radi osiguranja plaćanja iznosa uvozne ili izvozne carine koja odgovara carinskom dugu. Ako odgovarajuće odredbe tako predviđaju, zahtijevano osiguranje može pokrivati i druge namete, kako se predviđa prema ostalim odgovarajućim važećim odredbama.

3. Ako carinska tijela zahtijevaju polaganje osiguranja, to se može zahtijevati od dužnika ili osobe koja može postati dužnikom. Ona mogu dozvoliti i da osiguranje položi osoba koja nije osoba od koje se to zahtijeva.

4. Ne dovodeći u pitanje članak 64., carinska tijela zahtijevaju polaganje samo jednog osiguranja u vezi s određenom robom ili određenom deklaracijom.

Osiguranje koje se polaže za određenu deklaraciju primjenjuje se na iznos uvozne ili izvozne carine koja odgovara carinskom dugu i drugim nametima u vezi sa svom robom koja je obuhvaćena ili se pušta na temelju te deklaracije, bez obzira je li deklaracija točna ili ne.

Ako osiguranje nije bilo prestalo, također se može uporabiti, u granicama osiguranog iznosa, za povrat iznosa uvozne ili izvozne carine i drugih nameta koji se naplaćuju nakon naknadne provjere robe.

5. Na zahtjev osobe iz stavka 3. ovog članka, carinska tijela mogu, u skladu s člankom 62. stavcima 1. i 2., odobriti polaganje zajedničkog osiguranja za pokrivanje iznosa uvozne ili izvozne carine koja odgovara carinskom dugu koji se odnosi na dva ili više posla, deklaracije ili carinskih postupaka.

6. Osiguranje se ne zahtjeva od državnih, regionalnih i lokalnih tijela ili drugih tijela, koja uređuje javno pravo, u vezi s radnjama u kojima sudjeluju kao tijela s javnim ovlastima.

7. Carinska se tijela mogu odreći zahtjeva za polaganjem osiguranja ako iznos uvozne ili izvozne carine koji se osigurava ne prelazi statistički prag za deklaracije, koji se određuje u skladu s člankom 12. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1172/95 od 22. svibnja 1995. o statistici koja se odnosi na trgovinu Zajednice i njezinih država članica robom sa zemljama koje nisu članice⁽¹⁾.

⁽¹⁾ SL L 118, 25.5.1995., str. 10. Uredba kako je zadnje izmijenjena Uredbom (EZ) br. 1882/2003.

8. Osiguranje koje carinska tijela prihvate ili odobre, pravomoćno je na cijelom carinskom području Zajednice, u svrhu u koju se izdaje.

9. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju sljedeće:

- uvjete za provedbu ovog članka,
- slučajeve, osim onih koji se utvrđuju stavkom 6. ovog članka, u kojima se ne zahtijeva osiguranje,
- iznimke od stavka 8. ovog članka,

donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavak 4.

Članak 57.

Obvezno osiguranje

1. Ako je davanje osiguranja obvezno, i podliježe pravilima koja su donesena prema stavku 3., carinska tijela određuju iznos takvog osiguranja na razini koja je jednaka točnom iznosu uvozne ili izvozne carine koja odgovara carinskom dugu i ostalim nametima, ako se takav iznos može utvrditi sa sigurnošću u vrijeme kad se zahtijeva osiguranje.

Ako nije moguće utvrditi točan iznos, osiguranje se određuje na najviši iznos, prema procjeni carinska tijela, uvozne ili izvozne carine koja odgovara carinskom dugu i ostalim nametima koji su nastali ili mogli nastati.

2. Ne dovodeći u pitanje članak 62., ako se podnosi zajedničko osiguranje za iznos uvozne ili izvozne carine koji odgovara carinskom dugu i ostalim nametima koja mogu varirati u iznosima tijekom vremena, iznos se takvog osiguranja određuje na nivou koji omogućuje da iznos uvozne ili izvozne carine koji odgovara carinskom dugu i ostalim nametima bude namiren cijelo vrijeme.

3. Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere za provedbu stavka 1. ovog članka.

Članak 58.

Neobvezno osiguranje

Ako je davanje osiguranja nije obvezno, carinska tijela u svakom slučaju zahtijevaju takvo osiguranje ako smatraju da nije sigurno da će iznos uvozne ili izvozne carine koji odgovara carinskom dugu i ostalim nametima biti plaćen u propisanom vremenu. Ta tijela utvrđuju njegov iznos na način da se ne prekorači razina na koju se odnosi članak 57.

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju kada je osiguranje

neobvezno, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Članak 59.

Polaganje osiguranja

1. Osiguranje se može dati u jednom od sljedećih oblika:

- (a) polaganjem gotovine ili drugih sredstava plaćanja koja carinska tijela priznaju kao jednaka gotovinskom pologu, u eurima ili u valuti države članice u kojoj se zahtijeva osiguranje;
- (b) preuzetom obvezom jamca;
- (c) drugim oblikom jamstva koje pruža jednako osiguranje da će iznos uvozne ili izvozne carine koji odgovara carinskom dugu i ostalim nametima biti plaćen.

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju oblike jamstva na koje se odnosi točka (c) podstavka prvog ovog stavka, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

2. Osiguranje u obliku gotovinskog pologa ili plaćanja koje se smatra jednakim gotovinskom pologu, daje se u skladu s važećim odredbama u državi članici u kojoj se zahtijeva osiguranje.

Članak 60.

Izbor osiguranja

Osoba od koje se zahtijeva da položi osiguranje može izabrati između oblika osiguranja koji se navode u članku 59. stavku 1.

Međutim, carinska tijela mogu odbiti prihvatiti izabrani oblik osiguranja, ako taj nije prikladan za ispravnu provedbu odgovarajućeg carinskog postupka.

Carinska tijela mogu zahtijevati da se u određenom vremenu zadrži izabrani oblik osiguranja.

Članak 61.

Jamac

1. Jamac iz članka 59. stavka 1. točke (b) mora biti treća osoba, s poslovnim nastanom na carinskom području Zajednice. Carinska tijela, koje traže osiguranje, moraju odobriti jamca, osim ako je jamac kreditna institucija, financijska institucija ili osiguravajuće društvo koje je u Zajednici akreditirano u skladu s važećim odredbama Zajednice.

2. Jamac se pismeno obvezuje platiti osigurani iznos uvozne ili izvozne carine koji odgovara carinskom dugu ili drugim nametima.

3. Carinska tijela mogu odbiti odobriti jamca ili predloženu vrstu osiguranja, ako se bilo koje od toga ne čini sigurnim da će osigurati plaćanje iznosa uvozne ili izvozne carine koji odgovara carinskom dugu i ostalih nametima u propisanom roku.

Članak 62.

Zajedničko osiguranje

1. Odobrenje iz članka 56. stavka 5. daje se samo osobama koje zadovolje sljedeće uvjete:

- (a) imaju poslovni nastan na carinskom području Zajednice;
- (b) imaju evidenciju o ispunjavanju carinskih i poreznih obveza;
- (c) one su redovni korisnici predviđenih carinskih postupaka ili carinska tijela znaju da su sposobne ispuniti svoje obveze u vezi s tim postupcima.

2. Ako je potrebno podnijeti zajedničko osiguranje za carinske dugove i ostale namete koji mogu nastati, gospodarski subjekt može dobiti odobrenje za korištenjem zajedničkog osiguranja sa smanjenim iznosom ili odricanje od osiguranja pod uvjetom da ispunjava sljedeće kriterije:

- (a) zadovoljavajući sustav upravljanja trgovinskim i, po potrebi, prijevoznim evidencijama, koji omogućava primjerene carinske provjere;
- (b) dokaz o solventnosti.

3. Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere koje uređuju postupak za davanje odobrenja prema stavcima 1. i 2. ovog članka.

Članak 63.

Dodatne odredbe koje se odnose na korištenje osiguranja

1. U slučajevima u kojima carinski dug može nastati u okviru posebnih postupaka, primjenjuju se stavci 2. i 3.

2. Oslobođenje od polaganja osiguranja koje se odobrava u skladu s člankom 62. stavkom 2. ne primjenjuje se na robu za koju se smatra da predstavlja povećani rizik od prijevare.

3. Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere:

- (a) provodeći stavak 2. ovog članka;

(b) privremeno zabranjujući uporabu zajedničkog osiguranja sa smanjenim iznosom iz članka 62. stavka 2.;

(c) kao iznimnu mjeru u posebnim okolnostima, privremeno zabranjujući uporabu zajedničkog osiguranja u vezi s robama koje su prepoznate kao podložne masovnoj prijevari dok su pod zajedničkim osiguranjem.

Članak 64.

Dodatno ili novo osiguranje

Ako carinska tijela utvrde da podneseno osiguranje ne osigurava ili nije više sigurno ili dovoljno da osigura plaćanje, u propisanom vremenskom roku, iznosa uvozne ili izvozne carine koja odgovara carinskom dugu i drugim nametima, ona mogu zahtijevati da bilo koja osoba iz članka 56. stavka 3. ili pribavi dodatno osiguranje ili da zamijeni originalno osiguranje novim osiguranjem po svojem izboru.

Članak 65.

Prestanak osiguranja

1. Carinska tijela puštaju osiguranje odmah čim se carinski dug ili obveze za ostale namete ugase ili ne mogu više nastati.

2. Ako se carinski dug ili obveza za druge namete ugasi za dio, ili može nastati samo u vezi s dijelom, iznosa koji je bio osiguran, odgovarajući dio osiguranja se pušta u skladu sa zahtjevom dotične osobe, osim ako iznos u pitanju ne opravdava takvu radnju.

3. Komisija može, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donijeti mjere za provedbu ovog članka.

POGLAVLJE 3.

Naplata i plaćanje carine te povrat i otpust iznosa uvozne i izvozne carine

Odjeljak 1.

Određivanje iznosa uvozne ili izvozne carine, obavješćivanje o carinskom dugu i knjiženje

Članak 66.

Određivanje iznosa uvozne ili izvozne carine

1. Iznos dospjele uvozne ili izvozne carine određuju carinska tijela koja su odgovorna za mjesto na kojemu je carinski dug nastao ili se smatra da je nastao u skladu s člankom 55. čim ona dobiju potrebne podatke.

2. Ne dovodeći u pitanje članak 27., carinska tijela mogu prihvatiti iznos dospjele uvozne ili izvozne carine, a koji određuje deklarant.

Članak 67.

Obavješćivanje o carinskom dugu

1. Dužnik se obavješćuje o carinskom dugu u propisanom obliku na mjestu na kojem je carinski dug nastao ili se smatra da je nastao u skladu s člankom 55.

Obavijest na koju se odnosi podstavak prvi neće se izdati u sljedećim situacijama:

- (a) ako je, ovisno o konačnom utvrđivanju iznosa uvozne ili izvozne carine, nametnuta privremena mjera trgovinske politike koja ima oblik carine;
- (b) ako iznos dospjele uvozne ili izvozne carine prelazi onaj koji se utvrđuje na temelju odluke koja se donosi u skladu s člankom 20.;
- (c) ako je izvorna odluka da se o carinskom dugu ne obavješćuje ili da se obavješćuje, pri čemu je iznos uvozne ili izvozne carine manji od iznosa plative uvozne ili izvozne carine, donesena na temelju općih odredbi koje su kasnije poništene sudskom odlukom;
- (d) u slučajevima u kojim se carinska tijela izuzimaju prema carinskom zakonodavstvu od obavješćivanja o carinskom dugu.

Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere za provedbu točke (d) podstavka drugog ovog stavka.

2. Ako je iznos dospjele uvozne ili izvozne carine jednak iznosu koji je unesen u carinsku deklaraciju, puštanje robe koje obavljaju carinska tijela, jednako je obavješćivanju dužnika o carinskom dugu.

3. Kada se ne primjenjuje stavak 2. ovog članka, carinski se dug dužniku javlja u roku od 14 dana od datuma na koji su carinska tijela u mogućnosti utvrditi iznos dospjele uvozne ili izvozne carine.

Članak 68.

Ograničenja carinskog duga

1. Dužnik neće biti obaviješten o carinskom dugu nakon isteka razdoblja od tri godine od dana na koji je carinski dug nastao.

2. Ako je carinski dug nastao kao posljedica radnje koja je, u vrijeme kada je bila počinjena, podlijegala pokretanju kaznenog sudskog postupka, razdoblje od tri godine koje se navodi u stavku 1. produljuje se na razdoblje od 10 godina.

3. Ako je uložena žalba prema članku 23., razdoblja koja se navode u stavcima 1. i 2. ovog članka suspendiraju se u toku trajanja žalbenog postupka, od dana na koji je uložena žalba.

4. Ako je odgovornost za carinski dug potvrđena prema članku 79. stavku 5., razdoblja koja se utvrđuju stavcima 1. i 2. ovog članka, smatraju se suspendiranim od dana na koji je predan zahtjev za povrat ili otpust u skladu s člankom 84., dok se ne donese odluka o povratu ili otpustu.

Članak 69.

Knjiženje

1. Carinska tijela na koja se odnosi članak 66. knjiže, u skladu s nacionalnim zakonodavstvom, iznos dospjele uvozne ili izvozne carine, kako se određuje u skladu s tim člankom.

Podstavak prvi ne primjenjuje se u slučajevima na koje se odnosi članak 67. stavak 1. podstavak drugi.

Carinska tijela ne trebaju knjižiti iznose uvozne ili izvozne carine koja, prema članku 68., odgovara carinskom dugu o kojemu dužnik više ne može biti obaviješten.

2. Države članice utvrđuju praktične postupke za knjiženje iznosa uvozne ili izvozne carine. Ti se postupci mogu razlikovati u skladu s tim jesu li carinska tijela, s obzirom na okolnosti u kojima je carinski dug nastao, uvjerena da će ti iznosi biti plaćeni.

Članak 70.

Rokovi knjiženja

1. Ako je carinski dug nastao kao posljedica prihvaćanja carinske deklaracije za robu stavljen u carinski postupak, osim privremenog uvoza s djelomičnim oslobođenjem od uvoznih carina, ili bilo koje druge radnje koja ima isti pravni učinak prihvaćanju takve deklaracije, carinska tijela knjiže iznos dospjele uvozne ili izvozne carine u roku od 14 dana od puštanja robe.

Međutim, pod uvjetom da je plaćanje osigurano, ukupni iznos uvozne ili izvozne carine koja se odnosi na sve robe koje su puštene za jednu i istu osobu tijekom razdoblja koje određuju carinska tijela, a koje nije duže od 31 dan, može biti obuhvaćen jedinstvenim knjiženjem na kraju tog razdoblja. Takvo knjiženje obavlja se u roku od 14 dana od isteka dotičnog razdoblja.

2. Ako se roba može pustiti kada ispunjava određene uvjete koji ili reguliraju utvrđivanje iznosa dospjele uvozne ili izvozne carine ili njegovu naplatu, knjiženje se obavlja u roku od 14 dana od dana na koji je utvrđen iznos dospjele uvozne ili izvozne carine ili je određena obveza plaćanja te carine.

Međutim, ako se carinski dug odnosi na privremenu mjeru trgovinske politike koja ima oblik carine, iznos dospjele uvozne ili izvozne carine knjiži se u roku od dva mjeseca od datuma objavljivanja Uredbe, koja donosi konačnu mjeru trgovinske politike, u Službenom listu Europske unije.

3. Ako je carinski dug nastao u okolnostima koje nisu obuhvaćene stavkom 1., iznos dospjele uvozne ili izvozne carine knjiži se u roku od 14 dana od datuma na koji su carinska tijela u mogućnosti odrediti iznos dotične uvozne ili izvozne carine i donijeti odluku.

4. Stavak 3. primjenjuje se na odgovarajući način u vezi s iznosom uvozne ili izvozne carine koja će se naplatiti ili koji preostaje za naplatu ako iznos dospjele uvozne ili izvozne carine nije knjižen u skladu sa stavcima 1., 2. i 3. ili je utvrđen i knjižen na razini koja je niža od plativog iznosa.

5. Rokovi za knjiženje navedeni u stavcima 1., 2. i 3. ne primjenjuju se u nepredviđenim okolnostima ili slučajevima više sile.

Članak 71.

Provedbene mjere

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju pravila za knjiženje, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Odjeljak 2.

Plaćanje iznosa uvozne ili izvozne carine

Članak 72.

Opći rokovi za plaćanje i suspenziju roka za plaćanje

1. Iznose uvozne ili izvozne carine koji odgovaraju carinskom dugu o kojem se obavješćuje u skladu s člankom 67. plaća dužnik u razdoblju koje propisuju carinska tijela.

Ne dovodeći u pitanje članak 24. stavak 2., to razdoblje nije dulje od 10 dana nakon obavješćivanja dužnika o tom carinskom dugu. U slučaju zbirnih knjiženja prema uvjetima koji se određuju u članku 70. stavku 1. podstavku drugom, ono treba biti određeno tako da ne omogućava dužniku da dobije dulje razdoblje za plaćanje od onog koje bi dobio da mu je odobrena odgoda plaćanja u skladu s člankom 74.

Produljenje tog razdoblja mogu odobriti carinska tijela na zahtjev dužnika, ako je iznos dospjele uvozne ili izvozne carine utvrđen u tijeku naknadne provjere, kako se navodi u članku 27. Ne dovodeći u pitanje članak 77. stavak 1., takva produljenja nisu dulja od vremena koje je potrebno dužniku da poduzme primjerene korake da ispuni svoju obvezu.

2. Ako dužnik ima pravo na pogodnosti plaćanja, koja se navode u člancima 74. do 77., plaćanje se obavlja u razdoblju ili razdobljima koja se navode u vezi s tim pogodnostima.

3. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju uvjete za suspenziju roka za plaćanje iznosa uvozne ili izvozne carine koji odgovara carinskom dugu u sljedećim situacijama:

- (a) ako je podnesen zahtjev za otpust duga u skladu s člankom 84.;
- (b) ako će roba biti zaplijenjena, uništena ili prepuštena u korist države;
- (c) ako je carinski dug nastao prema članku 46. i postoji više od jednog dužnika,

donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Te mjere utvrđuju posebno razdoblje za suspenziju, uzimajući u obzir vrijeme koje je razumno za obavljanje svih formalnosti ili za naplatu iznosa uvozne ili izvozne carine koji odgovara carinskom dugu.

Članak 73.

Plaćanje

1. Plaćanje se obavlja u gotovini ili drugim sredstvima s jednakim učinkom, uključujući i usklađivanje potražnog salda u skladu s nacionalnim zakonodavstvom.

2. Plaćanje može obaviti treća osoba umjesto dužnika.

3. Dužnik može u svakom slučaju platiti ukupni ili dio iznosa uvozne ili izvozne carine, a da ne čeka istek razdoblja koje mu je bilo odobreno za plaćanje.

Članak 74.

Odgoda plaćanja

Ne dovodeći u pitanje članak 79., carinska tijela na zahtjev dotične osobe i po dostavljanju osiguranja, odobravaju odgodu plaćanja plative carine na jedan od sljedećih načina:

- (a) odvojeno za svaki iznos uvozne ili izvozne carine koji je knjižen u skladu s člankom 70. stavkom 1. podstavkom prvim ili člankom 70. stavkom 4.;
- (b) skupno za sve iznose uvozne ili izvozne carine koji su knjiženi u skladu s člankom 70. stavkom 1. podstavkom prvim tijekom razdoblja kojeg su odredila carinska tijela i koje ne prelazi 31 dan;
- (c) skupno za sve iznose uvozne ili izvozne carine proknjižene odjednom u skladu s člankom 70. stavkom 1. podstavkom drugim.

Članak 75.**Rokovi za odgodu plaćanja**

1. Rok odgode plaćanja prema članku 74. je 30 dana.
2. Ako je plaćanje odgođeno u skladu s člankom 74. točkom (a), rok se računa od dana koji slijedi nakon dana kada je dužnik obaviješten o carinskom dugu.
3. Ako je plaćanje odgođeno u skladu s člankom 74. točkom (b), rok se računa od dana koji slijedi nakon dana kada završava razdoblje kumuliranja. Ono se smanjuje za broj dana koji odgovara polovici broja dana koji su obuhvaćeni razdobljem kumuliranja.
4. Ako je plaćanje odgođeno u skladu s člankom 74. točkom (c), rok se računa od dana koji slijedi nakon kraja razdoblja koje je određeno za puštanje dotične robe. Ono se smanjuje za broj dana koji odgovara polovici broja dana koji su obuhvaćeni dotičnim razdobljem.
5. Ako je broj dana u razdobljima iz stavaka 3. i 4. neparan, broj dana koji se odbija od 30-dnevnog razdoblja prema tim stavcima, jednak je polovici sljedećeg nižeg parnog broja.
6. Ako su razdoblja na koja se odnose stavci 3. i 4. kalendarski tjedni, države članice mogu predvidjeti da se iznos uvozne ili izvozne carine u vezi s kojim je plaćanje bilo odgođeno, plaća najkasnije u petak, četvrti tjedan nakon kalendarskog tjedna u pitanju.

Ako su ta razdoblja kalendarski mjeseci, države članice mogu predvidjeti da se iznos uvozne ili izvozne carine u vezi s kojim je plaćanje bilo odgođeno, plaća najkasnije 16. dan u mjesecu nakon kalendarskog mjeseca u pitanju.

Članak 76.**Provedbene mjere**

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju pravila za odgodu plaćanja u slučajevima kada se carinska deklaracija pojednostavnjuje u skladu s člankom 109., donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Članak 77.**Ostale pogodnosti plaćanja**

1. Carinska tijela mogu dužniku, osim odgode plaćanja, odobriti pogodnosti plaćanja, pod uvjetom da je podneseno osiguranje.

Ako su pogodnosti odobrene u skladu s podstavkom prvim, na iznos uvozne ili izvozne carine naplaćuju se kreditne kamate. Stopa kreditnih kamata jest kamatna stopa koju Europska središnja banka upotrebljava u svojoj zadnjoj glavnoj operaciji

refinanciranja koja se obavlja prije prvog kalendarskog dana polugodišta u pitanju (referentna stopa), plus jedan postotni bod.

Za državu članicu koja ne sudjeluje u trećoj fazi ekonomske i monetarne unije, referentna stopa koja se gore navodi jest istovjetna stopa kakvu određuje njezina nacionalna središnja banka. U tom se slučaju referentna stopa na snazi prvog kalendarskog dana polugodišta u pitanju primjenjuje na sljedećih šest mjeseci.

2. Carinska se tijela mogu uzdržati od zahtijevanja osiguranja ili od naplaćivanja kreditnih kamata, ako se na temelju dokumentirane procjene položaja dužnika, utvrdi da bi to stvorilo ozbiljne gospodarske ili društvene poteškoće.

3. Komisija može, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donijeti mjere za provedbu stavaka 1. i 2.

Članak 78.**Izvršenje naplate i zatezne kamate**

1. Ako iznos dospjele uvozne ili izvozne carine nije plaćen u propisanom razdoblju, carinska tijela osiguravaju plaćanje tog iznosa svim sredstvima koja su im na raspolaganju prema zakonu dotične države članice.

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju mjere u vezi s osiguranjem plaćanja od jamaca u okviru posebnog postupka, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

2. Zatezne kamate naplaćuje se na iznos uvozne ili izvozne carine od datuma isteka propisanog razdoblja do datuma plaćanja.

Stopa zateznih kamata je kamatna stopa koju Europska središnja banka upotrebljava u svojoj zadnjoj glavnoj operaciji refinanciranja koja se obavlja prije prvog kalendarskog dana polugodišta u pitanju (referentna stopa), plus dva postotna boda.

Za državu članicu koja ne sudjeluje u trećoj fazi ekonomske i monetarne unije, referentna stopa koja se gore navodi jest istovjetna stopa kakvu određuje njezina nacionalna središnja banka. U tom se slučaju referentna stopa na snazi prvoga kalendarskog dana polugodišta u pitanju primjenjuje na sljedećih šest mjeseci.

3. Ako se obavijesti o carinskom dugu u skladu s člankom 67. stavkom 3., zatezne kamate naplaćuju se na iznos uvozne ili izvozne carine, od datuma na koji je carinski dug nastao do datuma obavijesti o dugu.

Stopa zateznih kamata određuje u skladu sa stavkom 2.

4. Carinska se tijela mogu uzdržati od naplaćivanja zateznih kamata, ako se na temelju dokumentirane procjene položaja dužnika, utvrdi da bi takvo naplaćivanje stvorilo ozbiljne gospodarske ili društvene poteškoće.

5. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju slučajeve, u smislu vremena i iznosa, u kojima se carinska tijela mogu odreći naplate zateznih kamata, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Odjeljak 3.

Povrat i otpust iznosa uvozne ili izvozne carine

Članak 79.

Povrat i otpust

1. Podliježući uvjetima koji se navode u ovom odjeljku, iznosi se uvozne ili izvozne carine, pod uvjetom da iznos koji će se vratiti ili otpustiti prelazi određenu svotu, vraćaju ili otpuštaju na temelju sljedećeg:

- (a) previše naplaćenog iznosa uvozne ili izvozne carine;
- (b) robe s nedostacima ili robe koja nije u skladu s uvjetima ugovora;
- (c) greške nadležnih tijela;
- (d) pravičnosti.

Osim toga, ako je iznos uvozne ili izvozne carine bio plaćen, a odgovarajuća carinska deklaracija poništena u skladu s člankom 114., taj se iznos vraća.

2. Ovisno o pravilima nadležnosti za donošenje odluke, ako carinska tijela u razdobljima iz članka 84. stavka 1., samostalno otkriju da se iznos uvozne ili izvozne carine vraća ili otpušta prema člancima 80., 82. ili 83., ona vraćaju ili otpuštaju iznos na vlastitu inicijativu.

3. Ako situacija koja je dovela do obavijesti o carinskom dugu proizlazi iz prijevare dužnika, povrat ili otpust se ne odobravaju.

4. Povrat ne dovodi do toga da carinska tijela u pitanju plaćaju kamate.

Međutim, kamate se plaćaju ako se odluka kojom se odobrava povrat ne provede u roku od tri mjeseca od datuma na koji je takva odluka donesena, osim ako je propust u vezi s ispunjavanjem roka bio izvan kontrole carinskih tijela.

U takvim se slučajevima kamate plaćaju od datuma isteka roka od tri mjeseca do datuma povrata. Kamatna stopa utvrđuje se u skladu s člankom 77.

5. Ako je nadležno tijelo odobrilo povrat ili otpust greškom, prvotni se carinski dug ponovo potvrđuje utoliko ukoliko ne zastarijeva prema članku 68.

U tim slučajevima, kamate plaćene prema stavku 4. podstavku drugom moraju se nadoknaditi.

Članak 80.

Povrat i otpust previše naplaćenih iznosa uvozne ili izvozne carine

Iznos se uvozne ili izvozne carine vraća ili otpušta u mjeri u kojoj iznos, koji odgovara carinskom dugu o kojem je izdana izvorna obavijest, prelazi dospjeli iznos ili je carinski dug bio javljen dužniku suprotno članku 67. stavku 1. točkama (c) ili (d).

Članak 81.

Roba s nedostacima ili roba koja ne odgovara uvjetima ugovora

1. Iznos se uvozne carine vraća ili otpušta, ako se obavijest o carinskom dugu odnosi na robu koju je uvoznik odbio jer je u vrijeme puštanja bila s nedostacima ili nije odgovarala uvjetima ugovora na temelju kojeg je uvezena.

Smatra se da roba s nedostacima uključuje robu koja je oštećena prije puštanja.

2. Povrat ili otpust od uvoznih carina dodjeljuje se pod uvjetom da roba nije bila upotrijebljena, osim toliko koliko je potrebno da se ustanovi da je roba s nedostacima ili da ne odgovara uvjetima ugovora i pod uvjetom da je izvezena iz carinskog područja Zajednice.

3. Umjesto da se izveze, na zahtjev dotične osobe, carinska tijela dopuštaju da se roba stavi u postupak unutarnje proizvodnje, uključujući postupak za uništenje ili vanjski provoz, carinsko skladištenje ili slobodnu zonu.

Članak 82.

Povrat ili otpust zbog greške koju su počinila nadležna tijela

1. U situacijama osim onih na koje se odnosi drugi podstavak članka 79. stavka 1. i članci 80., 81. i 83., iznos se uvozne ili izvozne carine vraća ili otpušta ako je iznos koji odgovara carinskom dugu koji je prvobitno prijavljen, kao rezultat greške koju su počinila nadležna tijela, bio niži od dospjelog iznosa, pod uvjetom da su ispunjeni sljedeći uvjeti:

- (a) dužnik nije razumno mogao otkriti takvu grešku;
- (b) dužnik je djelovao u dobroj vjeri.

2. Kada se povlašteno postupanje robe dodjeljuje na temelju sustava upravne suradnje s tijelima zemlje ili područja izvan carinskog područja Zajednice te ako ta tijela izdaju uvjerenje za koje se ispostavi da je neispravno, takvo izdavanje predstavlja grešku koja se nije razumno mogla otkriti u smislu stavka 1. točke (a)

Međutim, izdavanje neispravnog uvjerenja ne predstavlja grešku ako se uvjerenje temelji na netočnom obračunu podataka koje je pribavio izvoznik, osim ako nije evidentno da su tijela koja su ga izdala bila svjesna ili su trebala biti svjesna da roba nije odgovarala uvjetima koji su utvrđeni za dodjeljivanje prava na povlašteno postupanje.

Smatra se da je dužnik djelovao u dobroj vjeri ukoliko može dokazati da je, tijekom razdoblja dotičnog trgovinskog posla, posvetio dužnu pažnju kako bi osigurao da su svi uvjeti za povlašteno postupanje ispunjeni.

Dužnik se ne može pozivati na dobru vjeru ako je Komisija objavila obavijest u Službenom listu Europske unije kojom se tvrdi da postoje razlozi za sumnju da zemlja ili područje korisnik neispravno provode povlaštena postupanja.

Članak 83.

Povrat i otpust radi pravičnosti

U situacijama drugačijim od onih koje se navode u članku 79. stavku 1. podstavku drugom i člancima 80., 81. i 82., iznos uvozne ili izvozne carine vraća se ili otpušta u interesu pravičnosti ako je carinski dug nastao pod posebnim okolnostima u kojima se prijevara ili očita nemarnost ne mogu pripisati dužniku.

Članak 84.

Postupak za povrat i otpust

1. Zahtjevi za povrat ili otpust u skladu s člankom 79. predaju se odgovarajućoj carinarnici u sljedećim vremenskim razdobljima:

- (a) u slučaju previše naplaćenih carina, greške nadležnih tijela ili pravičnosti, u roku od tri godine od dana obavijesti o carinskome dugu;
- (b) u slučaju robe s nedostacima ili robe koja ne odgovara uvjetima ugovora, u roku od jedne godine od dana obavijesti o carinskome dugu;
- (c) u slučaju poništenja carinske deklaracije, u roku koji se navodi u pravilima koja se primjenjuju na poništenje.

Razdoblje koje se navodi u podstavku prvom, točkama (a) i (b), produljuje se ako podnositelj zahtjeva pribavi dokaz da je bio spriječen da svoj zahtjev podnese u propisanom roku uslijed nepredviđenih okolnosti ili više sile.

2. Ako je uložena žalba prema članku 23. protiv obavijesti o carinskom dugu, relevantno razdoblje koje se navodi u prvom podstavku stavka 1. ovog članka suspendira se od datuma na koji je uložena žalba za trajanja žalbenog postupka.

Članak 85.

Provedbene mjere

Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere za provedbu ovog odjeljka. Te mjere utvrđuju posebno slučajeve u kojima Komisija odlučuje, u skladu s postupkom upravljanja iz članka 184. stavka 3., je li otpust ili povrat iznosa uvozne ili izvozne carine opravdan.

POGLAVLJE 4.

Gašenje carinskog duga

Članak 86.

Gašenje

1. Ne dovodeći u pitanje članak 68. i važeće odredbe koje se odnose na ne-naplatu iznosa uvozne ili izvozne carine koji odgovara carinskom dugu u slučaju sudski utvrđene nesposobnosti plaćanja dužnika, uvozni ili izvozni carinski dug gasi se na jedan od sljedećih načina:

- (a) plaćanjem iznosa uvozne ili izvozne carine;
- (b) primjenjujući stavak 4., otpustom od iznosa uvozne ili izvozne carine;
- (c) ako je, u vezi s robom koja je deklarirana za carinski postupak koji stvara obvezu plaćanja carina, carinska deklaracija poništena;
- (d) ako je roba koja podliježe uvoznim ili izvoznim carinama zaplijenjena;
- (e) ako je roba koja podliježe uvoznim ili izvoznim carinama oduzeta i istovremeno ili naknadno zaplijenjena;
- (f) ako je roba koja podliježe uvoznim i izvoznim carinama uništena pod carinskim nadzorom ili prepuštena u korist države;
- (g) ako je nestanak robe ili neispunjavanje obveza koje proizlaze iz carinskog zakonodavstva, posljedica potpunog uništenja ili nepovratnog gubitka te robe zbog stvarne prirode robe ili nepredviđenih okolnosti ili više sile ili kao posljedica naputaka carinskih tijela; za potrebe ove točke, roba se smatra nepovratno izgubljenom ako ju je neka osoba proglasila neuporabljivom;
- (h) ako je carinski dug nastao prema članku 46. ili 49. i ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:
 - i. propust koji je doveo do nastanka carinskog duga nije imao značajan učinak na ispravnost carinskog postupka u pitanju i nije predstavljao pokušaj prijave;
 - ii. sve potrebne formalnosti za reguliranje statusa robe naknadno su obavljene;

- (i) ako roba koja je puštena u slobodni promet oslobođena od carine ili po sniženoj stopi uvozne carine na temelju njene uporabe u posebne svrhe, je bila izvezena uz dozvolu carinskih tijela;
- (j) ako je nastao prema članku 45. i ako su formalnosti, koje su obavljene radi omogućavanja odobravanja povlaštenog tarifnog postupanja iz tog članka, poništene;
- (k) ako je, primjenjujući stavak 5. ovog članka, carinski dug nastao prema članku 46. i pružen je zadovoljavajući dokaz carinskim tijelima da roba nije bila korištena ili upotrijebljena i da je bila izvezena iz carinskog područja Zajednice.

2. U slučaju zapljene, kako se navodi u stavku 1. točki (d), smatrat će se da carinski dug, s ciljem kazni koje se primjenjuju na carinske prekršaje, ipak nije ugašen ako, prema zakonu države članice, carine ili postojanje carinskog duga pružaju osnovu za utvrđivanje kazni.

3. Ako se, u skladu sa stavkom 1. točkom (g), carinski dug gasi u vezi s robom koja je puštena u slobodni promet oslobođena od carine ili po sniženoj stopi uvozne carine radi njene uporabe u posebne svrhe, ostaci ili otpaci koji nastaju pri njenom uništavanju smatraju se robom koja nije iz Zajednice.

4. Ako je više osoba odgovorno za plaćanje iznosa uvozne ili izvozne carine koja odgovara carinskom dugu, a odobren je otpust, carinski se dug gasi samo za osobu ili osobe kojima je otpust odobren.

5. U slučaju na koji se odnosi stavak 1. točka (k), carinski se dug ne gasi za bilo koju osobu ili osobama koje su pokušale počiniti prijevaru.

6. Ako je carinski dug nastao prema članku 46., ugasit će se za osobu čije ponašanje nije uključivalo nikakav pokušaj prijevare i koja je pridonijela borbi protiv prijevare.

7. Komisija može, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donijeti mjere za provedbu ovog članka.

GLAVA IV.

ROBA UNESENA U CARINSKO PODRUČJE ZAJEDNICE

POGLAVLJE 1.

Ulazna skraćena deklaracija

Članak 87.

Obveza podnošenja ulazne skraćene deklaracije

1. Za robu koja se unosi u carinsko područje Zajednice podnosi se ulazna skraćena deklaracija, uz iznimku prijevoznih

sredstava koja se privremeno uvoze i prijevoznih sredstava i robe koje se njima prevoze, koje samo prolaze kroz teritorijalne vode ili zračni prostor carinskog područja Zajednice bez zaustavljanja na tom području.

2. Osim ako se drugačije navodi u carinskom zakonodavstvu, ulazna skraćena deklaracija podnosi se nadležnoj carinarnici prije nego što roba uđe na carinsko područje Zajednice.

Carinska tijela mogu, umjesto podnošenja ulazne skraćene deklaracije, prihvatiti podnošenje obavijesti i pristup podacima iz ulazne skraćene deklaracije u računalnom sustavu gospodarskog subjekta.

3. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju sljedeće:

- (a) slučajeve, osim onih iz stavka 1. ovog članka, u kojima se od zahtjeva za ulaznom skraćenom deklaracijom može odreći ili prilagoditi i uvjeta pod kojima se može odreći ili prilagoditi;
- (b) rok do kojega se ulazna skraćena deklaracija mora podnijeti ili staviti na raspolaganje prije nego što se roba unese na carinsko područje Zajednice;
- (c) pravila za iznimke od i promjene roka na koji se odnosi točka (b);
- (d) pravila za određivanje nadležne carinarnice u kojoj treba podnijeti ulaznu skraćenu deklaraciju ili ju staviti na raspolaganje i u kojoj je potrebno obaviti analizu rizika i provjere pri ulazu koji se temelje na procjeni rizika,

donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Pri donošenju tih mjera, vodi se računa o sljedećem:

- (a) posebnim okolnostima;
- (b) primjeni tih mjera na određene vrste prometa roba, načine prijevoza ili gospodarske subjekte;
- (c) međunarodnim sporazumima koji predviđaju posebne sigurnosne mjere.

Članak 88.

Podnošenje deklaracije i odgovorna osoba

1. Ulazna skraćena deklaracija podnosi se korištenjem tehnike za elektroničku obradu podataka. Podaci o trgovini, luci ili prijevozu mogu se koristiti pod uvjetom da sadrže potrebne pojedinosti za ulaznu skraćenu deklaraciju.

Carinska tijela mogu, u iznimnim okolnostima, prihvatiti papirnatu ulaznu skraćenu deklaraciju, pod uvjetom da se odnose na isti nivo upravljanja rizikom kao onaj koji se primjenjuje na ulaznu skraćenu deklaraciju koje su sastavljene koristeći tehnike za elektroničku obradu podataka i da se uvjeti za razmjenu takvih podataka s drugim carinarnicama mogu ispuniti.

2. Ulaznu skraćenu deklaraciju podnosi osoba koja unosi robu u carinsko područje Zajednice ili koja preuzima odgovornost za prijevoz robe na to područje.

3. Neovisno o obvezama osobe iz stavka 2., ulaznu skraćenu deklaraciju može umjesto nje podnijeti jedna od sljedećih osoba:

- (a) uvoznik ili primatelj ili druga osoba u čije ime ili za čiji račun osoba iz stavka 2. djeluje;
- (b) svaka osoba koja može podnijeti robu u pitanju ili organizirati njezino podnošenje nadležnim carinskim tijelima.

4. Ako ulaznu skraćenu deklaraciju podnosi druga osoba, a ne vozač prijevoznog sredstva kojim je roba unesena u carinsko područje Zajednice, onda taj vozač podnosi nadležnoj carinarnici obavijest o dolasku u obliku manifesta, otpremnice ili tovarnog lista koji sadrži tražene podatke kako bi se sva roba koja se prevozi i koja je obuhvaćena ulaznom skraćenom deklaracijom mogla prepoznati.

Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere koje predviđaju koji se podaci moraju navesti na obavijesti o dolasku.

Stavak 1. primjenjuje se na odgovarajući način na obavijest o dolasku koja se spominje u podstavku prvom ovog stavka.

Članak 89.

Izmjene ulazne skraćene deklaracije

1. Osoba koja podnosi ulaznu skraćenu deklaraciju, na svoj zahtjev, smije izmijeniti jedan ili više podataka te deklaracije nakon što je podnesena.

Međutim, takve izmjene nisu moguće nakon jednog od sljedećih događaja:

- (a) carinska tijela su obavijestila osobu koja je ponijela ulaznu skraćenu deklaraciju da namjeravaju pregledati robu;
- (b) carinska tijela su utvrdila da su određeni podaci netočni;

(c) carinska tijela su odobrila udaljavanje robe s mjesta na kojemu je roba bila podnesena.

2. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju iznimke od stavka 1. točke (c) ovog članka, definirajući posebno sljedeće:

- (a) kriterije za utvrđivanje temelja za izmjene nakon udaljavanja robe;
- (b) dijelove podataka koji se mogu izmijeniti;
- (c) rok nakon udaljavanja u kojem se može odobriti izmjena;

donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Članak 90.

Carinska deklaracija koja zamjenjuje ulaznu skraćenu deklaraciju

Nadležna carinarnica može se odreći podnošenja ulazne skraćene deklaracije u vezi s robom za koju je podnesena carinska deklaracija, prije isteka roka iz članka 87. stavka 3. podstavka prvog točke (b). U tom slučaju, carinska deklaracija sadrži barem podatke potrebne za ulaznu skraćenu deklaraciju. Do vremena kada se carinska deklaracija prihvaća u skladu s člankom 112., ona ima status ulazne skraćene deklaracije.

POGLAVLJE 2.

Dolazak robe

Odjeljak 1.

Unos robe u carinsko područje Zajednice

Članak 91.

Carinski nadzor

1. Roba koja se unosi u carinsko područje Zajednice podliježe carinskom nadzoru od vremena ulaska i može podliježati carinskim provjerama. Ako je potrebno, ona podliježe takvim zabranama i ograničenjima koja su opravdana na temelju, između ostalog, javnog morala, općeg interesa ili javne sigurnosti, zaštite zdravlja i života ljudi, životinja ili biljaka, zaštite okoliša, zaštite nacionalnog blaga s umjetničkom, povijesnom ili arheološkom vrijednošću i zaštite industrijskog ili trgovačkog vlasništva, uključujući provjere na prekursore droga, robe koja krši određena prava intelektualnog vlasništva i gotovine koja se unosi u Zajednicu, kao i za primjenu mjera za očuvanje i upravljanje ribarstvom i mjera trgovinske politike.

Ona ostaje pod takvim nadzorom koliko je god potrebno, radi utvrđivanja njezinog carinskog statusa i ne uzima se ispod carinskog nadzora bez dozvole carinskih tijela.

Ne dovodeći u pitanje članak 166., roba Zajednice ne podliježe carinskom nadzoru kada se utvrdi njezin carinski status.

Roba koja nije roba Zajednice ostaje pod carinskim nadzorom dok joj se ne promijeni carinski status ili se ponovo izveze ili uništi.

2. Vlasnik robe pod carinskim nadzorom može, uz dozvolu carinskih tijela, u svako vrijeme pregledati robu ili uzeti uzorke, posebno kako bi se utvrdilo njezino razvrstavanje u carinsku tarifu, carinska vrijednost ili carinski status.

Članak 92.

Prijevoz na primjereno mjesto

1. Osoba koja unosi robu u carinsko područje Zajednice, upućuje ju bez odlaganja, putem kojeg su odredila carinska tijela i u skladu s njihovim uputama, ako su ih dale, u carinarnicu koju su odredila carinska tijela ili na bilo koje drugo mjesto kojeg su odredila ili odobrila ta tijela ili u slobodnu zonu.

Roba koja se stavlja u slobodnu zonu, unosi se u tu slobodnu zonu izravno, ili morskim ili zračnim ili kopnenim putem, a da ne prolazi kroz neki drugi dio carinskog područja Zajednice, na kojemu slobodna zona povezuje kopnenu granicu između države članice i treće zemlje.

Roba se carinskim tijelima podnosi u skladu s člankom 95.

2. Svaka osoba koja preuzme odgovornost za prijevoz robe nakon što je unesena na carinsko područje Zajednice, odgovorna je za ispunjavanje obveza koje se navode u stavku 1.

3. S robom koja, iako se još uvijek nalazi izvan carinskog područja Zajednice, može podlijevati carinskim provjerama koje obavljaju carinska tijela države članice kao rezultat sporazuma koji je sklopljen s odgovarajućom zemljom ili područjem izvan carinskog područja Zajednice, postupa se na isti način kao i robom koja je unesena na carinsko područje Zajednice.

4. Stavak 1. ne isključuje primjenu posebnih odredbi koje se odnose na pisma, razglednice ili tiskane materijale i njihove elektroničke ekvivalente koji se čuvaju na drugim medijima ili koje se odnose na robu koju nose putnici, robu koja se prevozi u graničnim područjima ili cjevovodima i žicama, kao i bilo koji

promet od zanemarivog gospodarskog značaja, pod uvjetom da mogućnosti za carinski nadzor i carinske provjere nisu time ugrožene.

5. Stavak 1. ne primjenjuje se na prijevozna sredstva i robu koja se na njima prevozi, a koja samo prolaze kroz teritorijalne vode ili zračni prostor carinskog područja Zajednice bez zaustavljanja na tom području.

Članak 93.

Zračni i morski promet unutar Zajednice

1. Članci 87. do 90., članak 92. stavak 1. i članci 94. do 97. ne primjenjuju se na robu koja je privremeno napustila carinsko područje Zajednice dok se kretala između dvije točke na tom području morem ili zrakom, pod uvjetom da je takav prijevoz bio obavljen izravnim putem i zračnom ili redovnom morskom prometnom linijom bez zaustavljanja izvan carinskog područja Zajednice.

2. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju posebne odredbe za zračni i redovni morski promet, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Članak 94.

Prijevoz pod posebnim okolnostima

1. Ako se, uslijed nepredviđenih okolnosti ili više sile, obveza koja se navodi u članku 92. stavku 1., ne može ispuniti, osoba koja je tu obvezu dužna ispuniti ili druge osobe koje djeluju u ime te osobe, obavješćuje carinska tijela o toj situaciji bez odlaganja. Ako nepredviđene okolnosti ili viša sila ne prouzroče potpuni gubitak robe, carinska tijela se obavješćuju i o točnom mjestu gdje se roba nalazi.

2. Ako je, uslijed nepredviđenih okolnosti ili više sile, plovilo ili zrakoplov iz članka 92. stavka 5. prisiljen privremeno pristati u luku ili na zemlju na carinskom području Zajednice te se obveza koja se navodi u članku 92. stavku 1. ne može ispuniti, osoba koja je dovezla plovilo ili zrakoplov na carinsko područje Zajednice ili druga osoba koja djeluje u ime te osobe, obavješćuje carinska tijela o toj situaciji bez odlaganja.

3. Carinska tijela određuju mjere koje se donose radi odobravanja carinskog nadzora robe na koju se odnosi stavak 1. ili plovila ili zrakoplova i sve robe na njima u okolnostima koje se navode u stavku 2. te da se po potrebi osigura da se roba potom uputi u carinarnicu ili na drugo mjesto kojeg su tijela odredila ili odobrila.

Odjeljak 2.

Podnošenje, istovar i pregled robe

Članak 95.

Podnošenje robe carini

1. Jedna od sljedećih osoba podnosi carini robu, koja se unosi u carinsko područje Zajednice, odmah po dolasku u određenu carinarnicu ili na drugo mjesto koje su carinska tijela odredila ili odobrila ili u slobodnu zonu:

- (a) osoba koja je unijela robu u carinsko područje Zajednice;
- (b) osoba u čije ime ili za čiji račun djeluje osoba koja je unijela robu u to područje;
- (c) osoba koja je preuzela odgovornost za prijevoz robe nakon što je unesena u carinsko područje Zajednice.

2. Ne dovodeći u pitanje obveze osobe koja se opisuje u stavku 1., podnošenje robe može umjesto nje obaviti jedna od sljedećih osoba:

- (a) svaka osoba koja odmah stavlja robu u carinski postupak;
- (b) korisnik odobrenja za vođenje smještajnog prostora ili svaka osoba koja obavlja djelatnost u slobodnoj zoni.

3. Osoba koja podnosi robu treba se pozvati na ulaznu skraćenu deklaraciju koja je podnesena u vezi s robom.

4. Stavak 1. ne isključuje primjenu posebnih odredbi koje se odnose na pisma, razglednice ili tiskane materijale i njihove elektroničke ekvivalente koji se čuvaju na drugim medijima ili koje se odnose na robu koju nose putnici, robu koja se prevozi u graničnim područjima ili cjevovodima i žicama kao i bilo koji promet od zanemarivog gospodarskog značaja, pod uvjetom da mogućnosti za carinski nadzor i carinske provjere nisu time ugrožene.

Članak 96.

Istovar i pregled robe

1. Roba se istovaruje ili pretovaruje s prijevoznih sredstava koja ju prevoze isključivo uz dozvolu carinskih tijela na mjestima koja su te tijela odredila ili odobrila.

Međutim, takva se dozvola ne zahtijeva u slučaju neposredne opasnosti koja zahtijeva neodložno istovarivanje sve ili dijela robe. U tom se slučaju odmah obavješćuju carinska tijela.

2. Carinska tijela mogu u bilo koje vrijeme zahtijevati da se roba istovari i raspakira s ciljem njenog pregleda, uzimanja uzoraka ili pregledavanja prijevoznih sredstava koja ju prevoze.

3. Roba koja je podnesena carini ne udaljava se s mjesta na kojem je bila podnesena bez dozvole carinskih tijela.

Odjeljak 3.

Formalnosti nakon podnošenja

Članak 97.

Obveza stavljanja robe koja nije roba Zajednice u carinski postupak

1. Ne dovodeći u pitanje članke 125. do 127., roba koja nije roba Zajednice, koja se podnosi carini, stavlja se u carinski postupak.

2. Osim ako se drugačije ne predviđa, deklarant može slobodno izabrati carinski postupak u koji želi staviti robu, pod uvjetima za taj postupak, bez obzira na prirodu ili količinu robe, zemlju njezinog podrijetla, pošiljku ili odredište.

Članak 98.

Roba za koju se smatra da je u privremenom smještaju

1. Osim kada se roba odmah stavlja u carinski postupak za koji je prihvaćena carinska deklaracija ili koja je stavljena u slobodnu zonu, smatra se da je roba koja nije iz Zajednice, a koja se podnosi carini, u privremenom smještaju, u skladu s člankom 151.

2. Ne dovodeći u pitanje obvezu koja se navodi u članku 87. stavku 2. i iznimke ili odricanje koje se predviđa mjerama koje se donose prema članku 87. stavku 3., ako se utvrdi da roba koja nije roba Zajednice, a koja je podnesena carini, nije obuhvaćena ulaznom skraćenom deklaracijom, vlasnik robe odmah podnosi takvu deklaraciju.

Odjeljak 4.

Roba koja se kreće u postupku provoza

Članak 99.

Odricanje za robu koja dolazi u provozu

Članak 92., uz iznimku njegovog stavka 1. podstavka prvog, i članci 95. do 98. ne primjenjuju se ako se roba koja je već u postupku provoza unosi u carinsko područje Zajednice.

Članak 100.

Odredbe koje se primjenjuju na robu koja nije roba Zajednice nakon završetka postupka provoza

Članci 96., 97. i 98. primjenjuju se na robu koja nije roba Zajednice i koja se kreće u postupku provoza, nakon što je takva roba bila podnesena odredišnoj carinarnici na carinskom području Zajednice, u skladu s pravilima koja uređuju provoz.

GLAVA V.

OPĆA PRAVILA O CARINSKOM STATUSU, STAVLJANJU ROBE U CARINSKI POSTUPAK, PROVJERI, PUŠTANJU I RASPOLAGANJU ROBOM

POGLAVLJE 1.

Carinski status robe

Članak 101.

Pretpostavke o carinskom statusu robe Zajednice

1. Ne dovodeći u pitanje članak 161., pretpostavlja se da sva roba na carinskom području Zajednice ima carinski status robe Zajednice, osim ako se ne utvrdi da roba nije roba Zajednice.
2. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju:
 - (a) slučajeve u kojima se pretpostavke na koje se odnosi stavak 1. ovog članka ne primjenjuju;
 - (b) sredstva kojima je moguće utvrditi carinski status robe Zajednice;
 - (c) slučajeve u kojima roba koja je u potpunosti dobivena u carinskom području Zajednice nema carinski status robe Zajednice, ako je dobivena iz robe koja je u vanjskom postupku provoza, postupku smještaja, postupku privremenog uvoza ili postupku unutarnje proizvodnje,

donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Članak 102.

Gubitak carinskog statusa robe Zajednice

Roba Zajednice postaje roba koja nije roba Zajednice u sljedećim slučajevima:

- (a) ako je udaljena s carinskog područja Zajednice, ukoliko se ne primjenjuju pravila unutarnjeg provoza ili mjera koje se navode u skladu s člankom 103.;
- (b) ako je bila stavljena u postupak vanjskog provoza, postupak smještaja ili postupak unutarnje proizvodnje, u mjeri u kojoj carinsko zakonodavstvo tako dozvoljava;
- (c) ako je bila smještena u postupak uporabe u posebne svrhe i naknadno je ili prepuštena u korist države ili je uništena, a ostaju otpaci;

- (d) ako je deklaracija za puštanje robe u slobodni promet poništena nakon puštanja, u skladu s mjerama koje su donesene prema članku 114. stavku 2. podstavku drugom.

Članak 103.

Roba Zajednice koja privremeno napušta carinsko područje

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju uvjete pod kojima se roba Zajednice može kretati, a da ne podliježe carinskom postupku, od jedne do druge točke unutar carinskog područja Zajednice i privremeno izvan tog područja bez promjene njezinog carinskog statusa, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

POGLAVLJE 2.

Stavljanje robe u carinski postupak

Odjeljak 1.

Opće odredbe

Članak 104.

Carinska deklaracija i carinski nadzor robe Zajednice

1. Sva roba koja se namjerava staviti u carinski postupak, osim u slobodnu zonu, obuhvaćena je primjerenom carinskom deklaracijom za određeni postupak.
2. Roba Zajednice koja je deklarirana za izvoz, unutarnji provoz kroz Zajednicu ili vanjsku proizvodnju, podliježe carinskom nadzoru od vremena prihvaćanja deklaracije na koju se odnosi stavak 1. do vremena kada ona napusti carinsko područje Zajednice ili se prepušta u korist države ili uništava ili se carinska deklaracija poništava.

Članak 105.

Nadležne carinarnice

1. Osim ako carinsko zakonodavstvo Zajednice ne predviđa drugačije, države članice utvrđuju mjesto i nadležnost pojedinih carinarnica koje su smještene na njihovom području.

Države članice omogućavaju da je službeno radno vrijeme za one carinarnice koje su prihvatljive i primjerene, uzimajući u obzir prirodu prometa i robe i carinskih postupaka u koje će se roba staviti, određeno tako da protok međunarodnog prometa ne bude ometen ili poremećen.

2. Komisija, u skladu s regulatornim postupkom na koji s odnosi članak 184. stavak 2., donosi mjere koje definiraju razne uloge i odgovornosti nadležnih carinarnica, a posebno sljedećih:

- (a) ulaznih, uvoznih, izvoznih ili izlaznih carinarnica;
- (b) carinarnica koje obavljaju formalnosti za stavljanje robe u carinski postupak;
- (c) carinarnica koje izdaju odobrenja i nadziru carinske postupke.

Članak 106.

Centralizirano carinjenje

1. Carinska tijela mogu ovlastiti osobu da podnese ili stavi na raspolaganje u carinarnicu koja je nadležna za mjesto na kojemu osoba ima poslovni nastan, carinsku deklaraciju za robu koja se podnosi carini u drugoj carinarnici. U takvim slučajevima, carinski se dug smatra nastalim u carinarnici u kojoj je carinska deklaracija podnesena ili stavljena na raspolaganje.

2. Carinarnica u kojoj se carinska deklaracija podnosi ili stavlja na raspolaganje, obavlja formalnosti provjere deklaracije, naplatu iznosa uvozne ili izvozne carine koji odgovara carinskom dugu i izdaje odobrenje za puštanje robe.

3. Carinarnica u kojoj se roba podnosi, ne dovodeći u pitanje vlastite provjere s ciljem osiguranja i sigurnosti, obavlja sve preglede koje carinarnica u kojoj je carinska deklaracija podnesena ili stavljena na raspolaganje opravdano zahtijeva i odobrava puštanje robe, uzimajući u obzir informacije koje je dobila iz te carinarnice.

4. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje posebno utvrđuju pravila u vezi sa sljedećim:

- (a) davanjem odobrenja iz stavka 1.;
- (b) slučajevima u kojima se pregledava odobrenje;
- (c) uvjetima pod kojima se daje odobrenje;
- (d) određivanjem carinskog tijela nadležnog za davanje odobrenja;
- (e) savjetovanjem s i pružanjem informacija drugim carinskim tijelima, po potrebi;
- (f) uvjetima pod kojima se odobrenje može suspendirati ili opozvati;
- (g) posebnom ulogom i odgovornostima nadležnih carinarnica koje sudjeluju u postupku, posebno u vezi s provjerama koje treba provesti;
- (h) oblikom i svakim rokom za ispunjavanje formalnosti,

donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Te mjere uzimaju u obzir sljedeće:

— u vezi s točkom (c), ako sudjeluje više od jedne države članice, kriterije navedene u članku 14. za dodjelu statusa ovlaštenoga gospodarskog subjekta koje podnositelj zahtjeva ispunjava,

— u vezi s točkom (d), mjesto na kojemu se drže glavni računi podnositelja zahtjeva u carinske svrhe, koji omogućavaju reviziju, i na kojemu će se obavljati barem dio radnji koje će biti navedene u odobrenju.

Članak 107.

Vrste carinske deklaracije

1. Carinska se deklaracija podnosi korištenjem tehnike za elektroničku obradu podataka. Carinska tijela mogu odobriti da ulazna carinska deklaracija bude u obliku knjiženja deklaranta, pod uvjetom da carinska tijela imaju pristup tim podacima u računalnom sustavu deklaranta i da su uvjeti za svaku potrebnu razmjenu takvih podataka između carinarnica ispunjeni.

2. Ako se carinskim zakonodavstvom tako predviđa, carinska tijela mogu prihvatiti papirnatu carinsku deklaraciju ili carinsku deklaraciju koja se predaje usmeno ili nekom drugom radnjom prema kojoj se roba može staviti u carinski postupak.

3. Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere za provedbu ovog članka.

Odjeljak 2.

Standardne carinske deklaracije

Članak 108.

Sadržaj deklaracije i priložene isprave

1. Carinska deklaracija sadrži sve pojedinosti koje su potrebne za primjenu odredaba koje uređuju carinski postupak za koji se roba deklarira. Carinske deklaracije koje su sastavljene korištenjem tehnike za elektroničku obradu podataka, imaju elektronički potpis ili druga sredstva za potvrđivanje vjerodostojnosti. Deklaracije sastavljene u papirnatom obliku se potpisuju.

Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere koje utvrđuju specifikacije kojima carinske deklaracije moraju odgovarati.

2. Priložene isprave koje su potrebne za primjenu odredaba koje uređuju carinski postupak za koji se roba deklarira, stavljaju se na raspolaganje carinskim tijelima u vrijeme kada se deklaracija podnosi.

3. Kada se carinska deklaracija podnosi korištenjem tehnike za elektroničku obradu podataka, carinska tijela mogu dozvoliti da se podnesu i priložene isprave korištenjem te tehnike. Carinska tijela mogu prihvatiti, umjesto podnošenja tih dokumenata, pristup relevantnim podacima u računalnom sustavu gospodarskog subjekta.

Međutim, na zahtjev deklaranta, carinska tijela mogu dozvoliti da se te isprave stave na raspolaganje nakon puštanja robe.

4. Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere za provedbu stavaka 2. i 3. ovog članka.

Odjeljak 3.

Pojednostavnjene carinske deklaracije

Članak 109.

Pojednostavnjene deklaracije

1. Carinska tijela, pod uvjetom da su uvjeti iz stavaka 2. i 3. ovog članka ispunjeni, odobravaju svim osobama da stave robu u carinski postupak na temelju pojednostavnjene deklaracije, koja ne sadrži određene podatke i priložene isprave iz članka 108.

2. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje se odnose na uvjete pod kojima će se izdati odobrenje iz stavka 1. ovog članka, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

3. Komisija može, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donositi mjere koje se odnose na specifikacije kojima pojednostavnjene deklaracije moraju odgovarati.

Članak 110.

Dopunska deklaracija

1. U slučaju pojednostavnjene deklaracije prema članku 109. stavku 1., deklarant podnosi dopunsku deklaraciju koja sadrži ostale podatke koji su potrebni za popunjavanje carinske deklaracije za zahtijevani carinski postupak.

Dopunska deklaracija može biti opća, periodična ili rekapitulativna.

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju iznimke od podstavka prvog ovog stavka, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

2. Smatra se da dopunska deklaracija i pojednostavnjena deklaracija iz članka 109. stavka 1. čine jedinstveni, nedjeljivi instrument koji stupa na snagu na dan kada se pojednostavnjena deklaracija prihvaća u skladu s člankom 112.

Ako je pojednostavnjena deklaracija u obliku knjigovodstvenog zapisa deklaranta i ako carinska tijela imaju pristup tim podacima, deklaracija postaje važeća na dan na koji je roba knjižena.

3. Mjesto na kojem se dopunska deklaracija podnosi u skladu s ovlaštenjem, smatra se, u svrhu članka 55., mjestom na kojem je podnesena carinska deklaracija.

Odjeljak 4.

Odredbe koje se primjenjuju na sve carinske deklaracije

Članak 111.

Osoba koja podnosi deklaraciju

1. Ne dovodeći u pitanje članak 110. stavak 1., carinsku deklaraciju može popuniti svaka osoba koja je sposobna podnijeti ili staviti na raspolaganje sve isprave koje su potrebne za primjenu odredaba, koje uređuju carinski postupak, u vezi s kojim se roba deklarira. Ta osoba mora biti sposobna i podnijeti robu u pitanju ili ju dati na podnošenje nadležnoj carinarnici.

Međutim, ako prihvaćanje carinske deklaracije nameće posebne obveze na određenu osobu, deklaraciju mora sastaviti ta osoba ili njezin zastupnik.

2. Deklarant mora imati poslovni nastan na carinskom području Zajednice. Međutim, sljedeći deklaranti ne moraju imati poslovni nastan unutar Zajednice:

— osobe koje podnose deklaraciju za provoz ili privremeni uvoz,

— osobe koje povremeno deklariraju robu, pod uvjetom da carinska tijela smatraju da je to opravdano.

3. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju slučajeve u kojima i uvjete pod kojima se može odreći od uvjeta iz stavka 2., donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Članak 112.

Prihvaćanje deklaracije

1. Carinska tijela odmah prihvaćaju deklaracije koje ispunjavaju uvjete koji se navode u ovome poglavlju, pod uvjetom da je roba na koju se one odnose bila podnesena carini ili je dostupna za carinske provjere, na carinskim tijelima prihvatljiv način.

Ako je deklaracija u obliku knjigovodstvenog zapisa deklaranta i carinska tijela imaju pristup tim podacima, deklaracija se smatra prihvaćenom u trenutku u kojem se roba knjiži. Carinska tijela mogu se, ne dovodeći u pitanje zakonske obveze deklaranta ili primjenu provjera u vezi s osiguranjem i sigurnošću, odreći obveze da se roba mora podnijeti ili staviti na raspolaganje za carinsku provjeru.

2. Ne dovodeći u pitanje članak 110. stavak 2. ili stavak 1. podstavak drugi ovog članka, ako se carinska deklaracija podnosi u drugoj carinarnici od one u kojoj se roba podnosi, deklaracija se prihvaća kada carinarnica, u kojoj se roba podnosi, potvrdi dostupnost robe za carinske provjere.

3. Datum na koji carinska tijela prihvate carinsku deklaraciju, osim ako se drugačije ne predviđa, je datum koji će se koristiti za provedbu odredaba koje uređuju carinski postupak za koji se roba deklarira i za sve ostale uvozne ili izvozne formalnosti.

4. Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere kojima se utvrđuju detaljna pravila za provedbu ovog članka.

Članak 113.

Izmjene deklaracije

1. Deklarant smije, na vlastiti zahtjev, izmijeniti jedan ili više podataka u deklaraciji nakon što je carina prihvatila deklaraciju. Deklaracija se, zbog izmjena neće moći primijeniti na drugu robu, osim one koju izvorno obuhvaća.

2. Takve izmjene nisu dozvoljene ako se traže nakon jednog od sljedećih događaja:

(a) carinska tijela su obavijestila deklaranta da namjeravaju pregledati robu;

(b) carinska tijela su utvrdila da su određeni podaci netočni;

(c) carinska tijela su pustila robu.

3. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju iznimke od stavka 2. točke (c) ovog članka, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Članak 114.

Poništavanje deklaracije

1. Carinska tijela, na zahtjev deklaranta, poništavaju deklaraciju koja je već bila prihvaćena, u sljedećim slučajevima:

(a) ako su uvjerena da će roba odmah biti stavljena u drugi carinski postupak;

(b) ako su uvjerena da, uslijed posebnih okolnosti, stavljanje robe u carinski postupak za koji je deklarirana nije više opravdano.

Međutim, ako su carinska tijela obavijestila deklaranta da imaju namjeru pregledati robu, zahtjev se za poništenjem deklaracije ne prihvaća prije nego što se obavi pregled.

2. Deklaracija se ne poništava nakon puštanja robe.

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju iznimke od podstavka prvog ovog stavka, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Odjeljak 5.

Ostala pojednostavnjenja

Članak 115.

Olakšavanje sastavljanja carinskih deklaracija za robu iz različitih tarifnih podbrojeva

Ako se pošiljka sastoji od robe koja je iz različitih tarifnih podbrojeva, a postupanje sa svakom od tih roba u skladu s njezinim tarifnim podbrojem u svrhu sastavljanja carinske deklaracije predstavljalo bi opterećenje poslom i troškom koji nije proporcionalan plativim uvoznim carinama, carinska se tijela mogu, na zahtjev deklaranta, složiti s tim da se uvozna carina naplaćuje na cijelu pošiljku na temelju tarifnih podbrojeva robe koja podliježe najvišoj stopi uvozne ili izvozne carine.

Komisija može, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donijeti mjere za provedbu ovog članka.

Članak 116.

Pojednostavnjivanje carinskih formalnosti i provjere

1. Carinska tijela mogu odobriti pojednostavnjenje, osim onoga iz odjeljka 3. ovog poglavlja, carinskih formalnosti i provjera.

2. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju posebno pravila u vezi sa sljedećim:

(a) davanjem odobrenja iz stavka 1.;

(b) slučajevima u kojima se obavlja provjera odobrenja i uvjeti pod kojima carinska tijela prate njihovu uporabu;

(c) uvjetima pod kojima se daju odobrenja;

- (d) uvjetima pod kojima gospodarski subjekt može biti ovlašten da obavlja određene carinske formalnosti koje u načelu trebaju obaviti carinska tijela, uključujući samoprocjenu uvoznih i izvoznih carina i da obavlja određene provjere pod carinskim nadzorom;
- (e) određivanjem carinskih tijela koja su nadležna za davanje odobrenja;
- (f) savjetovanjem s i pružanjem informacija drugim carinskim tijelima po potrebi;
- (g) uvjetima pod kojima se odobrenja mogu suspendirati ili opozvati;
- (h) posebnom ulogom i odgovornošću nadležnih carinarnica koje sudjeluju u postupku, posebno u vezi s provjerama koji se će obaviti;
- (i) oblikom i rokovima za ispunjavanje formalnosti,

donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Te mjere uzimaju u obzir sljedeće:

- carinske formalnosti koje treba ispuniti i carinske provjere koje treba obaviti s ciljem osiguranja i sigurnosti na robi koja se unosi ili koja napušta carinsko područje Zajednice,
- propise koji su doneseni u skladu s člankom 25. stavkom 3.,
- u vezi s točkom (d), ako sudjeluje više od jedne države članice, podnositelj zahtjeva ima status ovlaštenoga gospodarskog subjekta u skladu s člankom 14.,
- u vezi s točkom (e), mjesto na kojemu se drže ili je dostupna većina računa u carinske svrhe, koje olakšava reviziju i na kojemu će se obaviti barem dio radnji koje će se obuhvatiti odobrenjem.

POGLAVLJE 3.

Provjera i puštanje robe

Odjeljak 1.

Provjera

Članak 117.

Provjera carinske deklaracije

Carinska tijela mogu, u svrhu provjere točnosti podataka koji su navedeni u carinskoj deklaraciji koju su prihvatili:

- (a) pregledati deklaraciju i sve prateće isprave;
- (b) zahtijevati da deklarant podnese ostale isprave;
- (c) pregledati robu;
- (d) uzeti uzorke za analizu ili za detaljno ispitivanje robe.

Članak 118.

Pregled i uzorkovanje robe

1. Prijevoz robe do mjesta na kojima će se pregledati i na kojima će se uzeti uzorci i sve postupke koji su potrebni za takav pregled ili uzimanje uzoraka obavlja deklarant ili se obavlja na njegovu odgovornost. Nastale troškove snosi deklarant.

2. Deklarant ima pravo prisustvovati ili biti zastupljen kada se roba pregledava i kada se uzimaju uzorci. Ako carinska tijela imaju opravdane razloge da to učine, ona mogu zahtijevati da deklarant bude prisutan ili zastupljen kada se roba pregledava ili uzimaju uzorci ili da im osigura potrebnu pomoć za olakšavanje takvog pregleda ili uzimanja uzoraka.

3. Pod uvjetom da se uzorci uzimaju u skladu s važećim odredbama, carinska tijela nisu odgovorna za plaćanje bilo kakve naknade u vezi s tim, ali snose troškove njihove analize ili pregleda.

Članak 119.

Djelomični pregled i uzorkovanje robe

1. Ako se pregledava samo dio robe koji je obuhvaćen deklaracijom ili se uzimaju uzorci, smatrat će se da se rezultati takvog djelomičnog pregleda ili analize ili ispitivanja uzoraka primjenjuju na svu robu koja je obuhvaćena istom deklaracijom.

Međutim, deklarant može zahtijevati daljnji pregled ili uzorkovanje robe ako smatra da rezultati djelomičnog pregleda ili analize ili ispitivanja uzetih uzoraka nisu valjani u odnosu na ostatak deklarirane robe. Zahtjev se odobrava pod uvjetom da roba nije bila puštena ili pod uvjetom da, ako je bila puštena, deklarant dokaže da nije bila izmijenjena na bilo koji način.

2. Za potrebe stavka 1., ako carinska deklaracija obuhvaća dvije ili više stavki, smatra se da podaci koji se odnose na svaku stavku čine zasebnu deklaraciju.

3. Komisija, u skladu s postupkom upravljanja iz članka 184. stavka 3., donosi mjere kojima se utvrđuje postupak koji se slijedi u slučaju nepodudarnih rezultata ispitivanja prema stavku 1. ovog članka.

Članak 120.

Rezultati provjere

1. Rezultati provjere carinske deklaracije koriste se za primjenu odredaba koje uređuju carinski postupak u koji je stavljena roba.

2. Ako se carinska deklaracija ne provjerava, stavak 1. primjenjuje se na temelju podataka koji se nalaze u deklaraciji.

3. Rezultati provjere koju obavljaju carinska tijela imaju jednaku dokaznu snagu na cijelom carinskom području Zajednice.

Članak 121.

Mjere za prepoznavanje

1. Carinska tijela ili, po potrebi, gospodarski subjekti koje su carinska tijela za to ovlastila, poduzimaju potrebne mjere za prepoznavanja robe ako se takvo prepoznavanje zahtijeva kako bi se osiguralo ispunjavanje odredaba koje reguliraju carinski postupak za koji je ta roba deklarirana.

Te mjere za prepoznavanje imaju isti pravni učinak na cijelom carinskom području Zajednice.

2. Sredstva za prepoznavanje koja se pričvršćuju na robu ili na prijevozna sredstva uklanjaju ili uništavaju samo carinska tijela ili gospodarski subjekti ako su ih carinska tijela ovlastila za to, osim ako je, radi nepredviđenih okolnosti ili više sile, njihovo uklanjanje ili uništenje nužno za zaštitu robe ili prijevoznih sredstava.

Članak 122.

Provedbene mjere

Komisija može, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donijeti mjere za provedbu ovog odjeljka.

Odjeljak 2.

Puštanje

Članak 123.

Puštanje robe

1. Ne dovodeći u pitanje članak 117., ako su uvjeti za stavljanje robe u zahtijevani postupak ispunjeni i pod uvjetom da se

ne primjenjuje nikakvo ograničenje i da roba ne podliježe nikakvoj zabrani, carinska tijela puštaju robu čim se provjere podaci u carinskoj deklaraciji ili se prihvate bez provjere.

Podstavak prvi se također primjenjuje ako se provjera na koju se odnosi članak 117. ne može obaviti unutar razumnog vremenskog razdoblja i roba više ne treba biti prisutna radi provjere.

2. Sva se roba koja je obuhvaćena istom deklaracijom pušta istovremeno.

Za potrebe podstavka prvog, ako carinska deklaracija obuhvaća dvije ili više stavki, smatra se da podaci koji se odnose na svaku stavku čine zasebnu carinsku deklaraciju.

3. Ako se roba podnosi u carinarnici koja nije ista carinarnica u kojoj je prihvaćena carinska deklaracija, carinska tijela koje sudjeluju u postupku razmjenjuju podatke koji su potrebni za puštanje robe, ne dovodeći u pitanje odgovarajuće provjere.

Članak 124.

Puštanje koje ovisi o plaćanju iznosa uvozne ili izvozne carine koja odgovara carinskom dugu ili podnošenju osiguranja

1. Ako radi stavljanja robe u carinski postupak nastaje carinski dug, puštanje robe uvjetovano je plaćanjem iznosa uvozne ili izvozne carine koja odgovara carinskom dugu ili podnošenjem osiguranja radi pokrivanja tog duga.

Međutim, ne dovodeći u pitanje podstavak treći, podstavak prvi ne primjenjuje se na privremeni uvoz uz djelomično oslobođenje od uvoznih carina.

Ako, prema odredbama koje uređuju carinski postupak za koji je roba deklarirana, carinska tijela traže podnošenje osiguranja, ta se roba ne pušta u zahtijevani carinski postupak dok se ne podnese osiguranje.

2. Komisija može, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donijeti mjere koje utvrđuju iznimke od stavka 1. podstavka prvog i trećeg ovog članka.

POGLAVLJE 4.

Raspolaganje robom

Članak 125.

Uništenje robe

Ako carinska tijela imaju opravdane razloge za to, ona mogu zahtijevati da roba koja je bila podnesena carini bude uništena i shodno tomu obavješćuju posjednika robe. Trošak uništavanja snosi posjednik robe.

Članak 126.

Mjere koje poduzimaju carinska tijela

1. Carinska tijela poduzimaju sve potrebne mjere, uključujući zapljenu i prodaju ili uništenje, za odlaganje robe u sljedećim slučajevima:

- (a) ako jedna od obveza koje se određuju carinskim zakonodavstvom, a koja se odnosi na unošenje robe koja nije roba Zajednice u carinsko područje Zajednice, nije ispunjena ili je roba izuzeta ispod carinskoga nadzora;
- (b) ako se roba ne može pustiti iz jednog od sljedećih razloga:
 - i. nije bilo moguće, iz razloga koji se pripisuju deklarantu, poduzeti ili nastaviti pregled robe u razdoblju kojeg su propisala carinska tijela;
 - ii. isprave, koje se moraju izraditi prije nego što se roba može staviti u ili pustiti u zahtijevani carinski postupak, nisu bile dostupne;
 - iii. plaćanje ili osiguranje koje je trebalo biti obavljeno ili podneseno u vezi s uvoznim ili izvoznim carinama, ovisno o slučaju, nije bilo obavljeno ili podneseno u propisanom roku;
 - iv. podliježe zabranama ili ograničenjima;
- (c) ako roba nije uklonjena u razumnom razdoblju nakon puštanja;
- (d) ako se, nakon puštanja, ustanovi da roba ne ispunjava uvjete za takvo puštanje;
- (e) ako se roba prepušta u korist državi u skladu s člankom 127.

2. Roba koja nije roba Zajednice koja se prepušta u korist državi, oduzima ili zapljenjuje smatra se da je stavljena u postupak privremenog smještaja.

Članak 127.

Ustupanje

1. Robu koja nije roba Zajednice i robu koja je stavljena u postupak uporabe u posebne svrhe, korisnik postupka ili posjednik robe može, po potrebi uz prethodno odobrenje carinskih tijela, ustupiti u korist države.

2. Ustupanje ne predstavlja trošak za državu. Korisnik postupka ili, po potrebi, posjednik robe, snosi trošak uništavanja ili drugačijeg raspolaganja robom.

Članak 128.

Provedbene mjere

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje se odnose na provedbu ovog

poglavlja, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

GLAVA VI.

PUŠTANJE U SLOBODNI PROMET I OSLOBOĐENJE OD UVOZNIH CARINA

POGLAVLJE 1.

Puštanje u slobodni promet

Članak 129.

Područje primjene i učinak

1. Roba koja nije roba Zajednice, a koja je namijenjena stavljanju na tržište Zajednice ili za osobnu uporabu ili potrošnju u Zajednici, stavlja se u postupak puštanja u slobodni promet.

2. Puštanje u slobodni promet sastoji se od sljedećeg:

- (a) naplate svih dospjelih uvoznih carina;
- (b) naplate, po potrebi, ostalih nameta, kako se predviđa prema odgovarajućim važećim odredbama koje se odnose na naplatu tih nameta;
- (c) primjene mjera trgovinske politike i zabrana i ograničenja ukoliko ih nije trebalo primijeniti u ranijoj fazi;
- (d) ispunjavanja drugih formalnosti koje se navode u vezi s uvozom robe.

3. Puštanjem u slobodni promet roba koja nije roba Zajednice stječe status robe Zajednice.

POGLAVLJE 2.

Oslobođenje od uvoznih carina

Odjeljak 1.

Povrat robe

Članak 130.

Područje primjene i učinak

1. Roba koja nije roba Zajednice koja se, nakon što je prvo bila izvezena kao roba Zajednice iz carinskog područja Zajednice, vraća na to područje u razdoblju od tri godine i deklarira za puštanje u slobodni promet, na zahtjev osobe na koju se to odnosi, oslobađa se od uvozne carine.

2. Trogodišnje razdoblje iz stavka 1. može se produljiti kako bi se u obzir uzele posebne okolnosti.

3. Ako je, prije izvoza iz carinskog područja Zajednice, vraćena roba bila puštena u slobodni promet oslobođena od carine ili uz smanjenu stopu uvozne carine zbog određene uporabe u posebne svrhe, oslobođenje od carine prema stavku 1. dopušta se samo ako se roba pušta u slobodni promet za istu posebnu svrhu.

Ako uporaba za posebne svrhe za koju se dotična roba pušta u slobodni promet više nije ista, iznos uvozne carine smanjuje se za sve iznose koji su bili naplaćeni za robu kada je prvi puta puštena u slobodni promet. Ako taj iznos prelazi onaj koji se obračunava za puštanje vraćene robe u slobodni promet, ne odobrava se povrat.

4. Ako je roba Zajednice izgubila carinski status robe Zajednice prema članku 102. točki (b) te se nakon toga pušta u slobodni promet, stavci 1., 2. i 3. ovog članka primjenjuju se na odgovarajući način.

5. Oslobođenje od uvoznih carina dopušta se samo ako se roba ponovo uvozi u državu u koju je bila izvezena.

Članak 131.

Slučajevi u kojima se ne odobrava oslobođenje od uvoznih carina

Oslobođenje od uvoznih carina koje se predviđa člankom 130. ne odobrava se u sljedećim slučajevima:

- (a) ako je roba izvezena iz carinskog područja Zajednice u postupku vanjske proizvodnje, osim ako se primjenjuje jedno od sljedećeg:
 - i. ta roba ostaje u državi u koju je bila izvezena;
 - ii. pravila koja su donesena u skladu s člankom 134. to omogućavaju;
- (b) ako je roba iskoristila olakšice mjera koje su utvrđene zajedničkom poljoprivrednom politikom koje uključuju izvoz te robe izvan carinskog područja Zajednice, osim ako pravila koja su donesena u skladu s člankom 134. to dozvoljavaju.

Članak 132.

Roba koja je prethodno stavljena u postupak unutarnje proizvodnje

1. Članak 130. primjenjuje se na odgovarajući način na prerađene proizvode koji su prvobitno bili ponovo izvezeni iz carinskog područja Zajednice nakon postupka unutarnje proizvodnje.

2. Na zahtjev deklaranta i pod uvjetom da dostavi potrebne informacije, iznos uvozne carine na robu koja je obuhvaćena stavkom 1. ovog članka određuje se u skladu s člankom 53.

stavkom 3. Datum prihvaćanja obavijesti o ponovnom izvozu smatra se danom puštanja u slobodni promet.

3. Oslobođenje od uvoznih carina koje se predviđa člankom 130. ne odobrava se za prerađene proizvode koji su bili izvezeni u skladu s člankom 142. stavkom 2. točkom (b), osim ako se ne jamči da roba neće biti stavljena u postupak unutarnje proizvodnje.

Odjeljak 2.

Morski ribolov i proizvodi iz mora

Članak 133.

Proizvodi morskog ribolova i ostali proizvodi iz mora

Ne dovodeći u pitanje članak 36. stavak 1., sljedeće se robe izuzimaju od uvoznih carina kada se puštaju u slobodni promet:

- (a) proizvodi morskog ribolova i ostali proizvodi iz teritorijalnih mora zemlje ili područja izvan carinskog područja Zajednice pomoću plovila koja su isključivo registrirana ili upisana u državi članici i koja plove pod zastavom te države;
- (b) proizvodi koji su dobiveni iz proizvoda iz točke (a) na brodovima-tvornicama, koji ispunjavaju uvjete koji se utvrđuju tom točkom.

Odjeljak 3.

Provedbene mjere

Članak 134.

Provedbene mjere

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje se odnose na provedbu ovog poglavlja, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

GLAVA VII.

POSEBNI POSTUPCI

POGLAVLJE 1.

Opće odredbe

Članak 135.

Područje primjene

Roba se može staviti u jednu od sljedećih skupina posebnih postupaka:

- (a) provoz, koji se sastoji od vanjskog i unutarnjeg provoza;

- (b) smještaj, koji uključuje privremeni smještaj, smještaj u carinskom skladištu i slobodnim zonama;
- (c) posebnu uporabu, koja se sastoji od privremenog uvoza i uporabe u posebne svrhe;
- (d) obradu, koja se sastoji od unutarnje i vanjske proizvodnje.

Članak 136.

Odobrenje

1. Odobrenje carinskih tijela potrebno je za jedno od sljedećeg:

- primjenu postupka unutarnje ili vanjske proizvodnje, postupka privremenog uvoza ili postupka uporabe u posebne svrhe,
- upravljanje smještajnim prostorom za privremeni smještaj ili carinsko skladištenje robe, osim ako su posjednik prostora sama carinska tijela.

Uvjeti pod kojima se dopušta primjena jednog ili više postupaka koji se gore navode ili upravljanje smještajnim prostorom navode se u odobrenju.

2. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju posebno pravila u vezi sa sljedećim:

- (a) davanjem odobrenja iz stavka 1.;
- (b) slučajevima u kojima se pregledava odobrenja;
- (c) uvjetima pod kojima se daje odobrenje;
- (d) određivanjem carinskog tijela nadležnog za davanje odobrenja;
- (e) savjetovanjem s i pružanjem informacija ostalim carinskim tijelima, po potrebi;
- (f) uvjetima pod kojima se odobrenje može suspendirati ili opozvati;
- (g) posebnom ulogom i odgovornostima nadležnih carinarnica koje sudjeluju u postupku, posebno u vezi s provjerama koje treba provesti;
- (h) oblikom i rokom za ispunjavanje formalnosti,

donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Te mjere uzimaju u obzir sljedeće:

- (a) u vezi s podstavkom prvim točkom (c), ako sudjeluje više od jedne države članice, kriteriji koje podnositelj zahtjeva ispunjava, a koji su navedeni u članku 14. za odobravanje statusa ovlaštenoga gospodarskoga subjekta,
- (b) u vezi s podstavkom prvim točkom (d), mjesto na kojemu se drže ili su dostupni glavni računi podnositelja zahtjeva u carinske svrhe, koje olakšava reviziju i gdje će se obavljati barem dio radnji koje će biti navedene u odobrenju.

3. Osim ako carinsko zakonodavstvo drugačije ne predviđa, odobrenje na koje se odnosi stavak 1. daje se samo sljedećim osobama:

- (a) osobama koje imaju poslovni nastan na carinskom području Zajednice;
- (b) osobama koje podnesu potrebno uvjerenje o primjerenom vođenju poslova i, u slučajevima kada carinski dug ili drugi troškovi mogu nastati za robu koja je stavljena u posebni postupak, podnesu osiguranje u skladu s člankom 56.;
- (c) u slučaju privremenog uvoza ili postupka unutarnje proizvodnje, osobi koja koristi robu ili dogovori njezino korištenje ili koja obavlja proizvodne radnje na robi ili dogovara njihovo obavljanje, tim redom.

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni koje predviđaju odstupanja od podstavka prvog ovog stavka, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

4. Osim ako se drugačije ne predviđa i dodaje stavku 3., odobrenje iz stavka 1. daje se samo ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:

- (a) ako carinska tijela mogu obavljati carinski nadzor, a da ne moraju uvoditi upravne mjere koje su nerazmjerne gospodarskim potrebama koje su uključene;
- (b) ako osnovni interesi proizvođača Zajednice nisu teško pogođeni odobrenjem za postupak prerade (gospodarski uvjeti).

Smatra se da bitni interesi proizvođača Zajednice nisu teško pogođeni, kako se navodi u podstavku prvom točki (b), osim ako ne postoje dokazi o suprotnom ili ako carinsko zakonodavstvo određuje da se gospodarski uvjeti smatraju ispunjenima.

Ako postoje dokazi da je vjerojatno da će osnovni interesi proizvođača Zajednice biti teško pogođeni, obavlja se ispitivanje gospodarskih uvjeta u skladu s člankom 185.

Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere koje uređuju sljedeće:

- (a) ispitivanje gospodarskih uvjeta;
- (b) utvrđivanje slučajeva u kojima je vjerojatno da će osnovni interesi proizvođača Zajednice biti teško pogođeni, uzimajući u obzir mjere trgovinske i poljoprivredne politike;
- (c) utvrđivanje slučajeva u kojima se smatra da su gospodarski uvjeti ispunjeni.

5. Korisnik odobrenja obavješćuje carinska tijela o svim čimbenicima koji nastaju nakon što je odobrenje dano, i koji mogu utjecati na njegovo trajanje ili sadržaj.

Članak 137.

Evidencije

1. Osim za postupak provoza, ili ako se drugačije ne predviđa carinskim zakonodavstvom, korisnik odobrenja, korisnik postupka i sve osobe koje obavljaju radnju koja uključuje smještaj, izradu ili preradu robe ili prodaju ili nabavu robe u slobodnim zonama, vode evidencije u obliku koji odobravaju carinska tijela.

Evidencije moraju omogućiti carinskim tijelima da nadziru navedeni postupak, posebno u vezi s prepoznavanjem robe koja je stavljena u taj postupak, njezinim carinskim statusom i kretanjem.

2. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje se odnose na provedbu ovog članka, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Članak 138.

Završetak postupka

1. U drugim slučajevima osim postupka provoza i ne dovodeći u pitanje članak 166., posebni se postupak završava kada roba koja je stavljena u postupak ili prerađeni proizvodi koji su stavljani u sljedeći carinski postupak, napuste carinsko područje Zajednice ili se unište bez ostataka ili se prepuste u korist države u skladu s člankom 127.

2. Postupak provoza završavaju carinska tijela kada su u položaju utvrditi, na temelju usporedbe podataka koji su na raspolaganju polaznoj carinarnici i podataka na raspolaganju odredišnoj carinarnici, da je postupak ispravno okončan.

3. Carinska tijela poduzimaju sve potrebne mjere da reguliraju stanje robe u vezi s kojim postupak nije bio izvršen prema propisanim uvjetima.

Članak 139.

Prijenos prava i obveza

Prava i obveze korisnika postupka u vezi s robom koja je stavljena u posebni postupak osim provoza mogu se, prema uvjetima koje određuju carinska tijela, potpuno ili djelomično prenijeti na osobe koje ispunjavaju uvjete utvrđene za odgovarajuće postupke.

Članak 140.

Kretanje robe

1. Roba koja je stavljena u posebni postupak, osim provoza ili u slobodnu zonu, može se kretati između raznih mjesta na carinskom području Zajednice, u mjeri u kojoj se to predviđa odobrenjem ili carinskim zakonodavstvom.

2. Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere za provedbu ovog članka.

Članak 141.

Uobičajeni oblici rukovanja

Roba koja je stavljena u postupak carinskog skladištenja ili u postupak prerade ili u slobodnu zonu, može biti podvrgnuta uobičajenim oblicima rukovanja koji su namijenjeni očuvanju robe, poboljšanju njenog izgleda ili tržne kvalitete ili njezinoj pripremi za distribuciju ili preprodaju.

Članak 142.

Istovrijedna roba

1. Istovrijedna se roba sastoji od robe Zajednice koja se smješta, koristi ili prerađuje umjesto robe koja je stavljena u posebni postupak.

U postupku vanjske proizvodnje, istovrijedna roba se sastoji od robe koja nije iz Zajednice, koja se prerađuje umjesto robe Zajednice, koja je stavljena u postupak vanjske proizvodnje.

Istovrijedna roba ima jednaku osmoznamenkastu oznaku kombinirane nomenklature, jednaku trgovačku vrijednost i jednake tehničke karakteristike kao i roba koju zamjenjuje.

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju odstupanja od podstavka trećeg ovog stavka, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

2. Carinska tijela odobravaju sljedeće, pod uvjetom da je osigurano ispravno provođenje postupka, posebno u vezi s carinskim nadzorom:

- (a) korištenje istovrijedne robe u posebnom postupku osim postupka provoza, privremenog uvoza i privremenog smještaja;
- (b) u slučaju postupka unutarnje proizvodnje, izvoz prerađenih proizvoda koji su dobiveni od istovrijedne robe prije uvoza robe koju zamjenjuju;
- (c) u slučaju postupka vanjske proizvodnje, uvoz prerađenih proizvoda koji su dobiveni od istovrijedne robe prije izvoza robe koju zamjenjuju.

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju slučajeve u kojima carinska tijela mogu odobriti uporabu istovrijedne robe u privremenom uvozu, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

3. Uporaba istovrijedne robe ne dozvoljava se u sljedećim slučajevima:

- (a) ako se uobičajeni oblici rukovanja, kako se definira člankom 141., obavljaju u postupku unutarnje proizvodnje;
- (b) ako se na robu bez podrijetla, koja se koristi u izradi prerađenih proizvoda u postupku unutarnje proizvodnje, primjenjuje zabrana povrata ili izuzeće od uvoznih carina, za koju je dokaz o podrijetlu izdan ili sastavljen u okviru povlaštenog postupanja između Zajednice i određenih zemalja ili područja izvan carinskog područja Zajednice ili grupa takvih zemalja ili područja; ili
- (c) ako bi ona dovela do neopravdane prednosti u vezi s uvoznom carinom.

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje predviđaju dodatne slučajeve u kojima se istovrijedna roba ne može koristiti, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

4. U slučaju na koji se odnosi stavak 2. točka (b) ovog članka i kada bi prerađeni proizvodi podlijegali izvoznim carinama, ako se ne bi izvozili u kontekstu postupka unutarnje proizvodnje, korisnik odobrenja podnosi jamstvo radi osiguranja plaćanja carine, ako roba koja nije iz Zajednice ne bi bila uvezena u razdoblju koje se navodi u članku 169. stavku 3.

Članak 143.

Provedbene mjere

Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere za upravljanje postupcima prema ovoj glavi.

POGLAVLJE 2.

Provoz

Odjeljak 1.

Vanjski i unutarnji provoz

Članak 144.

Vanjski provoz

1. U postupku vanjskog provoza, roba koja nije roba Zajednice može se kretati od jedne točke do druge točke unutar carinskog područja Zajednice, a da ne podliježe sljedećem:

- (a) uvoznim carinama;
- (b) drugim nametima kako se predviđa ostalim odgovarajućim važećim odredbama;
- (c) mjerama trgovinske politike, ukoliko ne zabranjuju ulaz ili izlaz robe na ili iz carinskog područja Zajednice.

2. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju slučajeve u kojima i uvjete pod kojima se roba Zajednice stavlja u postupak vanjskog provoza, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

3. Kretanje iz stavka 1. odvija se na jedan od sljedećih načina:

- (a) u postupku vanjskog provoza Zajednice;
- (b) u skladu s Konvencijom TIR, pod uvjetom da je takvo kretanje:
 - i. započelo ili će završiti izvan carinskog područja Zajednice; ili
 - ii. obavljeno između dvije točke na carinskom području Zajednice na području zemlje ili područja izvan carinskog područja Zajednice;
- (c) u skladu s Konvencijom ATA/Istambulskom konvencijom, ako je riječ o kretanju u provozu;
- (d) pod pokrićem Rajnskog manifesta (članak 9. Revidirane konvencije o plovidbi Rajnom);
- (e) pod pokrićem obrasca 302 predviđenog Sporazumom između država stranaka Sjevernoatlantskoga ugovora o pravnom položaju njihovih snaga, koji je potpisan u Londonu 19. lipnja 1951.;
- (f) prema poštanskom sustavu u skladu sa zakonima Međunarodne poštanske unije, kada robu prevoze nositelji prava i obveza ili se prevozi za nositelje prava i obveza prema tim zakonima.

4. Vanjski se provoz primjenjuje ne dovodeći u pitanje članak 140.

Članak 145.

Unutarnji provoz

1. U postupku unutarnjeg provoza i prema uvjetima koji se utvrđuju stavcima 2. i 3., roba Zajednice može se kretati od jedne do druge točke u carinskom području Zajednice i proći kroz drugo područje izvan tog područja, bez promjene carinskog statusa.

2. Kretanje iz stavka 1. odvija se na jedan od sljedećih načina:

- (a) u postupku unutarnjeg provoza Zajednice, pod uvjetom da se takva mogućnost predviđa u međunarodnom sporazumu;
- (b) u skladu s Konvencijom TIR;
- (c) u skladu s Konvencijom ATA/Istambulskom konvencijom, ako je riječ o kretanju u provozu;
- (d) pod pokrićem Rajnskog manifesta (članak 9. Revidirane konvencije o plovidbi Rajnom);
- (e) pod pokrićem obrasca 302 predviđenog Sporazumom između država stranaka Sjevernoatlantskoga ugovora o pravnom položaju njihovih snaga, koji je potpisan u Londonu 19. lipnja 1951.;
- (f) prema poštanskom sustavu u skladu sa zakonima Međunarodne poštanske unije, kada robu prevoze nositelji prava i obveza ili se prevozi za nositelje prava i obveza prema tim zakonima.

3. U slučajevima iz stavka 2. točaka (b) do (f), roba zadržava svoj carinski status robe Zajednice, samo ako se takav status utvrđuje prema određenim uvjetima i na načine koji se navode u carinskom zakonodavstvu.

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju uvjete pod kojima i načine na koje se takav status može odrediti, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Odjeljak 2.

Provoz Zajednice

Članak 146.

Obveze korisnika postupka provoza Zajednice i prijevoznika i primatelja robe koja se kreće u postupku provoza Zajednice

1. Korisnik postupka provoza Zajednice odgovoran je za sljedeće:

- (a) predaju robe u nepromijenjenom stanju i potrebnih podataka odredišnoj carinarnici u propisanom roku i ispunjavanje mjera koje poduzimaju carinska tijela radi osiguranja njezinog prepoznavanja;

(b) poštivanje carinskih odredaba u vezi s postupkom;

(c) osim ako se drugačije ne predviđa carinskim zakonodavstvom, polaganje osiguranja radi osiguranja plaćanja iznosa uvozne ili izvozne carine koja odgovara carinskom dugu ili ostalim nametima, kako se predviđa drugim odgovarajućim važećim odredbama, koje mogu nastati u vezi s robom.

2. Obveza korisnika postupka ispunjena je i postupak provoza završen kada su roba koja je stavljena u postupak i potrebne informacije dostupne odredišnoj carinarnici u skladu s carinskim zakonodavstvom.

3. Prijevoznik ili primatelj robe koji prihvaća robu znajući da se kreće u postupku provoza Zajednice također je odgovoran za predaju robe u nepromijenjenom stanju odredišnoj carinarnici unutar propisanog roka i u skladu s mjerama koje poduzimaju carinska tijela radi osiguranja njezinog prepoznavanja.

Članak 147.

Roba koja prolazi kroz područje zemlje izvan carinskog područja Zajednice u postupku vanjskog provoza Zajednice

1. Postupak vanjskog provoza Zajednice primjenjuje se na robu koja prolazi kroz područje izvan carinskog područja Zajednice ako je ispunjen jedan od sljedećih uvjeta:

- (a) ako je donesena odredba prema međunarodnom sporazumu u tom smislu;
- (b) provoz kroz to područje obavlja se pod pokrićem jedinstvene prijevozne isprave koja je sastavljena na carinskom području Zajednice.

2. U slučaju na koji se odnosi stavak 1. točku (b), upravljanje postupkom vanjskog provoza Zajednice suspendira se dok je roba izvan carinskog područja Zajednice.

POGLAVLJE 3.

Smještaj

Odjeljak 1.

Zajedničke odredbe

Članak 148.

Područje primjene

1. U postupku smještaja, roba koja nije roba Zajednice može se smjestiti na carinskom području Zajednice, a da ne podliježe sljedećem:

- (a) uvoznim carinama;

- (b) ostalim nametima kako se predviđa prema drugim relevantnim važećim odredbama;
- (c) mjerama trgovinske politike, ukoliko ne zabranjuju ulaz ili izlaz robe u ili iz carinskog područja Zajednice.

2. Roba Zajednice može se staviti u postupak carinskog skladištenja ili u slobodnu zonu u skladu s carinskim zakonodavstvom ili zakonodavstvom Zajednice koje uređuje posebna područja ili kako bi se okoristila odlukom koja odobrava povrat ili otpust uvoznih carina.

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju slučajeve u kojima i uvjete pod kojima se roba Zajednice može staviti u postupke carinskog skladištenja ili u slobodnu zonu, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Članak 149.

Odgovornosti korisnika odobrenja ili postupka

1. Korisnik odobrenja i korisnik postupka odgovorni su za sljedeće:
 - (a) osiguravanje da se roba u postupku privremenog smještaja ili carinskog skladištenja ne izuzme iz carinskog nadzora;
 - (b) ispunjavanje obveza koje proizlaze iz smještaja robe u okviru postupka privremenog smještaja ili carinskog skladištenja;
 - (c) ispunjavanje posebnih uvjeta koji se navode u odobrenju za upravljanjem prostorom carinskog skladišta ili privremenog smještaja.
2. Odstupajući od stavka 1., ako se odobrenje odnosi na javno carinsko skladište, ono može predvidjeti da se odgovornosti na koje se odnosi stavak 1. točke (a) ili (b) prenose isključivo na korisnika postupka.
3. Korisnik postupka je odgovoran za ispunjavanje obveza koje proizlaze iz stavljanja robe u postupke privremenog smještaja ili u carinsko skladište.

Članak 150.

Trajanje postupka smještaja

1. Nema ograničenja trajanja vremena u kojem roba može ostati u postupku smještaja.
2. Međutim, carinska tijela mogu odrediti rok u kojem se postupak smještaja mora zaključiti, u jednom od sljedećih slučajeva:
 - (a) ako carinska tijela upravljaju prostorom smještaja, koji je na raspolaganju svim osobama za privremeni smještaj robe prema članku 151.;

- (b) u iznimnim okolnostima, posebno ako vrsta i priroda robe mogu, u slučaju dugotrajnog smještaja, predstavljati prijetnju ljudskom, životinjskom zdravlju ili zdravlju bilja ili okolišu.

3. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju slučajeve na koje se odnosi stavak 2., donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Odjeljak 2.

Privremeni smještaj

Članak 151.

Stavljanje robe u privremeni smještaj

1. Ako se ne deklarira za drugi carinski postupak, smatra se da je posjednik robe, u vrijeme podnošenja robe carini, prijavio sljedeću robu koja nije roba Zajednice, za postupak privremenog smještaja:
 - (a) robu koja je unesena u carinsko područje Zajednice, osim izravno u slobodnu zonu;
 - (b) robu koja je unesena iz slobodne zone u neki drugi dio carinskog područja Zajednice;
 - (c) robu za koju je postupak vanjskog provoza okončan.

Smatra se da je carinska deklaracija podnesena i da su ju carinska tijela prihvatila u trenutku podnošenja robe carini.

2. Ulazna skraćena deklaracija, ili proвозne isprave koje ju zamjenjuju, predstavlja carinsku deklaraciju u postupku privremenog smještaja.

3. Carinska tijela mogu zahtijevati da vlasnik robe položi osiguranje s ciljem osiguranja plaćanja iznosa uvozne ili izvozne carine koja odgovara carinskom dugu ili drugim nametima koji mogu nastati, kako se predviđa prema odgovarajućim važećim odredbama.

4. Ako, iz bilo kojeg razloga, roba ne može biti stavljena ili se ne može više zadržati u postupku privremenog smještaja, carinska tijela bez odlaganja poduzimaju mjere koje su potrebne da reguliraju stanje robe. Članci 125. i 127. primjenjuju se na odgovarajući način.

5. Komisija može, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donijeti mjere za provedbu ovog članka.

Članak 152.

Roba u privremenom smještaju

1. Roba u postupku privremenog smještaja smješta se samo na mjestima koja su odobrena za privremeni smještaj.

2. Ne dovodeći u pitanje odredbe članka 91. stavka 2., roba u postupku privremenog smještaja podliježe samo takvim oblicima upravljanja kakvi su namijenjeni da osiguraju njezino očuvanje u nepromijenjenom stanju, bez promjene njezinoga izgleda ili tehničkih karakteristika.

Odjeljak 3.

Carinsko skladištenje

Članak 153.

Skladištenje u carinskim skladištima

1. U postupku carinskog skladištenja, roba koja nije roba Zajednice može se smjestiti u prostorima ili na drugim mjestima koja carinska tijela odobre za takav postupak i pod carinskim su nadzorom, u daljnjem tekstu „carinska skladišta”.

2. Carinska skladišta mogu biti na raspolaganju svim osobama za smještaj robe (javno carinsko skladište) ili korisniku odobrenja za carinsko skladištenje za smještaj robe (privatno carinsko skladište).

3. Roba koja je stavljena u postupak carinskog skladištenja može se privremeno iznijeti iz tog carinskog skladišta. Takvo iznošenje moraju, osim u slučaju više sile, unaprijed odobriti carinska tijela.

Članak 154.

Roba Zajednice, uporaba u posebne svrhe i preradbene radnje

1. Carinska tijela mogu, ako postoji gospodarska potreba i carinski nadzor neće biti ugrožen, odobriti sljedeće u carinskom skladištu:

- (a) skladištenje robe Zajednice;
- (b) preradu robe u postupku unutarnje proizvodnje ili uporabe u posebne svrhe, u skladu s uvjetima koji se predviđaju ovim postupcima.

2. U slučajevima iz stavka 1., ne smatra se da je roba u postupku carinskog skladištenja.

Odjeljak 4.

Slobodne zone

Članak 155.

Imenovanje slobodnih zona

1. Države članice mogu dijelove carinskog područja Zajednice imenovati slobodnim zonama.

Država članica za svaku slobodnu zonu određuje područje koje zauzima i određuje ulazne i izlazne prostore.

2. Slobodne su zone ograđene.

Neposredni pristupni prostor i ulazni i izlazni prostor područja slobodnih zona podliježu carinskom nadzoru.

3. Osobe, roba i prijevozna sredstva koja ulaze ili napuštaju slobodne zone mogu podlijegati carinskim provjerama.

Članak 156.

Zgrade i radnje u slobodnim zonama

1. Izgradnja svih zgrada u slobodnoj zoni zahtijeva prethodno odobrenje carinskih tijela.

2. U skladu s carinskim zakonodavstvom, sve su industrijske, trgovinske ili uslužne radnje dozvoljene u slobodnoj zoni. Obavljanje takvih radnji podložno je obavješćivanju carinskih tijela unaprijed.

3. Carinska tijela mogu nametnuti zabrane ili ograničenja radnji iz stavka 2., uzimajući u obzir prirodu robe u pitanju ili uvjete za carinski nadzor ili uvjete za osiguranje i sigurnost.

4. Carinska tijela mogu zabraniti osobama, koje ne pribave potrebna uvjerenja o ispunjavanju carinskih odredaba, obavljanje radnje u slobodnoj zoni.

Članak 157.

Podnošenje robe i njezino stavljanje u postupak

1. Roba koja se unosi u slobodnu zonu podnosi se carini i podvrgava propisanim carinskim formalnostima u sljedećim slučajevima:

- (a) ako se unosi u slobodnu zonu izravno s područja izvan carinskog područja Zajednice;
- (b) ako je stavljena u carinski postupak koji je završen ili je zaključen kada je roba stavljena u postupak slobodne zone;
- (c) ako je stavljena u postupak slobodne zone kako bi iskoristila odluku kojom se odobrava povrat ili otpust od uvozne carine;
- (d) ako ostalo zakonodavstvo, koje nije carinsko, predviđa takve formalnosti.

2. Roba koja se unosi u slobodnu zonu u okolnostima, osim onih obuhvaćenih stavkom 1., ne treba se podnijeti carini.

3. Ne dovodeći u pitanje članak 158., smatra se da je roba koja se unese u slobodnu zonu stavljena u postupak slobodne zone:

- (a) u trenutku njezinog ulaska u slobodnu zonu, osim ako je već bila stavljena u drugi carinski postupak;
- (b) u trenutku kada se postupak provoza završi, osim ako se odmah stavlja u sljedeći carinski postupak.

Članak 158.

Roba Zajednice u slobodnim zonama

1. Roba Zajednice može ući, uskladištiti se, kretati, koristiti, preraditi ili potrošiti u slobodnoj zoni. U takvim slučajevima ne smatra se da je roba u postupku slobodne zone.

2. Na zahtjev osobe na koju se to odnosi, carinska tijela izdaju uvjerenje o carinskom statusu sljedeće robe kao robe Zajednice:

- (a) roba Zajednice koja uđe u slobodnu zonu;
- (b) roba Zajednice koja je bila podvrgnuta proizvodnim radnjama u slobodnoj zoni;
- (c) roba koja je puštena u slobodni promet u slobodnoj zoni.

Članak 159.

Roba koja nije roba Zajednice u slobodnim zonama

1. Roba koja nije roba Zajednice može, dok ostaje u slobodnoj zoni, biti puštena u slobodni promet ili stavljena u postupak unutarnje proizvodnje, postupak privremenog uvoza ili uporabe u posebne svrhe, pod uvjetima koji se utvrđuju za te postupke.

U takvim slučajevima ne smatra se da je roba u postupku slobodne zone.

2. Ne dovodeći u pitanje odredbe koje se primjenjuju na zalihe ili na skladište živežnih namirnica, ako postupak koji se na to odnosi tako predviđa, stavak 1. ovog članka ne isključuje uporabu ili potrošnju robe, čije puštanje u slobodni promet ili privremeni uvoz, ne uključuje primjenu uvoznih carina ili mjera koje se navode u zajedničkoj poljoprivrednoj ili trgovinskim politikama.

U slučaju takve uporabe ili potrošnje, carinska deklaracija za postupak puštanja u slobodni promet ili privremenog uvoza nije potrebna.

Međutim, takva je deklaracija potrebna ako takva roba podliježe carinskim kvotama ili plafonu.

Članak 160.

Iznošenje robe iz slobodne zone

Ne dovodeći u pitanje zakonodavstvo u drugim područjima osim carinskog, roba u slobodnoj zoni može se izvesti ili ponovno izvesti iz carinskog područja Zajednice ili unijeti u drugi dio carinskog područja Zajednice.

Članci 91. do 98. primjenjuju se na odgovarajući način na robu koja se unosi u druge dijelove carinskog područja Zajednice.

Članak 161.

Carinski status

Ako se roba iznosi iz slobodne zone u drugi dio carinskog područja Zajednice ili se stavlja u carinski postupak, smatra se da je riječ o robi koja nije roba Zajednice, osim ako se njezin carinski status kao robe Zajednice ne dokaže uvjerenjem iz članka 158. stavka 2. ili nekom drugom ispravom o statusu koju predviđa carinsko zakonodavstvo Zajednice.

Međutim, za potrebe primjene izvoznih carina i izvoznih dozvola ili mjera za provjeru pri izvozu, koje se navode u zajedničkoj poljoprivrednoj ili trgovinskim politikama, takva se roba smatra robom Zajednice, osim ako se utvrdi da nema carinski status robe Zajednice.

POGLAVLJE 4.

Posebna uporaba

Odjeljak 1.

Privremeni uvoz

Članak 162.

Područje primjene

1. U postupku privremenog uvoza, roba koja nije roba Zajednice, koja je namijenjena za ponovni izvoz, može se koristiti na carinskom području Zajednice, s potpunim ili djelomičnim oslobođenjem od uvoznih carina, a da ne podliježe sljedećem:

- (a) ostalim nametima kako se predviđa drugim odgovarajućim važećim odredbama;
- (b) mjerama trgovinske politike, u mjeri u kojoj ne zabranjuju ulazak u ili izlazak robe iz carinskog područja Zajednice.

2. Postupak privremenog uvoza može se primijeniti samo pod uvjetom da su ispunjeni sljedeći uvjeti:

- (a) roba nije namijenjena podvrgavanju bilo kakvim promjenama, osim normalnog obezvrjeđenja nastalog njezinom uporabom;
- (b) moguće je osigurati da se roba koja se stavi u postupak može prepoznati, osim ako, s obzirom na prirodu robe ili predviđenu uporabu, nije vjerojatno da će zbog nedostatka mjera za prepoznavanje doći do zlouporabe postupka ili, u slučaju iz članka 142., ako se usklađenost s uvjetima u vezi s istovrijednom robom može provjeriti;

- (c) korisnik postupka ima poslovni nastan izvan carinskog područja Zajednice, osim ako se drugačije ne predviđa carinskim zakonodavstvom;
- (d) uvjeti za potpuno ili djelomično oslobođenje od carine, koji se utvrđuju carinskim zakonodavstvom Zajednice, su ispunjeni.

Članak 163.

Razdoblje tijekom kojega roba može ostati u postupku privremenog uvoza

1. Carinska tijela određuju razdoblje u kojemu roba koja je stavljena u postupak privremenog uvoza mora biti ponovo izvezena ili stavljena u sljedeći carinski postupak. Takvo razdoblje mora biti dovoljno dugo za ispunjenje svrhe odobrene uporabe.
2. Najduže razdoblje tijekom kojega roba može ostati u postupku privremenog uvoza u istu svrhu i pod odgovornošću istog korisnika odobrenja, iznosi 24 mjeseca, čak i ako je postupak završen stavljanjem robe u drugi posebni postupak i ponovnim stavljanjem robe u sljedeći postupak privremenog uvoza.
3. Ako se, u iznimnim okolnostima, odobrena uporaba ne može ispuniti u razdoblju iz stavaka 1. i 2., carinska tijela mogu, na opravdani zahtjev ovlaštenog korisnika, produžiti to razdoblje za razumno vrijeme.

Članak 164.

Situacije koje su obuhvaćene privremenim uvozom

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju slučajeve u kojima se može primijeniti postupak privremenog uvoza i potpuno ili djelomično oslobođenje od uvoznih carina može se odobriti, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Pri donošenju tih mjera, potrebno je voditi računa o međunarodnim ugovorima i prirodi i uporabi robe.

Članak 165.

Iznos uvozne carine u slučaju privremenog uvoza s djelomičnim oslobođenjem od uvoznih carina

1. Iznos uvoznih carina za robu koja se stavlja u postupak privremenog uvoza s djelomičnim oslobođenjem, određuje se na 3 % iznosa uvozne carine, koja bi bila plativa na tu robu da je bila puštena u slobodni promet na dan na koji je stavljena u postupak privremenog uvoza.

Taj je iznos dospio svaki mjesec ili dio mjeseca u kojemu je roba bila stavljena u postupak privremenog uvoza s djelomičnim oslobođenjem od uvozne carine.

2. Iznos uvozne carine ne prelazi iznos koji bi bio dospio da je roba u pitanju bila puštena u slobodni promet na dan na koji je bila stavljena u postupak privremenog uvoza.

Odjeljak 2.

Uporaba u posebne svrhe

Članak 166.

Postupak uporabe u posebne svrhe

1. U postupku uporabe u posebne svrhe, roba se može pustiti u slobodni promet pod izuzećem od carine ili po smanjenoj stopi carine radi njezine posebne uporabe. Roba ostaje pod carinskim nadzorom.
2. Carinski nadzor u postupku uporabe u posebne svrhe završava u sljedećim slučajevima:
 - (a) ako se roba koristila u svrhe koje se utvrđuju za primjenu oslobođenja od carine ili smanjenu stopu carine;
 - (b) ako se roba izvozi, uništava ili prepušta u korist države;
 - (c) ako se roba koristila u druge svrhe osim onih koje se navode za primjenu oslobođenja od carine ili smanjene stope carine i uvozne su carine, koje se primjenjuju, plaćene.

3. Ako se zahtijeva normativ proizvodnje, članak 167. primjenjuju se na odgovarajući način na postupak uporabe u posebne svrhe.

POGLAVLJE 5.

Prerada

Odjeljak 1.

Opće odredbe

Članak 167.

Normativ proizvodnje

Osim ako normativ proizvodnje nije određen u zakonodavstvu Zajednice koje uređuje posebna područja, carinska tijela određuju ili normativ proizvodnje ili prosječni normativ proizvodnje proizvodne radnje ili metodu kojom se određuje takav normativ, po potrebi.

Normativ proizvodnje ili prosječan normativ proizvodnje određuje se na temelju stvarnih okolnosti u kojima se obavljaju ili će se obaviti proizvodne radnje. Taj normativ se može prilagoditi, po potrebi, u skladu s člancima 18. i 19.

Odjeljak 2.

Unutarnja proizvodnja

Članak 168.

Područje primjene

1. Ne dovodeći u pitanje članak 142., u postupku unutarnje proizvodnje može se koristiti roba koja nije roba Zajednice, na carinskom području Zajednice, u jednoj ili više proizvodnih radnji, a da ta roba ne podliježe sljedećem:

- (a) uvoznim carinama;
- (b) drugim nametima kako se predviđa drugim relevantnim važećim odredbama;
- (c) mjerama trgovinske politike, ukoliko ne zabranjuju ulaz ili izlaz robe na ili iz carinskog područja Zajednice.

2. Postupak unutarnje proizvodnje može se primijeniti u drugim slučajevima osim za popravak i uništenje, ako se, ne dovodeći u pitanje uporabu dodatne proizvodne opreme, roba koja je stavljena u postupak može prepoznati u prerađenim proizvodima.

U slučaju iz članka 142., postupak se može primijeniti ako se može provjeriti usklađenost s uvjetima, koji se navode u vezi s istovrijednom robom.

3. Osim kako se navodi stavcima 1. i 2., postupak unutarnje proizvodnje može se primijeniti za sljedeću robu:

- (a) robu koja je namijenjena podvrgavanju radnjama za osiguravanja usklađenosti s tehničkim uvjetima za njezino puštanje u slobodni promet;
- (b) robu koja se mora podvrgnuti uobičajenim oblicima rukovanja u skladu s člankom 141.

Članak 169.

Razdoblje za završavanje postupka

1. Carinska tijela određuju razdoblje u kojemu se postupak unutarnje proizvodnje mora završiti, u skladu s člankom 138.

To razdoblje teče od datuma na koji se roba koja nije roba Zajednice stavlja u postupak te se uzima u obzir vrijeme koje je potrebno za obavljanje proizvodnih radnji i završavanje postupka.

2. Carinska tijela mogu odobriti produžetak, u razumnome trajanju, razdoblja koje se navodi prema stavku 1., nakon što korisnik odobrenja podnese valjano opravdani zahtjev.

Odobrenje može odrediti da razdoblje koje započinje u toku kalendarskog mjeseca, tromjesečja ili polugodišta, istječe posljednji dan sljedećeg kalendarskog mjeseca, tromjesečja ili polugodišta, tim redom.

3. U slučajevima prethodnog izvoza u skladu s člankom 142. stavkom 2. točkom (b), carinska tijela navode razdoblje u kojemu se roba koja nije roba Zajednice mora deklarirati za postupak. To razdoblje teče od datuma prihvatanja izvozne deklaracije koja se odnosi na prerađene proizvode koji su dobiveni iz odgovarajuće istovrijedne robe.

Članak 170.

Privremeni ponovni izvoz radi daljnje prerade

Pridržavajući se odobrenja carinskih tijela, neka ili sva roba koja je stavljena u postupak unutarnje proizvodnje ili prerađeni proizvodi, mogu se privremeno ponovno izvesti u svrhu daljnje prerade izvan carinskog područja Zajednice, u skladu s uvjetima koji se navode u postupku vanjske proizvodnje.

Odjeljak 3.

Vanjska proizvodnja

Članak 171.

Područje primjene

1. U postupku vanjske proizvodnje, roba Zajednice može se privremeno izvesti iz carinskog područja Zajednice kako bi se obavile proizvodne radnje. Prerađeni proizvodi, koji nastaju iz takve robe, mogu se pustiti u slobodni promet s potpunim ili djelomičnim oslobođenjem od uvoznih carina na zahtjev korisnika odobrenja ili neke druge osobe koja ima poslovni nastan na carinskom području Zajednice, pod uvjetom da je ta osoba pribavila dozvolu korisnika odobrenja i da su uvjeti iz odobrenja ispunjeni.

2. Vanjska proizvodnja nije dozvoljena za sljedeću robu Zajednice:

- (a) roba čiji izvoz dovodi do povrata ili otpusta uvoznih carina;
- (b) roba koja je prije izvoza bila puštena u slobodni promet uz izuzeće od carine ili po smanjenoj stopi carine na temelju njezine uporabe u posebne svrhe, dok god nije ispunjena svrha za takvu uporabu u posebne svrhe, osim ako takva roba mora biti podvrgnuta poslovima popravka;
- (c) roba čiji izvoz dovodi do odobravanja povrata izvoznih carina;

(d) roba u vezi s kojom se dodjeljuju financijske pogodnosti, osim povrata na koji se odnosi točka (c), prema zajedničkoj poljoprivrednoj politici na temelju izvoza te robe.

3. U slučajevima koji nisu obuhvaćeni člancima 172. i 173. i ako se koriste prema vrijednosti carine, iznos uvozne carine računa se na temelju troška proizvodne radnje koji se poduzimaju izvan carinskog područja Zajednice.

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju pravila za takav izračun i pravila kada se primjenjuju posebne carine, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

4. Carinska tijela određuju razdoblje u kojem privremeno izvezena roba mora biti ponovno uvezena na carinsko područje Zajednice u obliku prerađenih proizvoda i stavljena u postupak puštanja u slobodni promet, kako bi mogla iskoristiti potpuno ili djelomično oslobođenje od uvoznih carina. One mogu, nakon što korisnik odobrenja podnese opravdani zahtjev, produljiti to razdoblje na razumno vrijeme trajanja.

Članak 172.

Roba koja se popravlja bez naplate

1. Ako se na prihvatljiv način, za carinska tijela, utvrdi da je roba bila popravljena bez naplate, zbog ugovorne ili zakonske obveze koja proizlazi iz osiguranja ili zbog proizvodnog ili materijalnog nedostatka, odobrava se potpuno oslobođenje od uvoznih carina.

2. Stavak 1. ne primjenjuje se ako je proizvodni ili materijalni nedostatak uzet u obzir u vrijeme kada je roba u pitanju bila prvi put puštena u slobodni promet.

Članak 173.

Sustav standardne zamjene

1. U sustavu standardne zamjene, uvezeni proizvod, u daljnjem tekstu „nadomjesni proizvod”, može u skladu sa stavicama 2. do 5. nadomjestiti prerađeni proizvod.

2. Carinska tijela izdaju odobrenje za korištenje sustava standardne zamjene kada proizvodna radnja uključuje popravak neispravne robe Zajednice, osim one koja podliježe mjerama koje se navode u zajedničkoj poljoprivrednoj politici ili posebnim postupcima koji se primjenjuju na određenu robu koja nastaje preradom poljoprivrednih proizvoda.

3. Nadomjesni proizvodi imaju istu osmoznamenkastu oznaku kombinirane nomenklature, jednaku tržišnu kvalitetu i jednake tehničke karakteristike kao neispravna roba koja je kasnije podvrgnuta popravku.

4. Ako je neispravna roba bila korištena prije izvoza, nadomjesni proizvodi su se isto morali koristiti.

Međutim, carinska tijela se odriču uvjeta navedenih u podstavku prvom ako je nadomjesni proizvod nabavljen bez naplate i to ili zbog ugovorne ili zakonske obveze koja proizlazi iz osiguranja ili zbog materijalnog ili proizvodnog nedostatka.

5. Odredbe koje bi se primjenjivale na prerađene proizvode primjenjuju se na nadomjesne proizvode.

Članak 174.

Prethodni uvoz nadomjesnih proizvoda

1. Carinska tijela, pod uvjetima koje same određuju i na zahtjev osobe na koju se to odnosi, odobravaju uvoz nadomjesnih proizvoda prije izvoza neispravne robe.

U slučaju takvog prethodnog uvoza nadomjesnih proizvoda, polaže se osiguranje koje pokriva iznos uvozne carine koji bi bio dospio, da se neispravna roba ne izveze u skladu sa stavkom 2.

2. Neispravna roba se izvozi u razdoblju od dva mjeseca od datuma na koji su carinska tijela prihvatila deklaraciju za puštanje u slobodni promet nadomjesnih proizvoda.

3. Ako se, u iznimnim okolnostima, neispravna roba ne može izvesti u razdoblju iz stavka 2., carinska tijela mogu, na opravdani zahtjev osobe na koju se to odnosi, produljiti razdoblje u razumnom trajanju.

GLAVA VIII.

IZLAZ ROBE IZ CARINSKOG PODRUČJA ZAJEDNICE

POGLAVLJE 1.

Roba koja napušta carinsko područje

Članak 175.

Obveza podnošenja deklaracije prije otpreme

1. Roba koja je namijenjena napuštanju carinskog područja Zajednice obuhvaćena je deklaracijom prije otpreme, koja se podnosi ili stavlja na raspolaganje nadležnoj carinarnici prije nego se roba iznese iz carinskog područja Zajednice.

Međutim, podstavak prvi ne primjenjuje se na robu koja se prevozi na prijevoznim sredstvima koja samo prolaze kroz teritorijalne vode ili zračni prostor carinskog područja Zajednice, bez zaustavljanja na njemu.

2. Deklaracija koja se sastavlja prije otpreme u jednom je od sljedećih oblika:

(a) ako je roba, koja napušta carinsko područje Zajednice, stavljena u carinski postupak u čiju se svrhu zahtijeva carinska deklaracija, primjerena carinska deklaracija;

- (b) obavijest o ponovnom izvozu, u skladu s člankom 179.;
- (c) ako se ne zahtijeva ni carinska deklaracija ni obavijest o ponovnom izvozu, izlazna skraćena deklaracija iz članka 180.
3. Deklaracija koja je podnosi prije otpreme robe sadrži barem podatke koji su potrebni za izlaznu skraćenu deklaraciju.

Članak 176.

Mjere koje utvrđuju određene pojedinosti

1. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje uzimaju u obzir sljedeće:

- (a) slučajeve u kojima i uvjete pod kojima roba koja napušta carinsko područje Zajednice, ne podliježe podnošenju deklaracije prije otpreme;
- (b) uvjete pod kojima je moguće odreći se ili prilagoditi zahtjev za podnošenjem deklaracije prije otpreme;
- (c) rok u kojem se treba podnijeti deklaracija prije otpreme robe ili u kojem se stavlja na raspolaganje, prije nego se roba iznese iz carinskog područja Zajednice;
- (d) iznimke od i promjene roka na koji se odnosi točka (c);
- (e) određivanje nadležne carinarnice u kojoj se mora podnijeti ili staviti na raspolaganje deklaracija prije otpreme robe i u kojoj se obavlja analiza rizika i izvozne i izlazne provjere na temelju procjene rizika,

donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

2. Pri donošenju tih mjera, vodi se računa o sljedećem:

- (a) posebnim okolnostima;
- (b) primjeni tih mjera na određene vrste prometa roba, načine prijevoza ili gospodarske subjekte;
- (c) međunarodnim sporazumima koji predviđaju posebne sigurnosne mjere.

Članak 177.

Carinski nadzor i izlazne formalnosti

1. Roba koja napušta carinsko područje Zajednice podliježe carinskom nadzoru i može podlijegati carinskim provjerama. Po potrebi, carinska tijela mogu, u skladu s mjerama koje se donose prema stavku 5., odrediti koji će se put koristiti i rok koji se mora poštovati kada roba napušta carinsko područje Zajednice.

2. Roba koja će napustiti carinsko područje Zajednice podnosi se carini u carinarnici koja je nadležna za mjesto na kojem roba napušta carinsko područje Zajednice i podliježe provedbi izlaznih formalnosti koje, po potrebi, uključuju sljedeće:

- (a) povrat ili otpust od uvoznih carina ili plaćanje izvoznih subvencija;
- (b) naplatu izvoznih carina;
- (c) formalnosti koje se zahtijevaju prema važećim odredbama u odnosu na ostale namete;
- (d) primjenu zabrana i ograničenja koja su opravdana na temelju, između ostalog, javnog morala ili javne sigurnosti, zaštite zdravlja i života ljudi, životinja ili biljaka, zaštite okoliša, zaštite nacionalnog blaga koje ima umjetničku, povijesnu ili arheološku vrijednost i zaštite industrijskog ili trgovačkog vlasništva, uključujući provjere na prekursore droga, robe koja krši određena prava intelektualnog vlasništva i gotovine koja se iznosi iz Zajednice, kao i primjenu mjera za očuvanje i upravljanje ribarstvom i mjera trgovinske politike.

3. Robu koja napušta carinsko područje Zajednice, carini podnosi jedna od sljedećih osoba:

- (a) osoba koja izvozi robu iz carinskog područja Zajednice;
- (b) osoba u čije ime ili za čiji račun osoba koja izvozi robu s tog područja djeluje;
- (c) osoba koja je preuzela odgovornost za prijevoz robe prije njezinog izvoza iz carinskog područja Zajednice.

4. Puštanje za izlaz dodjeljuje se pod uvjetom da roba na koju se to odnosi napusti carinsko područje Zajednice u istom stanju kao kada je deklaracija, koja se podnosi prije otpreme robe, bila prihvaćena.

5. Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere za provedbu stavaka 1., 2. i 3. ovog članka.

POGLAVLJE 2.

Izvoz i ponovni izvoz

Članak 178.

Roba Zajednice

1. Roba Zajednice koja treba napustiti carinsko područje Zajednice stavlja se u izvozni postupak.

2. Stavak 1. ne primjenjuje se na sljedeću robu:
- (a) robu koja je stavljena u postupak uporabe u posebne svrhe ili vanjske proizvodnje;
 - (b) robu koja je stavljena u postupak unutarnjeg provoza ili koja privremeno napušta carinsko područje Zajednice, u skladu s člankom 103.
3. Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere koje navode izvozne formalnosti koje se primjenjuju na robu koja je stavljena u postupak izvoza, postupak uporabe u posebne svrhe ili postupak vanjske proizvodnje.

Članak 179.

Roba koja nije roba Zajednice

1. Roba koja nije roba Zajednice, a koja treba napustiti carinsko područje Zajednice podliježe obavijesti o ponovnom izvozu, koja se mora podnijeti nadležnoj carinarnici, i izlaznim formalnostima.
2. Članci 104. do 124. primjenjuju se na odgovarajući način na obavijest o ponovnom izvozu.
3. Stavak 1. ne primjenjuje se na sljedeću robu:
- (a) robu koja je stavljena u postupak vanjskog provoza i koja samo prolazi kroz carinsko područje Zajednice;
 - (b) robu koja se pretovaruje u ili se izravno ponovno izvozi iz slobodne zone;
 - (c) robu u postupku privremenog smještaja koja se izravno ponovno izvozi iz odobrenog privremenog smještajnog prostora.

Članak 180.

Izlazna skraćena deklaracija

1. Ako roba treba napustiti carinsko područje Zajednice, a ne zahtijeva se carinska deklaracija ili obavijest o ponovnom izvozu, podnosi se izlazna skraćena deklaracija nadležnoj carinarnici, u skladu s člankom 175.
2. Izlazna skraćena deklaracija sastavlja se korištenjem tehnike elektroničke obrade podataka. Mogu se koristiti podaci o trgovini, luci ili prijevozu pod uvjetom da oni sadrže potrebne pojedinosti za izlaznu skraćenu deklaraciju.
3. U iznimnim okolnostima, carinska tijela mogu prihvatiti papirnatu izlaznu skraćenu deklaraciju, pod uvjetom da one primjenjuju istu razinu upravljanja rizikom kao što je ona koja se primjenjuje u izlaznim skraćenim deklaracijama, koje

se sastavljaju korištenjem tehnike elektroničke obrade podataka te da se mogu ispuniti uvjeti za razmjenu takvih podataka s drugim carinarnicama.

Carinska tijela mogu prihvatiti, umjesto podnošenja izlazne skraćene deklaracije, podnošenje obavijesti i pristup podacima iz skraćene deklaracije u računalnom sustavu gospodarskog subjekta.

4. Izlaznu skraćenu deklaraciju podnosi jedna od sljedećih osoba:

- (a) osoba koja podnosi robu ili koja preuzima odgovornost za prijevoz robe izvan carinskog područja Zajednice;
- (b) izvoznik ili pošiljatelj ili druga osoba u čije ime ili za čiji račun djeluju osobe na koje se odnosi točka (a);
- (c) svaka osoba koja je u mogućnosti podnijeti dotičnu robu ili koja može organizirati da se roba podnese nadležnim carinskim tijelima.

Članak 181.

Izmjena izlazne skraćene deklaracije

Deklarant smije, na vlastiti zahtjev, izmijeniti jednu ili više pojedinosti izlazne skraćene deklaracije nakon što je ona bila podnesena.

Međutim, izmjene nisu moguće nakon jednog od sljedećih događaja:

- (a) carinska tijela su obavijestila osobu koja je podnijela skraćenu deklaraciju da namjeravaju pregledati robu;
- (b) carinska tijela su utvrdila da su određeni podaci netočni;
- (c) carinska tijela su već odobrila udaljavanje robe.

Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju iznimke od točke (c) iz podstavka drugog ovog članka, donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

POGLAVLJE 3.

Oslobođenje od izvoznih carina

Članak 182.

Privremeni izvoz

1. Ne dovodeći u pitanje članak 171., roba Zajednice može se privremeno izvesti iz carinskog područja Zajednice i koristiti se oslobođenjem od izvozne carine koje je uvjetovano ponovnim uvozom.

2. Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi mjere za provedbu ovog članka.

GLAVA IX.

ODBOR ZA CARINSKI ZAKONIK I ZAVRŠNE ODREDBE

POGLAVLJE 1.

Odbor za Carinski zakonik

Članak 183.

Daljnje provedbene mjere

1. Komisija, u skladu s regulatornim postupkom iz članka 184. stavka 2., donosi pravila za interoperabilnost elektroničkih carinskih sustava država članica, kao i za relevantne komponente Zajednice, radi poboljšavanja suradnje na temelju električne razmjene podataka između carinskih tijela, između carinskih tijela i Komisije i između carinskih tijela i gospodarskih subjekata.

2. Mjere koje su namijenjene izmjeni i dopuni elemenata ove Uredbe koji nisu ključni, koje utvrđuju sljedeće:

(a) uvjete pod kojima Komisija može izdati odluke kojima se od država članica zahtijeva da opozovu ili izmijene odluku – osim onih iz članka 20. stavka 8. točke (c), koje su izdane u skladu s okvirom carinskog zakonodavstva koje odstupa od usporedivih odluka drugih nadležnih tijela te time dovodi u pitanje jedinstvenu provedbu carinskog zakonodavstva;

(b) po potrebi sve druge provedbene mjere, uključujući ako je Zajednica prihvatila dužnosti i obveze u vezi s međunarodnim sporazumima koji zahtijevaju prilagodbu odredaba Zakonika;

(c) daljnje slučajeve i uvjete pod kojima se provedba ovog Zakonika može pojednostaviti,

donose se u skladu s regulatornim postupkom s kontrolom iz članka 184. stavka 4.

Članak 184.

Odbor

1. Komisiji pomaže Odbor za Carinski zakonik, u daljnjem tekstu „Odbor“.

2. Pri upućivanju na ovaj stavak, primjenjuju se članci 5. i 7. Odluke 1999/468/EZ, uzimajući u obzir odredbe njezinog članka 8.

Razdoblje navedeno u članku 5. stavku 6. Odluke 1999/468/EZ iznosi tri mjeseca.

3. Pri upućivanju na ovaj stavak, primjenjuju se članci 4. i 7. Odluke 1999/468/EZ, uzimajući u obzir odredbe njezinog članka 8.

Razdoblje navedeno u članku 4. stavku 3. Odluke 1999/468/EZ iznosi tri mjeseca.

4. Pri upućivanju na ovaj stavak, primjenjuju se članak 5.a stavci 1. do 4. i članak 7. Odluke 1999/468/EZ, uzimajući u obzir odredbe njezinog članka 8.

Članak 185.

Dodatna pitanja

Odbor može ispitivati sva pitanja koja se odnose na carinsko zakonodavstvo, koja postavlja njegov predsjednik ili na inicijativu Komisije ili na zahtjev predstavnika države članice i koja se posebno odnose na sljedeće:

(a) sve probleme koji proizlaze iz primjene carinskog zakonodavstva;

(b) sva stajališta koje će Zajednica zauzeti u odborima, radnim skupinama i panelima, koji se organiziraju međunarodnim sporazumima ili prema međunarodnim sporazumima koji se odnose na carinsko zakonodavstvo.

POGLAVLJE 2.

Završne odredbe

Članak 186.

Stavljanje izvan snage

Ovime se stavlja izvan snage Uredbe (EEZ) br. 3925/91, (EEZ) br. 2913/92 i (EZ) br. 1207/2001.

Pozivanja na Uredbe stavljene izvan snage tumače se kao pozivanja na ovu Uredbu i tumače se u skladu s korelacijskim tablicama koje su navedene u Prilogu.

Članak 187.

Stupanje na snagu

Ova Uredba stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Članak 188.

Primjena

1. Drugi podstavak članka 1. stavka 3., drugi podstavak članka 5. stavka 1., prvi podstavak članka 5. stavka 2., članak 10. stavak 2., članak 11. stavak 3., drugi podstavak članka 12. stavka 2., članak 15. stavak 1., članak 16. stavak 5., članak 18. stavak 4., članak 19. stavak 5., članak 20. stavak 7., članak 20. stavak 8., članak 20. stavak 9., drugi podstavak članka 24. stavka 3., članak 25. stavak 3., članak 28. stavak 3., članak 30. stavak 2., članak 31. stavak 3., članak 33. stavak 5., članak 38., članak 39. stavak 3., članak 39. stavak 6., članak 43., članak 54., drugi podstavak članka 55. stavka 2., članak 56. stavak 9., članak 57. stavak 3., drugi podstavak članka 58., drugi podstavak članka 59. stavka 1., članak 62. stavak 3., članak 63. stavak 3., članak 65. stavak 3., treći podstavak članka 67. stavka 1., članak 71., prvi podstavak članka 72. stavka 3., članak 76., članak 77. stavak 3., drugi podstavak članka 78. stavka 1., članak 78. stavak 5., članak 85., članak 86. stavak 7., prvi podstavak članka 87. stavka 3., drugi podstavak članka 88. stavka 4., članak 89. stavak 2., članak 93. stavak 2., članak 101. stavak 2., članak 103., članak 105. stavak 2., prvi podstavak članka 106. stavka 4., članak 107. stavak 3., drugi podstavak članka 108. stavka 1., članak 108. stavak 4., članak 109. stavak 2., članak 109. stavak 3., treći podstavak članka 110. stavka 1., članak 111. stavak 3., članak

112. stavak 4., članak 113. stavak 3., drugi podstavak članka 114. stavka 2., drugi podstavak članka 115., prvi podstavak članka 116. stavka 2., članak 119. stavak 3., članak 122., članak 124. stavak 2., članak 128., članak 134., prvi podstavak članka 136. stavka 2., drugi podstavak članka 136. stavka 3., četvrti podstavak članka 136. stavka 4., članak 137. stavak 2., članak 140. stavak 2., četvrti podstavak članka 142. stavka 1., drugi podstavak članka 142. stavka 2., drugi podstavak članka 142. stavka 3., članak 143., članak 144. stavak 2., drugi podstavak članka 145. stavka 3., drugi podstavak članka 148. stavka 2., članak 150. stavak 3., članak 151. stavak 5., prvi podstavak članka 164., drugi podstavak članka 171. stavka 3., članak 176. stavak 1., članak 177. stavak 5., članak 178. stavak 3., treći podstavak članka 181., članak 182. stavak 2., članak 183. stavak 1. i članak 183. stavak 2. primjenjuju se od 24. lipnja 2008.

2. Sve će se ostale odredbe primjenjivati kada se počnu primjenjivati provedbene odredbe donesene na temelju članka iz stavka 1. Provedbene odredbe stupaju na snagu najranije 24. lipnja 2009.

Neovisno o stupanju na snagu provedbenih odredbi, odredbe ove Uredbe, na koje se odnosi ovaj stavak, primjenjuju se najkasnije od 24. lipnja 2013.

3. Članak 30. stavak 1. primjenjuje se od 1. siječnja 2011.

Ova je Uredba u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u svim državama članicama.

Sastavljeno u Strasbourgu 23. travnja 2008.

Za Europski parlament

Predsjednik

H.-G. PÖTTERING

Za Vijeće

Predsjednik

J. LENARČIČ

PRILOG

KORELACIJSKE TABLICE

1. Uredba (EEZ) br. 2913/92

Uredba (EEZ) br. 2913/92	Ova Uredba
Članak 1.	Članak 4.
Članak 2.	Članak 1.
Članak 3.	Članak 3.
Članak 4.	Članak 4.
Članak 4., točke (4a) do (4d)	—
Članak 5.	Članci 11. i 12.
Članak 5.a	Članci 13., 14. i 15.
Članak 6.	Članak 16.
Članak 7.	Članak 16.
Članak 8.	Članak 18.
Članak 9.	Članak 19.
Članak 10.	Članak 16.
Članak 11.	Članci 8. i 30.
Članak 12.	Članak 20.
Članak 13.	Članci 25. i 26.
Članak 14.	Članak 9.
Članak 15.	Članak 6.
Članak 16.	Članak 29.
Članak 17.	Članak 32.
Članak 18.	Članak 31.
Članak 19.	Članci 116. i 183.
Članak 20.	Članci 33. i 34.
Članak 21.	Članak 33.
Članak 22.	Članak 35.
Članak 23.	Članak 36.
Članak 24.	Članak 36.
Članak 25.	—
Članak 26.	Članak 37.
Članak 27.	Članak 39.
Članak 28.	Članak 40.
Članak 29.	Članak 41.
Članak 30.	Članak 42.
Članak 31.	Članak 42.
Članak 32.	Članak 43.
Članak 33.	Članak 43.
Članak 34.	Članak 43.
Članak 35.	Članak 31.
Članak 36.	Članak 41.

Uredba (EEZ) br. 2913/92	Ova Uredba
Članak 36.a	Članak 87.
Članak 36.b	Članci 5., 88. i 89.
Članak 36.c	Članak 90.
Članak 37.	Članak 91.
Članak 38.	Članci 92. i 93.
Članak 39.	Članak 94.
Članak 40.	Članak 95.
Članak 41.	Članak 95.
Članak 42.	Članak 91.
Članak 43.	—
Članak 44.	—
Članak 45.	—
Članak 46.	Članak 96.
Članak 47.	Članak 96.
Članak 48.	Članak 97.
Članak 49.	—
Članak 50.	Članci 98. i 151.
Članak 51.	Članci 151. i 152.
Članak 52.	Članak 152.
Članak 53.	Članak 151.
Članak 54.	Članak 99.
Članak 55.	Članak 100.
Članak 56.	Članak 125.
Članak 57.	Članak 126.
Članak 58.	Članci 91. i 97.
Članak 59.	Članak 104.
Članak 60.	Članak 105.
Članak 61.	Članak 107.
Članak 62.	Članak 108.
Članak 63.	Članak 112.
Članak 64.	Članak 111.
Članak 65.	Članak 113.
Članak 66.	Članak 114.
Članak 67.	Članak 112.
Članak 68.	Članak 117.
Članak 69.	Članak 118.
Članak 70.	Članak 119.
Članak 71.	Članak 120.
Članak 72.	Članak 121.
Članak 73.	Članak 123.
Članak 74.	Članak 124.
Članak 75.	Članak 126.
Članak 76.	Članci 108., 109., 110. i 112.
Članak 77.	Članci 107. i 108.

Uredba (EEZ) br. 2913/92	Ova Uredba
Članak 78.	Članak 27.
Članak 79.	Članak 129.
Članak 80.	—
Članak 81.	Članak 115.
Članak 82.	Članak 166.
Članak 83.	Članak 102.
Članak 84.	Članak 135.
Članak 85.	Članak 136.
Članak 86.	Članak 136.
Članak 87.	Članak 136.
Članak 87.a	—
Članak 88.	Članak 136.
Članak 89.	Članak 138.
Članak 90.	Članak 139.
Članak 91.	Članci 140. i 144.
Članak 92.	Članak 146.
Članak 93.	Članak 147.
Članak 94.	Članci 62., 63., 136. i 146.
Članak 95.	Članci 136. i 146.
Članak 96.	Članak 146.
Članak 97.	Članak 143.
Članak 98.	Članci 143., 148. i 153.
Članak 99.	Članak 153.
Članak 100.	Članak 136.
Članak 101.	Članak 149.
Članak 102.	Članak 149.
Članak 103.	—
Članak 104.	Članak 136.
Članak 105.	Članak 137.
Članak 106.	Članci 137. i 154.
Članak 107.	Članak 137.
Članak 108.	Članak 150.
Članak 109.	Članci 141. i 143.
Članak 110.	Članak 153.
Članak 111.	Članak 140.
Članak 112.	Članak 53.
Članak 113.	—
Članak 114.	Članci 142. i 168.
Članak 115.	Članci 142. i 143.
Članak 116.	Članak 136.
Članak 117.	Članak 136.
Članak 118.	Članak 169.
Članak 119.	Članak 167.
Članak 120.	Članak 143.

Uredba (EEZ) br. 2913/92	Ova Uredba
Članak 121.	Članci 52. i 53.
Članak 122.	Članci 52. i 53.
Članak 123.	Članak 170.
Članak 124.	—
Članak 125.	—
Članak 126.	—
Članak 127.	—
Članak 128.	—
Članak 129.	—
Članak 130.	Članak 168.
Članak 131.	Članak 143.
Članak 132.	Članak 136.
Članak 133.	Članak 136.
Članak 134.	—
Članak 135.	Članak 53.
Članak 136.	Članak 53.
Članak 137.	Članak 162.
Članak 138.	Članak 136.
Članak 139.	Članak 162.
Članak 140.	Članak 163.
Članak 141.	Članak 164.
Članak 142.	Članci 143. i 164.
Članak 143.	Članci 47. i 165.
Članak 144.	Članci 47., 52. i 53.
Članak 145.	Članci 48. i 171.
Članak 146.	Članci 143. i 171.
Članak 147.	Članak 136.
Članak 148.	Članak 136.
Članak 149.	Članak 171.
Članak 150.	Članak 171.
Članak 151.	Članak 171.
Članak 152.	Članak 172.
Članak 153.	Članak 171.
Članak 154.	Članci 173. i 174.
Članak 155.	Članak 173.
Članak 156.	Članak 173.
Članak 157.	Članak 174.
Članak 158.	—
Članak 159.	—
Članak 160.	—
Članak 161.	Članci 176., 177. i 178.
Članak 162.	Članak 177.
Članak 163.	Članak 145.
Članak 164.	Članci 103. i 145.

Uredba (EEZ) br. 2913/92	Ova Uredba
Članak 165.	Članak 143.
Članak 166.	Članak 148.
Članak 167.	Članci 155. i 156.
Članak 168.	Članak 155.
Članak 168.a	—
Članak 169.	Članci 157. i 158.
Članak 170.	Članci 157. i 158.
Članak 171.	Članak 150.
Članak 172.	Članak 156.
Članak 173.	Članci 141. i 159.
Članak 174.	—
Članak 175.	Članak 159.
Članak 176.	Članak 137.
Članak 177.	Članak 160.
Članak 178.	Članak 53.
Članak 179.	—
Članak 180.	Članak 161.
Članak 181.	Članak 160.
Članak 182.	Članci 127., 168. i 179.
Članak 182.a	Članak 175.
Članak 182.b	Članak 176.
Članak 182.c	Članci 176., 179. i 180.
Članak 182.d	Članci 5., 180. i 181.
Članak 183.	Članak 177.
Članak 184.	—
Članak 185.	Članci 130. i 131.
Članak 186.	Članak 130.
Članak 187.	Članak 132.
Članak 188.	Članak 133.
Članak 189.	Članak 56.
Članak 190.	Članak 58.
Članak 191.	Članak 56.
Članak 192.	Članci 57. i 58.
Članak 193.	Članak 59.
Članak 194.	Članak 59.
Članak 195.	Članak 61.
Članak 196.	Članak 60.
Članak 197.	Članak 59.
Članak 198.	Članak 64.
Članak 199.	Članak 65.
Članak 200.	—
Članak 201.	Članak 44.
Članak 202.	Članak 46.
Članak 203.	Članak 46.

Uredba (EEZ) br. 2913/92	Ova Uredba
Članak 204.	Članci 46. i 86.
Članak 205.	Članak 46.
Članak 206.	Članci 46. i 86.
Članak 207.	Članak 86.
Članak 208.	Članak 47.
Članak 209.	Članak 48.
Članak 210.	Članak 49.
Članak 211.	Članak 49.
Članak 212.	Članak 50.
Članak 212.a	Članak 53.
Članak 213.	Članak 51.
Članak 214.	Članci 52. i 78.
Članak 215.	Članci 55. i 66.
Članak 216.	Članak 45.
Članak 217.	Članci 66. i 69.
Članak 218.	Članak 70.
Članak 219.	Članak 70.
Članak 220.	Članci 70. i 82.
Članak 221.	Članci 67. i 68.
Članak 222.	Članak 72.
Članak 223.	Članak 73.
Članak 224.	Članak 74.
Članak 225.	Članak 74.
Članak 226.	Članak 74.
Članak 227.	Članak 75.
Članak 228.	Članak 76.
Članak 229.	Članak 77.
Članak 230.	Članak 73.
Članak 231.	Članak 73.
Članak 232.	Članak 78.
Članak 233.	Članak 86.
Članak 234.	Članak 86.
Članak 235.	Članak 4.
Članak 236.	Članci 79., 80. i 84.
Članak 237.	Članci 79. i 84.
Članak 238.	Članci 79., 81. i 84.
Članak 239.	Članci 79., 83., 84. i 85.
Članak 240.	Članak 79.
Članak 241.	Članak 79.
Članak 242.	Članak 79.
Članak 243.	Članak 23.
Članak 244.	Članak 24.
Članak 245.	Članak 23.
Članak 246.	Članak 22.

Uredba (EEZ) br. 2913/92	Ova Uredba
Članak 247.	Članak 183.
Članak 247.a	Članak 184.
Članak 248.	Članak 183.
Članak 248.a	Članak 184.
Članak 249.	Članak 185.
Članak 250.	Članci 17., 120. i 121.
Članak 251.	Članak 186.
Članak 252.	Članak 186.
Članak 253.	Članak 187.

2. Uredbe (EEZ) br. 3925/91 i (EZ) br. 1207/2001

Uredba stavljena izvan snage	Ova Uredba
Uredba (EEZ) br. 3925/91	Članak 28.
Uredba (EZ) br. 1207/2001	Članak 39.